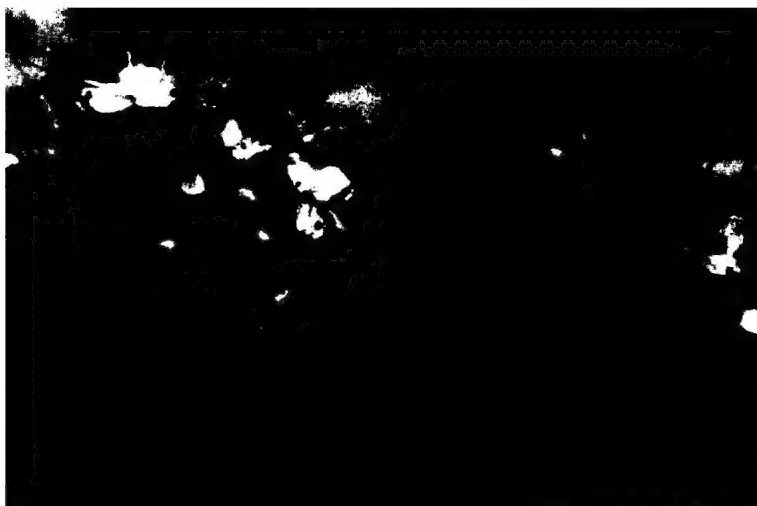
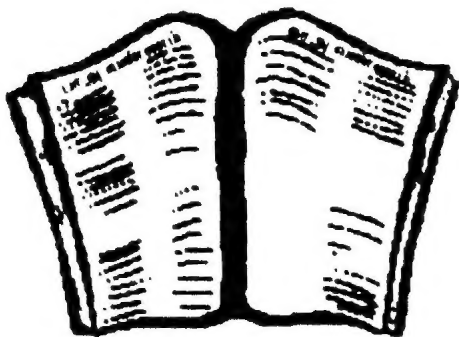

வண்ணத்திரட்டு

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்
சரசுவதி மகால் நூலகம்
தஞ்சாவூர்.

வண்ணத் திரட்டு

பதிப்பாசிரியர் :

திரு. தி. வே. கோபாலய்யர், M.A., B.O.L.

முதல்வர் (ஒய்வு),

அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்
சரசுவதி மகால் நூலகம்
தஞ்சாவூர்.

நூற்பதிப்பு விளக்கக் குறிப்பு

நூற்பெயர்	: வண்ணத்திரட்டு
பதிப்பாசிரியர்	: திரு. தி. வே. கோபாலய்யர்
வெளியிடுபவர்	: இயக்குநர், சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.
வெளியீட்டு எண்	: 128
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு	: இரண்டாம் பதிப்பு
வெளியீட்டு நாள்	: ஜூன், 2007
தாள்	: TNPL 18.6 kgs.
நூல் அளவு	: 24 x 14 c.m.
பக்கங்கள்	: 152
படிகள்	: 1000
எழுத்து	: 12
அச்சிட்டோர்	: ஒளி அச்சுக்கோப்பு மற்றும் ஒளி அச்சு, சரசுவதி மகால் நூலகம்
புத்தகக்கட்டு	: மெலிந்த அட்டை
பொருள்	: இலக்கியம்
விலை	: ரூ. 50-00

வெளியீட்டாளர் முகவுரை

தஞ்சையில் அமைந்து தரணி முழுமைக்கும் அறிவின் செல்வத்தை அள்ளித் தந்துகொண்டிருக்கும் அரும்பெரும் நிறுவனம் சரசுவதி மகால் நூலகமாகும். சுவடிகளின் கருவூலமாகவும், பன்மொழி நூல்களின் ஆய்வு மையமாகவும், திகழும் சரசுவதி மகால் நூலகம் ஆற்றிவரும் தொண்டு அளப்பரியது.

இந்நூலகத்தின் முக்கிய நோக்கம் இலக்கியம், இலக்கணம், மருத்துவம், சோதிடம், சிற்பம் போன்ற அரிய சுவடிகளைப் பதிப்பித்து அச்ச நூலாக்கி மக்கட்குப் பயன்படச் செய்தலேயாகும்.

வண்ணத்திரட்டு எனும் இந்நூல் 1969ல் முத்தமிழ்த்துறை முறை போகிய வித்தகரும் திருவையாறு அரசர் கல்லூரி முன்னாள் முதல்வருமான திரு. தி. வே. கோபாலய்யர் அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. தற்போது இரண்டாம் பதிப்பாக மலர்கிறது.

இந்நூலகத்தில் உள்ள எண். 619, எம். 702, எம். 620 (ஏ) & (பி), 692 (ஏ) & (பி) மற்றும் எம். 694 (பி) ஆகிய சுவடிகளின் அடிப்படையில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பதிப்பாசிரியர் இந்நூலில் 'பா' என்பதற்கு உரிய விளக்கமும், வகைகளும் கூறி அவற்றிற்கான அருமையான பொருண்மைச் செறிவை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்கள். ஆசிரியப்பா அகவல் ஓசையும், வெண்பா செப்பல் ஓசையும், கலிப்பா துள்ளல் ஓசையும், வஞ்சிப்பா தூங்கல் ஓசையும் உடையனவாய் அமைதல் வேண்டும் என்ற மரபு வழிக்கருத்தையும், தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படும் செய்யுள் உறுப்பு முப்பத்து நான்கனுள் சிறப்புடையன இருபத்தாறு என்ற கருத்தும்

அவற்றுள் இறுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. உறுப்பு வண்ணம் என்பதாகும் எனவும், உறுப்பு வண்ணம் நூற்றுக்கும் மேற்பட்டன என்று கூறப்பட்டாலும் தொல்காப்பியனார் வண்ணத்தை இருபது வகையாகவே பகுத்துள்ளார் எனவும் உறுதிபடுத்துயுள்ளார். அவற்றிற்கான இலக்கண விளக்கத்தை சான்றுடன் விளக்கியுள்ளார்.

இவ்வண்ணங்களுள் சில இறைவன் பெயராலும், பல பெருநிலக்கிழார்கள் பெயராலும் அமைந்துள்ளன. இந்நூல் அறிஞர் உலகில் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்ட ஒன்றாகும்.

இந்நூல் வெளிவர நிதி உதவி நல்கிய நடுவண் அரசுக்கும், நிருவாக அலுவலர் மற்றும் வெளியீட்டு மேலாளர் (பொறுப்பு) திரு. சாமி. சிவஞானம் அவர்களுக்கும், இந்நூல் கணினி அச்சில் வெளிவர கணினி பிரிவில் பணிபுரிந்த அனைவருக்கும் எனது பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தஞ்சாவூர்
28-6-2007

ந. முத்துக்கருப்பன்,
மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் (பொ.),
மற்றும் இயக்குநர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

முகவுரை.

இலக்கணச் செறிவும் இலக்கிய வளனும் சான்று இன்றுவரை நடைமுறையில் இலங்கி வரும் தொன்மை வாய்ந்த மொழி தமிழ் மொழியாகும். இதன் கண் வரையப் பட்ட செய்யுளை எழுவகையாக நம் முன்னோர் பிரித்துப் பெய ரிட்டனர். அவை பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, முதுசொல், அங்கதம் என்பன. இச் செய்தியை,

‘பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே
அங்கதம் முதுசொலோ டவ்வேழ் நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தன்பொழில் வரைப்பின்
நாற்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்’

என்ற தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் நூற்பா விளக்கும்.

இவற்றுள், முதலில் சுட்டப்பட்டுள்ள பாச் செய்யுள் ஒன்றே அடிவரையறை யுடையது; ஏனை அறுவகைச் செய்யு ளுக்கும் அடிவரையறை இன்று. இதனை,

‘எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுட் டெரியின்
அடிவரை யில்லன ஆறென மொழிப’

‘அவைதாம்,

நூலி னுள உரையி னுள
நொடியொடு புணர்ந்த பிசியி னுள
ஏது நுதலிய முதுமொழி யான
மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான
கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னுள’

என அவ்வியல் குறிப்பிடும். இவற்றின் விரிவான இலக் கணம் தொல்காப்பியத்துட் காணப்படும்.

இவற்றினுள்ளும் பா என்ற ஒசை தன்னகத்து அமைய நிலவுவது பாட்டாகும். சேட்புலத்து ஒருவன் எழுத்தும் சொல்லும் தெரியாமல் பாடம் ஒதுங்கால் அவன் ஒதுகின்ற

தனை இன்னது என விகற்பித்து உணர்தற்கு ஏதுவாய் பரந்து பட்டுச் செல்வதோர் ஓசைத் தொகுதியே பா என்பதாரும் என்பது பண்டைய உரையாசிரியர் கருத்து.

இத்தகைய பாடல்கள் தொடக்கத்தில் ஆசிரியம், வெண்பா என இரு வகையினவாக இருந்தன. பின் ஆசிரிய நடையினதாகிய வஞ்சியும், வெண்பா நடையினதாகிய கலியும் பாடலுள் சேரப் பாட்டின் தொகை நான்காயிற்று. அடுத்து, வெண்பா ஆசிரியம் என்ற இரண்டும் விரவி அமையும் மருட்பாவும், நால்வகைப் பாக்களும் விரவி அமையும் பரிபாடலும் சேர்க்கப்படப் பாவின் தொகை ஆறு என்று வரையறுக்கப் பட்டது. படவே, பாக்கள் பண்டைக் காலத்தில் ஆசிரியர், வெண்பா, வஞ்சி, கலி, மருட்பா, பரிபாடல் என ஆறு வகையினவாய் இலங்கின. இவற்றின் இலக்கணம் எல்லாம் தொல்காப்பியத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்தப் பாக்களில் அகத்திணை பற்றிப் பேசும் உரிமை கலி, பரிபாடல் என்ற இரண்டு பாடல்களுக்கே மிகுதியும் உண்டு. ஏனைய பாடல்கள் அகத்திணைக்கே உரிமையுடையன என்ற நிலையை விடுத்து, அகம் புறம் என்ற இரண்டையும் விளக்கிச் செல்லுவவாயின.

நாளடைவில் இப்பாடல்களுக்குக் கூறப்பட்ட வரையறையை மீறியும் கவிதைகள் வெளிப்பட்டனவாக, அவையாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடைய கொச்சக ஒரு போரு என்ற பெயரான் சான்றோர் உள்ளத்து இடம் பெற்றன.

பிற்கால இலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்ட வெண்செந்துறை, குறட்டாழிசை, வெண்டாழிசை, வெள்ளொத்தாழிசை, வெண்டுறை, வெளி விருத்தம், ஆசிரியத் தாழிசை, ஆசிரியத்துறை, ஆசிரிய விருத்தம், கவித்தாழிசை, கவித்துறை, கலி விருத்தம், வஞ்சித்தாழிசை, வஞ்சித்துறை, வஞ்சி விருத்தம் போல்வன நிரம்பிய இலக்கணத்தன அன்மையான் அங்ஙனம் பெயரிடுதல் பொருந்துவதன்று என்பது நச்சினூர்க்கினியர் முதலிய சான்றோர்தம் கருத்தாரும் எனினும், இக்காலத்து அம்முறையே வழக்கில் பல்கி வந்துள்ளது.

பிற்காலத்தில் அறுவகைப் பாக்களால் தனிநிலை தொடர்நிலைச் செய்யுள் எழுதும் மரபு குறைந்து வரவே, பாவினங்களுக்கே வாய்ப்புப் பல்குவதாயிற்று. ஆகவே, பிற்காலத் தொடர்நிலைச் செய்யுள் பல பாவினங்களாலேயே வரையப்படுவனவாயின. சிறுகாப்பியம் என்று கூறப்படும் பிரபந்தங்களிலும் இம் முறையே கையாளப்படுவதாயிற்று. பாவினம் ஒவ்வொன்றன்கண்ணும் வகை பலவாகக் கிளைப்பன வாயின. கவிஞர்தம் கற்பனை வளனுக்கேற்ப அமைக்கப் பட்ட இத்தகைய பாவினங்களின் ஓசை நயம், பொருளாழம் இவை கண்டு மகிழ்வு கொள்ளும் மக்கள் இவற்றிற்கு எனத் தனியே யாப்பிலக்கணம் வேண்டுவதன்று என்றும் உள்ளங் கொள்வாராயினர். ஆயினும் பாட்டு என்பதற்கு ஓசை இன்றி யமையாதது என்ற கருத்தில் அன்று முதல் இன்று வரை மாறுதல் எதுவும் ஏற்பட்டிலது.

ஆசிரியப்பா அகவல் ஓசையும், வெண்பா செப்பல் ஓசையும், கலிப்பா துள்ளல் ஓசையும், வஞ்சிப்பா தூங்கல் ஓசையும் உடையனவாய் அமைதல் வேண்டும் — என்ற கருத்து இன்றுவரை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. வெண்பா இனத்தில் வெண்டனையும், ஆசிரியப்பா இனத்தில் ஆசிரியத்தனையும், கலிப்பா இனத்தில் கலித்தனையும், வஞ்சிப்பா இனத்தில் வஞ்சித்தனையும் அமைதல் வேண்டும் என்ற யாப்புறவு இன்மையால், இப் பாவினங்களில் இவ் வோசை களைக் காண்பது அத்துணை எளிமையுடைத் தன்று. எனவே, ஓசைகளின் கூறுபாடுகளாகிய வண்ணங்களே இவற்றில் கொள்ளப்படுவன வாயின.

‘வழங்கியல் மருங்கின் வகைபட நிலைஇப்
பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பாங்கினும்
முன்னோர் கூறிய குறிப்பினும் செந்துறை
வண்ணப் பகுதி வரைவின்று ஆங்கே’

என்ற தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் நூற்பாவினால் தலைவன் ஒருவனை வாழ்த்திப் புகழும் இடத்தும், சான்றோர் குறிப்புகளை விளக்கிச் சொல்லுமிடத்தும் இசைத்துறைக்கு உரிய வண்ணங்கள் அமையப்பாடுதல் ஏற்றது என்பது பெறப்படுகிறது.

தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் கூறப்பட்டுள்ள செய்யு ளுறுப்பு முப்பத்து நான்கனுள் சிறப்பாக அமைந்திருப்பன இருபத்தாருகும். அவற்றுள், இறுதியில் கூறப்பட்டுள்ள உறுப்பு வண்ணம் என்பதாகும். வண்ணம் என்பது சந்த வேறுபாடு. வண்ணம் நூறு வகைப்படும் எனவும், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பல வகைப்படும் எனவும் பின்னுள்ளோர் வகுத்துக் கொண்டனர் எனினும், அவற்றின் கூறுபாடுகளெல்லாம் தம்மகத்தடங்கத் தொல்காப்பியஞர் வண்ணத்தை இருபது வகையாகவே பகுத்து விளக்குகிறார்.

‘வண்ணம் தாமே நாவைத் தென்ப’

‘அவைதாம்,

பாஅ வண்ணம் தாஅ வண்ணம்
வல்லிசை வண்ணம் மெல்லிசை வண்ணம்
இயைபு வண்ணம் அளபெடை வண்ணம்
நெடுஞ்சீர் வண்ணம் குறுஞ்சீர் வண்ணம்
சித்திர வண்ணம் நலிபு வண்ணம்
அகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ணம்
ஒழுகு வண்ணம் ஒருஉ வண்ணம்
எண்ணு வண்ணம் அகைப்பு வண்ணம்
தூங்கல் வண்ணம் ஏந்தல் வண்ணம்
உருட்டு வண்ணம் முடுகு வண்ணம் என்று
ஆங்கனம் மொழிப அறிந்திசி னோரே’

என்பன தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள்.

இவ்வண்ணவகை இலக்கணத்தைச் சுருங்கக் காண்பாம்.

1. பாஅ வண்ணம் என்பது சொற்களையே சீர்களாகக் கொண்டு பெரும்பான்மையும் இலக்கண நூலில் வரும் அடியின் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) ‘வடவேங்கடம் தென்குமரி’—என்பது.

2. தாஅ வண்ணம் என்பது முதற் சீரிலும் மூன்றாம் சீரிலும் எதுகை பெற்று வரும் நார்ச்சீரியின் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) ‘உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரிதரு’—என்பது.

3. வல்லிசை வண்ணம் என்பது வல்லெழுத்து மிக்கு வரும் அடியில் அமையும் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்'—
என்பது.

4. மெல்லிசை வண்ணம் என்பது மெல்லெழுத்து மிக்கு வரும் அடியில் அமையும் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'பொன்னின் அன்ன புன்னை நுண்தாது'—
என்பது.

5. இயைபு வண்ணம் என்பது இடையெழுத்து மிக்கு வரும் அடியில் அமையும் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'விரவலராய் வாழ்வாரை வெல்வா யொழி
வாய்'—என்பது.

6. அளபெடை வண்ணம் என்பது அளபெடை எழுத்துப் பலவாக வரும் அடியில் அமையும் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'தேஎன் தாஅழ் பூஉங் காஅ'—என்பது.

7. நெடுஞ்சீர் வண்ணம் என்பது நெட்டெழுத்துப் பலவாக வரும் அடியில் அமையும் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'மாவா ராதே மாவா ராதே'—என்பது.

8 குறுஞ்சீர் வண்ணம் என்பது குற்றெழுத்துப் பலவாக வரும் அடியில் அமையும் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி'—
என்பது.

9. சித்திர வண்ணம் என்பது நெட்டெழுத்தும் குற்
றெழுத்தும் பயின்றுவரும் அடியில் அமையும் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'சாரல் நாட நீவர லாதே'—என்பது.

10. நலிபு வண்ணம் என்பது ஆய்த எழுத்துப் பயின்று
வரும் அடியில் அமையும் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின்
வெஃகாமை'—என்பது.

11. அகப்பாட்டு வண்ணம் என்பது செய்யுள் சுற்றடியைப் பொதுவாக முடித்துக் காட்டும் சுற்றசை ஏகாரத்தான் முடியாது, ஏகாரம் ஒழிந்த ஏனைய உயிரானும், சொல் இறுதியில் வரும் உரிமை உடைய ஒற்றானும் முடியும் செய்யுள் சுற்றடியில் அமையும் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'தவழ்பவை தாமும் அவற்றோ ரன்ன'—என்பது, ஏகாரமல்லாத உயிரான் முடிந்த சுற்றடி.

'போயினான் ஆண்டையான் போன்'—என்பது ஒற்றான் முடிந்த சுற்றடி.

12. புறப்பாட்டு வண்ணம் என்பது செய்யுளின் இடையில் உள்ள அடி செய்யுளின் சுற்றடி போல ஏகாரத்தான் முடியும் வழி அவ்வடியில் அமையும் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'இன்னா வைகல் வாரா முன்னே'—என்ற புறநானூற்றுப் பாடலின் இடையடி, செய்யுளின் சுற்றடி போல ஏகாரத்தான் முடிவதாகும்.

13. ஒழுகு வண்ணம் என்பது சீர்களில் ஓசையில் ஏற்றத் தாழ்வு ஏற்படாத வகையில் ஒருபடித்தாகிய ஓசை சிவனும் சீர்களைக் கொண்ட அடியில் அமையும் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'அம்ம வாழி தோழி காதலர்'—என்பது

14 ஒரு உ வண்ணம் என்பது அடியின் சீர்களிலுள்ள சொற்கள் பொருள் முற்றுதலால், பொருள் நிரம்புவதற்குப் பிறவடிச் சொற்களை அவாவாது அமையும் அடியின் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'மறையல ராகி மன்றத் தஃதே'—என இடையடி பிறவடிச் சொற்களை அவாவாது தன் பொருள் நிரம்பி வருவது.

15. எண்ணு வண்ணம் என்பது அடியிலுள்ள சொற்கள் ஒன்றோடு ஒன்று எண்ணப்படும் வகையில் அமையும் அடியின் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'தன்னள் ஏற்றை தறும்புண் அத்தி'—என்பது.

16. அகைப்பு வண்ணமாவது செய்யுளடியில் ஒருவழி நெட்டெழுத்துப் பயின்றும் ஒருவழிக் குற்றெழுத்துப் பயின்றும் வருதலான் அறுத்தறுத்து ஓசை உண்டாக அமையும் அடியின் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'வாரா ராயினும் வரினும் அவர்நமக்கு' — என்பது

17. தாங்கல் வண்ணம் என்பது வஞ்சிப்பாவினைப் போலத் தன்னிடத்துச் சீர்கள் தூங்கல் ஓசைப்படத் தனித்தனியே ஒலித்து வரும் அடியில் அமையும் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'யானாடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்ட தன்பின்' — என்பது.

18. ஏந்தல் வண்ணமாவது ஒரு சொல்லே தன்னகத்துப் பலகாலும் வரும் அடியில் அமையும் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'வஞ்சியேன் வஞ்சியேன் என்றுரைத்தும் வஞ்சித்தான்' — என்பது.

19. உருட்டு வண்ணம் என்பது சீர்களின் ஓசை உருட்டிச் சொல்லப்பட அமையும் அராக அடியின் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'எரியுரு உறழ இலவம் மலர' — என்பது.

20. முடுகு வண்ணம் என்பது நாற்சீரின் மிக்கதாய்த் தன்கண் அராகம் தொடர்ந்துவா அமையும் அடியின் ஓசையாகும்.

(உ - ம்) 'நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா அறிவனை முந்துறீஇ' — என்பது.

இங்ஙனம் ஓசைகள் பலவாய் அமைவனவற்றை நுட்பமாக அறிந்து வரிசைப்படுத்தி இவ்வரிசையின் மிக்கு ஓசை விகற்பம் வாராது என்ற கருத்தான் தொல்காப்பியனார் 'வண்ணந் தாமே நாலைந் தென்ப' என்று வரையறுத்துப் போயினார்.

கலிப்பா நான்கு வகைத்து. அவற்றுள் ஒத்தாழிசைக் கலி என்பதும் ஒன்று. அதன் கூறுகளில் ஒன்று வண்ணக

ஒத்தாழிசை ஆகும். வண்ணக ஒத்தாழிசையாவது அராகம் இடையிட்டு வரும் அம்போதரங்க ஒத்தாழிசையின் விரி என்று பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர் கூறுவது முன்னவர் கருத்தொடு முற்றாவது ஒன்று ஆதலின், வண்ணித்துப் பாடும் ஒத்தாழிசைக் கலியே வண்ணக ஒத்தாழிசையாகும் என்பது பேராசிரியர், நச்சினர்க்கினியர் முதலிய பண்டை உரையாசிரியர் தம் கருத்தாகும் இதனை நோக்க வண்ணித்துப் பாடும் பாடல் வண்ணகம் என்று பெயர் பெறுதல் உளங்கொளத்தக்கது.

இங்ஙனம் செய்திகளை வர்ணித்துப் பாடுவதோடு சந்த வேறுபாடுகளாகிய வண்ணங்களும் இடைவிரவி வருதலால் ஓசைநயம் மிகுவதாதலின், பிற்காலத்தார் பலரும் இத்தகைய பாடல்களை இயற்றுவதிலும் நுகர்வதிலுமே பெரிதும் நாட்டங் கொள்வாராயினர். பொருளின்பத்தையே பெரிதெனக் கருதி அதன்கண்ணேயே ஈடுபாட்டை மிகுத்துவந்த பண்டையார் போலாது, பிற்காலத்தவர் பொருளின்பத்தினும் செவிச் சுவையை உடனுக்குடன் நல்குவதான சொல்லின்பத்தையே பெரிதும் விழைந்தார் ஆதலின், பிற்காலக் கவிஞர் பலரும் சொல்லணிசளாகிய மடக்கு, திரிபு ஆகியன மிகவும் பயின்று வரும் பாடல்களையே பாடுவாராயினர்.

பண்டைப் பெருங்காப்பியங்களில் பொருளின்பமே முதலிடம் பெறவும், இடையிடையே பலவகைச் சந்தங்கள் விராய பாடல்கள் சிலவாகவே இருத்தலைக் காண்கின்றோம். ஆனால் பிற்காலச் சிற்றிலக்கியங்களில் சந்தமே முதலிடம் பெறுவதாகவே, அவற்றில் சந்தஇன்பம் கருதி வடசொற்களும் ஆரிய சொற்களும் மிகுதியும் பயில்வனவாயின. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினராகிய ஒட்டக்கூத்தர் காலத்திலேயே இந்நிலை தமிழ்ப் பாடல்களில் ஏற்பட்டிருத்தலைக் காண்கின்றோம். அவர் இயற்றிய தக்கயாகப் பரணி என்ற நூலிலுள்ள

‘சதுரா னனனும் சக்ரா யுதனும்
சந்த்ரா தியரும் இந்த்ரா திபரும்
மதுரா புரிவா தறிவா மெனமேல்
வரவந் தனன்வை திகவா ணணமே’—எனவும்,

‘பாக னகங்குழை வித்த பவித்ர பயோதரிதன்
கோக னகங்கன கஞ்சத கோடி கொடுத்தனவே’—
எனவும்,

‘எல்லை நாயக ராச ராச புரேச ரீச ரிதற்கெனும்
தொல்லை நான்மறை நிற்க மற்றொரு கேள்வி வேன்வி
தொடங்கியே’—எனவும் வரும் பாடல்களை நோக்குக.

பதினேந்தாம் நூற்றாண்டினராகிய வில்லி புத்தூரார்
அருணகிரியார் ஆகியவர் காலத்தே சந்தக் கவிகள் வீறு
பெற்று விளங்குவவாயின. அருணகிரியார் பாடலில் முருகன்
ஈடுபட்ட செய்தி செண்டலங்காரர் வண்ணத்தில் ‘அருணகிரி
தமிழுகந்த கொண்டலே’ என்று முருகன் பரவப்படுமிடத்தில்
குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தே சிறு பிரபந்தங்களில்
‘பல் சந்தமாலை’ என்ற நூலும் தக்க இடம் பெறுவ
தாயிற்று.

17, 18-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த சிறு புலவர்கள்
தத்தம் வழிபடு தெய்வங்கள் பெயராலும், தம்மை யாதரித்த
வள்ளல்கள் பெயராலும் வண்ணக் கவிகள் பாடுவாராக,
முறுகிய அகப்பொருள் கரண விசேடங்களைப் பலவாக
விரித்துச் சிற்றின்ப வேட்கை மீதுரப் பாடத் தொடங்கினர்.
குற்றாலக் குறவஞ்சி முக்கூடற்பள்ளு முதலியவற்றில் சந்தப்
பாடல்கள் சிவணிய அகப்பொருட் செய்திகளும், விறலிவிடு
தூது வருணகுலாதித்தன் மடல முதலியவற்றில் சந்த
இன்பத்தோடு கரண விசேடங்கள் பற்றிய பல செய்திகளும்
பல்க அமைந்திருப்பதைக் காண்க. சென்ற நூற்றாண்டின்
தொடக்கத்தில் முருகதாசர் முதலியோர் வண்ணப் பாடல்கள்
பல பாடியுள்ளனர்.

இக் கவிஞர்களைப்போல வளங்கள் பல பொதுளப் பாடும்
ஆற்றலில்லாத பிள்ளைக் கவிஞர்கள் சந்தம் விரவிய வண்ணம்
என்ற செய்யுள்களை யாத்து, வள்ளல்களை யண்மி, அவர்தம்
கொடை வளங் கொண்டு வாழ்வாராயினர். இப்பாடல்கள்
பல சந்தங்களோடு செய்திகளை வர்ணித்துப் பாடுதலான்
வண்ணங்கள் எனப் பெயர் பெறுவனவாயின. வண்ண
யாப்பு என்ற வரையறை யின்மையின், இவற்றை வஞ்சியடி
கலியடி விரவிய ஆசிரிய யாப்பிலேயே வரைதல் எளிமைத்து.

தஞ்சை சரபோகி மன்னர் காலத்தில் பெரும் புகழ்பெற்று, இன்னும் சிறப்புடன் நிலவிலரும் சரஸ்வதி மகால் நூல் நிலை வந்தில் "வண்ணத் திரட்டு" என்ற பெயரில் உள்ள மூன்று சுவடிகளில் வண்ணப் பாடல்கள் இருபத்திரண்டு உள்ளன. பிழை பொதுள எழுதப்பட்ட அவை பல இடங்களில் சிதைந்தும் சில இடங்களில் சொல் விடுபட்டும் படியெடுக்கவும் இடர்ப்பாடுடையனவாய் இருந்தமையால், அவற்றில் 17 வண்ணங்கள் 16 ஆண்டுகளுக்கு முன் காசிதத்தில் பெயர்த் தெழுதப்பட்டன. ஏனைய ஆண்மையில் படியெடுக்கப்பட்டன. அவை அமைந்தவாறே அவற்றை வெளியிடின் அச்செய்கை எவ்வாற்றானும் தமிழுக்குச் செய்யும் பணியாகாது என்ற உள்ளத்தான், பெரும்பான்மையவான பிழைகளைத் திருத்தியும், விடுபட்ட எழுத்துகளை ஊகததான் ஓர்ந்து வரைந்தும் ஓராற்றான் உருவாக்கி என் சிற்றறிவிற் கெட்டிய வகையால் பதிப்பிக்கும் நிலையில் உதவும் முயற்சியை மேற்கொண்டுள்ளேன்.

இவ்வண்ணங்களுள் சில இறைவர் பெயரான் இலங்குவன. பல பெருநிலக்கிழவர் பெயரன் அமைந்துள்ளன. இறைவர்தம் வருணனை சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. பெருநிலக்கிழவர்களின் பண்புகளும் செயல்களும் கற்பனை கடந்து பேசப்படுகின்றன. சிதம்பரம், சேது ஆகிய தல வருணனைகள் பரக்கப் பேசப்படுகின்றன. இராமாவதாரச் செய்தி தொடர்பாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. சில இடங்களில் காணப்படும் சக்தி உபாசகர்களாகிய கட்டுடியர்தம் கூற்றுச் சுவைமிக்கது. பாட்டுடைத் தலைவர்களைக் கவிஞர் தெய்வங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பேசும் இடங்களும், பாட்டுடைத் தலைவர்களைக் காக்குமாறு தெய்வங்களைப் போற்றும் இடங்களும் படிப்பவருக்குப் பெருவிருந்தாதம். வேளாண்குடிச் சிறப்பு வரலாற்றுடன் குறிக்கப்படுகிறது. தலைவர்களின் வீரம், கொடைபற்றிப் பாடப்பட்ட பகுதிகள் பலவாகும். பெரும்பான்மையான பாடல்களின் பிற்பகுதி மகளிர் பற்றியே அமைந்துள்ளது. இனி, இவற்றில் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

சிவபெருமான் பற்றிய வகுணை.

சுநாதசுவாமி வண்ணத்தில் சிவபெருமான் — பிரமன், திருமால், இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு அரியவர், பிறைச்சந்திரனோடு எருக்கு முதலிய மலர்களை அணிபவர், பார்வதியைப் பாகமாக உடையவர், மூவர் தேவாரத்தை விரும்புவவர், மணிவாசகரை உள்ளிட்ட 64 அடியார்களுக்கும் அருள்பாலித்தவர்; இடபக் கொடியினர் என்ற செய்திகள்

இருக்கான வேதமுதல் வகுத்தோனும்
ஆலினில் முன் உதித்தோனும்
மாதருவினிற் காவுறு வோனும்
மற்றுமுள்ள தேவர்களும்

நச்சிநெடு மாதவம் இயற்றியும் அறியாதவர்;
முயல்மேவு பாதியுடல் கூனும் மாமதியும்
எருக்கொடு தாதகியும் மருத்தேலின் கூவினையும்
முடித்தோர்; வேரும் முப்புரம் நீநெழ
விழித்த விழியார்; இமயம் என்னும்
மலைக்கினிய காதலி தன்னிடமான சிவனார்;
இயற்பாவில் மூவர்மொழி தமிழ்க்காதல் கூர்பரமர்;
நினைப்பார்கள் நீள்மதியில் வீருப்போ டுலாவும்
உத்தம விலாசர்; இருமும்ப தொடுநால்வர்
கதிமுத்தி பெறவே அருள்செய் அடியார்வசர்;
ஆடுகொடி இடபமென மேவுங் கரனார்.

என்ற பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளன.

நெல்லைநாதர் வண்ணத்தில் சிவபெருமான் எல்லாமாகி நிற்கும் பருவுருவும் எல்லாவற்றுள்ளும் அந்தர்யாமியாய் நிற்கும் சிற்றுருவும் ஒரேசமயத்தில் உடையவர், திரிபுரத்தை நகைத்து எரித்தவர், இடபவாகனார், விடமுண்ட கண்டர், கண்ணப்பர்க்கு அருள் செய்தவர், காலகாலர், கூத்தராகி விளங்குஞ் செய்திகள்

ஒளியு மாகி உருளு மாகி
இருளு மாய தேமி வேய்
வெற்பு மாகி வட்ட மாகியே

பகலு மாகி இரவு மாய்
 மதியு மாகி ஒளியு மாய்
 நாகம் எட்டு மாகி மற்ற
 நாகம் எட்டு மாகியே
 உடலு மாகி உயிரு மாய்
 அறிவும் ஞான வெளியு மாய்
 வேத வித்து மாகி மூவர்
 ஆதி தேவும் ஆகியே
 எவையினில் நிறைந்து லாவும் சிவனார் ;
 உரக நாணி வரைவில் லாயொர்
 முகுந்தன் தானும் பகழியாய்
 மாபுரத்தை நீ நெழப்பண்
 நகை நகைத்த ஈசனார் ;
 விடையி லேறு பரமனார் ;
 மிடறு நீல நிறமுள்ளார், கான
 கத்து வேடன் எச்சிலே பொசித்த
 வாயினார், உழை உலாவி வருகையார்,
 மறலி உதை செய்வார், வீரபத்திர
 காளி வெட்கி நடக்கவே
 நடத்த தாளினார் ;

அறுகுடன் திங்கள் குடு சடையார் :

என்ற அடிகளில் கூறப்பட்டுள்ளன.

சிவபெருமான் கங்கை குடி, கரித்தோல் உரியார்.
 தேவாரம் உகப்பவர். மறைகளுக்கும் அப்பாலார், ஆலம்
 உண்டவர், பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் ஆகிய முனிவரால்
 வணங்கப் பெற்றவர், அடியவரைப் புரப்பவர், திரிபுர சங்காரி,
 மதனனை எரித்தவர், பார்வதி பாகர், கயிலை மலைவாசர் என்ற
 செய்திகள் குமார சாம்புவன் பற்றிய வண்ணத்தில்,

புனலே திரும்பிய சடைதனில் மஞ்சளத்
 தூய நீராடு புங்கவர் ; மதமெனும்
 தூய அருவி பொங்கும் சஞ்சாத்
 தோலால் வீறு கஞ்சுகர் ! புசலி
 அந்தணர் அரசர் சுந்தரர் செந்தமிழ்ப்
 பாவலர் பா அலர் வீறு திண்புயர் ;

மறைகள் தாமும் மண்ட அரியவர் ;
 புனிய டங்கலும் உயிர் பெறும்படி
 கண்ட மட்டே ஆலாலம் உண்டவர் ;
 உமையுடன் மாலயன் வணங்கும் அருணைப்
 பதிக்கே வாழ்வாய் இருந்தவர் ; புனித பதஞ்சலி
 முனிதொழும் திருவம் பலத்தே சேர் வானவர் ;
 பொன்னொளி தவறும் இரவிபோல் ஒளியவர் ;
 அனுதி னந்தொழும் அடியார் தங்களை
 மைத்தரைப் போலவே தாமு கத்தவர் ;
 முப்புரம் பொடிபட முனித்தவர் ;
 ஐங்கணைப் போர்வேளைக் காய்ந்து வென்றவர் ;
 சிரங்க ளும்எரி கரங்களும் மங்கையின்
 கூறும் வளரக் கயிலை துறைவார் ;
 அருண மண்டலம் அளவிடும் காவின்ர் ;
 என்ற அடிகளில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

தியாகராசர் வண்ணத்தில், சிவபெருமான் - முககுந்தன்
 கொண்டாரும் பெருமான், நாதகீத நர்த்தனம் வல்லவர்,
 சோமாசி மாறர்க்கு அருள் செய்தவர், சுந்தரர் பாடல் உகந்து
 ஆடல் மறந்தவர், தியாகேசர் என்ற செய்திகள்

மேலாரும் இந்திரத் தேவனால் முககுந்தன்
 வில்லிகொண் டாடவரும் ஆதிப்பெருமான் ;
 ஓரெழு இடங்களுக்கும் ஈசர்மு வரும்முன்
 உள்ளறிந் தோதரிய கோயிற் பெருமான் ;
 வேதா வியந்திடப் பீடமீ தினிலிருந்து
 மெய்யசைந் தாடிய விநோதப் பெருமான் ;
 கம்பிக்கா தழுவிய பெருமான் வீணு
 மதங்க நற்கீத நாதம் நிரம்ப
 விள்ளுந் தேன்தாரை விதரணப் பெருமான் ;
 சோமாசி யன்பரிடம் அருள்கூர வேவந்து
 சொல்லிருந் தாம்முதிய கோயிற் பெருமான் ;
 ஓவாது வந்தபுத் தொளித்தாளில் விளங்கும்
 வெள்ளிபொன் பூண்டிடும் ஆணைப் பெருமான் ;
 தண்டைக்கால் அவப் பெருமான் ; ஆலால
 சுந்தரர்கா ஆடல் மறந்தவர் போல

விலங்கு றுந்திரு வீதிப் பெருமான் ;

தெய்வசிங் காதனத் தியாகப் பெருமான் :

என்று அறிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

திருப்பெருந்துறையான் வண்ணத்தில் சிவபெருமான்

‘கொழித்திடுங் கதிர்வீசிய

மழுப்பெரும் படையார்’ எனவும்,

‘பொருதிரைத் தடங்கட விடத்துறங்கிய

திடத்தொடுங் கொலையே றுடையார்’ எனவும்,

‘சதுர்மறைப் பெரும் பரியோடு அதிர்

நரிப் பெரும் படையார்’ — எனவும் குறிப்பிடப்

படுகிறார். ரகுநாத நாயக்கர் வண்ணத்தில் மேற்கூறிய செய்திகளோடு, சிவபெருமான் - பத்திரத்தன் விசித்திரன் என்ற அடியவர்க்கு அருளியவர், இராமபிரானுடைய தோஷம் தவிர்த்தவர் ஆகிய செய்திகள்

பத்தி ரத்தன் விசித்திரன் என்னப்

பத்திரர் அருச்சுனை புரிதாளினர் ; வளர்

காசிநகர்க் கதிகம் சேதுத் தலமெனும்

தலத்தின் கண்ணே நித்தலும் உறைவோர் ;

மேன்மைக்கண் மடக்கொடி மிக்க பருவதவர்த்

தனிதவக் கனியுத் தமிழுடன் வாழ்பவர் ;

இராமநா யகரை உற்ற தோஷம்

ஆயது முழுதுங் கெடவே அருளினோர் :

என்று விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சொக்கநாத சுவாமி வண்ணத்தில் காணப்படும் சிவபெருமான் பற்றிய வருணனை சந்த இன்பம் மிக்கது.

கரட மதகரி உரிவை உடையவர்,

கயிலை மலைநிகர் தவள விடையினர்,

கற்றை வார்சடை அத்த ரானவர்,

கப்பு வேல்செறி முத்தர், பூரணர்,

மருவும் இரசத சபையுள் மதிசூல

வழுதி மகிழ்தர நடனம் இடுபவர்,

மட்டு லாவுறு கடுக்கை தாதகி

மத்தம் ஆறிவை வைத்த வேணியர்,
கனக வரையினர், பனக அரையினர்,
கமழும் அறுகினர், கதழும் மறியினர்,
கற்பம் நீடறு பத்து நாலெனும்
கலைக்கு நாயகச் சொக்க நாயகர் :

என்ற பகுதியை நோக்குக.

தஞ்சை நாயகன் வண்ணத்தில் காணப்படும் சிவபெரு
மான் வருணனையும் சால அழகிது.

அனங்கன் மேல்விழி நோக்கு கின்றவர்,
பனக பூஷணர், கூத்து கந்தவர்,
கங்கை தாதகி திங்கள் கூவினை
கொன்றை வார்சடை யார், நெ டுங்கட
கரியின் மீதுரி போர்த்த சங்கரர்
நடன மாயடி தூக்கு கின்றவர்,
துங்க மான்மழு அங்கை மீதினில்
விளங்கும் சூல கபால கங்கணர்,
அரிசு ராதிபர் போற்ற வுந்திரு
மணவை மாநகர் வீற்றி ருந்தவர்,
நங்கை யோர்திரு நங்கை நாயகி
பங்கனார் சிவ ராம விங்கனார் —என்பது அப்பகுதி.

சிவபெருமானைப்பற்றிய அரிய வருணனைகள் அமைந்
திருப்பது போலவே, பார்வதியைப்பற்றிய அரிய வருணனை
களும் உள. அவற்றுள் சிலவற்றை நோக்குவாம்.

இராமநாத சுவாமி வண்ணத்தில், பார்வதி -
பகவதி, நித்யகல் யாணி, சங்கரி,
வயிரவி, உக்ரமா காளி, அந்தரி
உலகு கிடுகிடென மயிடன்திரு முடியினிடை
நடமிடுங் கவுரி நாக பூஷணி,
சாஸ்வதி இலக்குமி தேவி கும்பிடு
இருசர ணத்தி, எறிகுவி, சண்டகி,
பதறி அலகை சில கதற ஏனை
உலகில் உதறி எறியும் ஒருபெரும்
பூத வாகனி, பருவத வர்த்தனி,

ஆதி சுந்தரி, அனுபவி, உத்தமி,
நாக கங்கணி அருண வெயிலொழுகு
தருண வடிவழகி, கருணைத் திருஉருவி :

என்று பல சிறப்புப் பெயர்களால் புகழப்படுகிறான். சுந்திரமதி
வண்ணத்தில் பார்வதி எல்லாமாய் இருக்கும் செய்தியும்,
எல்லாருக்கும் அருள் செய்யும் திறனும்,

பகிரண்ட நவகண்ட புவனங்களும் அனைத்தாழி
கருப்பமும் அருக்காதி முச்சுடருமென் டிசைதாமும்
என்பணியும் எண்குடும் எட்டாத பொற்குவடு
தெட்டாழி வட்டமும் ஓரைத் தினையும்
முயன்றனர் அறிந்தனவும் எத்தேவர் முத்தொழிலும்
முத்தேவர் கற்பிதமும் யாவையு மாகியுறைவான்;
அமரர் பணிதிரி யம்பிகை, சவுந்தரி,
அருட்பால் ஈபவன், பொருட்பால் அளிப்பவன்,
புரத்தரி, சுமங்கலி, பசங்கொடி முடிப்பவன்,
நினைத்தது முடிப்பவன், மலைக்குமரி, சுந்தரி,
மதங்கி, சிவசங்கரி, அனந்தசய னத்தாய்,
கச்சியில் கச்சாலை உத்தமி :—என்ற தொடர்களில்
விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

திருப்பெருத் துறையான வண்ணத்தில் காணப்படும்
களியார் கூற்றில்—அவர்களால் பூசனை செய்யப்படும் தேவி,
அருள்பெ ரும்பரி பூரணி, உருத்திடும்
சிங்காரணி, அறந்தி, ருங்கும நிறத்தி,
சங்கரி, அருள்பெ ருங்கிரு பாலினி,
மாலினி, வரைபெ றுங்கரு னாகரி,
திசை பெறும்குண சாகரி;
வரதிட் டந்தரி, குரத்தி, சுந்தரி,
வணக்க ருங்கலை மதங்களி, யோகினி,
அரிக்கு உகந்த சகோதரி,
அருந்துய ரத்தடு போதரி,
திரிதய னத்தி, கிஞ்சக வனத்தி;
பஞ்சமி, அளித்த டங்கண் மயேசுவர
ஈசுவரி, அயிராமி — என்று தோத்திரம் செய்யப்
படுகிறான்.

சொக்கநாத சுவாமி வண்ணத்தின் தொடக்கத்தில்
காணப்படும் பார்வதி தோத்திரம் சந்த இன்பம் மிக்கது

கருதும் அடியவர் துயரது கெடவரு
கமலை, பரிபுர சரணி, கரியவன்,
கச்சு லாமுலை பச்சை நாரணி,
கற்ற நாவலர் சொற்ற பூரணி,
உரக கணபணம் நெளிய மணிமுடி
உதவு மயில்மிசை மருவு குகனையும்,
ஒற்றை யானை மருப்பி னானையும்,
உற்ற மகிழ்வொடு பெற்ற நாயகி,
கவுரி, திரிபுரை, கன்னி உமையவன்,
கமல மலர்மகள் பரவு மலைமகள்,
கற்ப காடவி உற்ற வாகனர்
கருத்துள் மேவுறு கயற்கண் நாயகி,
விமல பதமலர்க் கமலம் நினைகுவாம் :

என்பது அப்பகுதி.

சொக்கநாத சுவாமி வண்ணத்தில் கனியர்கள் தேவியை,
அரிவை, திரிபுரை, வயிரி, பயிரவி
அமலை, சயமகள், குமரி, பகவதி,
அத்திர லோசனி, துர்க்கை, யாமனை
பத்திர காளி ;—எனப் போற்றுகின்றனர்.

வராககிரிச் சின்னையன் வண்ணத்தில் தேவி,
அகளத்தி, சகளத்தி, கவசத்தி, சமயத்தி,
வல்லபி, ஆயி, சதானத்தி; மாயி,
கலாதந்தரி, மாலினி, மாதங்கி, குளிகபாலி,

என்று குறிப்பிடப்படுகிறார்.

இனி, அம்பிகை பாலனாகிய முருகப்பெருமான் பற்றிய
செய்திகளை நோக்குவோம்.

செவ்வேளுக்குப் பச்சை நிறத்தை இணைத்துச் சுவைக்க
விரும்புகிறார் செண்டலங்கார வண்ணத்து ஆசிரியர்;

பச்சைமால் மருகா, பச்சைமான் மதலாய்

பச்சை மா மயில் வரும் வீரா,

பச்சை மால் வரையின் வள்ளி பங்காளா,

பச்சை வேள் தனக்கு மைத்துனளே — என்று

முருகப் பெருமானை விளக்கிறார்.

முருகப்பெருமான் உகந்தருளியுள்ள திருத்தலங்களின்
பட்டியல்

ஏரகம், பழநி, வேங்கு ரொடு, கச்சி
எண்கண், மாயூரம், ஐயாறும்
இடைமரு தூரும், திருப் பரங் குன்றம்,
எட்டியனூர் திருத்தணியும்
பாரகம் புகழும் செந்தில், வேதவனம்
பராவு செங் கோட்டிலும். மேலி — என்ற பாடற்
பகுதியில் உள்ளது.

முருகனுடைய திருநாமங்கள் பல

கந்தனே, முருகா, கடம்பனே, குமரா,
கச்சின முலைக்குற வள்ளி
கணவனே, பழநிக் கடவுளே ஏரகம்,
கதிர்காமம் வசழ நின்றவனே,
செந்தனே, செந்திற கிறைவனே, வேளூர்
செழிக்க வந்தருள் வேளே,
அய்யனே, மயூர முத்தையா — என்ற பகுதியில்
காணப்படுகின்றன.

சரவண பவனே, குரவணி புயனே
தண்டையார் சரண பங்கயனே,
சண்முகத் தவனே, ஞான தேசிகனே
சங்கரன் உகந்தருள் மகனே
மருவு தெய்வானைப் பிராண நாயகனே
வள்ளி பங்காளனே குகனே' — என்றும் முருகப்
பெருமான் விளிக்கப் பெறுகிறான். அவன் அமரர் நாயகன்,
குரிசில், அருணகிரி தமிழகந்த கொண்டல், மண்டலீசுவரன்,
எம்பிரான் வேளூர் வைத்தியநாதன் ஈன்றருள் மதலை,
முத்து வேலவன் என்றும் சிறப்பிக்கப்படுகிறான்.

வராககிரிச் சின்னையன் வண்ணத்தில் முருகப் பெருமான்
ஞான அழித்து அமரரைக் காத்த திறப் பேசப்படுகிறது.

கபாலிமகனை, பன்னிருகைச் சண்முகனை
சரவணத்துள் மணியை,
பணிவதற்கு வைப்பான் தேவை,

வானவர் மேல்வந்த தானவர் போர்குறுக
மாயவடி வாய்நின்ற குரனும்மாள்
அயிலைப் புறமெடுத்துப் பாலைத் தனிநடத்தி
அமார்க்கு உயிரளித்த கருத்தாவை, ஓதும்
ஆரண சாரங்கள், ஆகம சாரங்கள்,
பூரணமா தின்ற சரவணவேளை,
விசால சிவகிரி யானை '—என்று அப்பகுதி குறிப்
பிடுகிறது.

செண்டலங்காரன் தன்னுடைய உடற் பிணிகளெல்லாம்
நீங்கி நூறுவயது வாழ்வதற்கு முருகப்பெருமான் திருவருள்
முன்னிற்கவேண்டும் என்று கவி பலபடியாகத் துதிக்கும்
பாடல்கள் பல

திருமாலின் சிறப்புச்: வண்ணங்கள் பலவற்றில் கூறப்
பட்டுள்ளது திருமால் காலிங்கள் மீது நடம்புரிபவர், சர்ப்ப
சயனர், வேணுகானம் செய்பவர் பிரமனைத் தோற்றிய
உந்தியர், பாண்டவர்க்குத் தூதுசென்றவர், கருடக் கொடி
யினர், கவுத்துவம் அணிந்த மார்பினர் ஆகிய செய்திகள்
வேங்கடேசுவர வண்ணத்தில்,

பாத்தனின் மேல் நடம்புரி பாதசக்கிரப்
பரமனாய்ப் பணுமுடி நாக மெத்தை
மீதில் உறங்கு மாதவர்; பசுநிறை
சாய்ந்து பின்னே தொடர்ந்திடு ருசிகொண்ட
வேணு ஒது கின்றவர்; நான்முகப்
பிரமா வுடனே முனைத்த தாமரை
நாபி வட்டமீ தலமந்த காரணர்; நாரணர்;
சுருமாரர்; அந்தரர் அமுதானவர்;
பாண்டவர் தூதுசென்றவர்; கொடிஏய்—
வதான பறவையர்; வீசுகவுத்துவ
மாமணி தங்கும் மார்பினர்; கோபாலர்

அடிபரவும் தெடியமால்—என்ற அடிகளில் குறிப்பிடப்
பட்டுள்ளன.

வெள்ளைச் செட்டியார் வண்ணத்தில் திருமால் தேவ
தேவராய் அறிதுயில் நீங்கி அடியவர்க்கு எளியராய் அழகே
வடிவெடுத்தவராய் இலங்கும் செய்தி

வென்றிசேர் பதும மலர்க்குள்
தேதனும் உயர் முக்கணனுடன்
அமரர்க்கு நாதனும் நெடுவானோரும்
பொன்வரை மீதேறி நின்று :
மறைவேறே வருத்தும் நேச உள்ளத்
தக்கபோதில் ஒப்பில் ஆதரத்தின்
வருகின்ற அப்பனே கிருபை அகத்தனே
அலைகட லுக்குளே விழிதுயில்
சீரான செங்கமல மாதரால்
உறங்குகின்ற பராபரர்; வேணும்பொழுது
துயிலற் கொத்து நீடும் சமாதியழித்து
மேல்வருபவர்; வைபத்துக் காரணர்
அடியவர்க்குத் தாம்எளியவர், சீராகநிவர்த்த
கோபாலர் மென்பதும பாதார விந்தம்;
உடலம் குவளைப்புட்ப மாலைபோ
மலர்கள் சிந்தி மருவிய செவ்வேள்
மிக்க தாகிய ரட்சாதிகள் உலகு
புகல் ஓதத் தூநெடு வண்ணனே
என்ற அடிகளில் புகலப்படுகின்றது.

இராமாவதார சிறப்பு இராமநாதசுவாமி வண்ணத்தில்,
வனச மலர்ப்பொலி சீதை என்றொரு
திருமகனைக் கொடுபோய இலங்கையின்
அசுரன் அவனுடைத் தலைமகன் நடுமகன்
இனையவ னொடுபல கோடிச் சேனைகள்
முழுதும் அறுத்தே எதிரிடு ரும்பகன்
னையுயர் வதைத்து வீடணன் தனியரசு
நிறுவி யேயொரு சனகி சிறைவிட
மகாசலதி தன்னை ஆதி நாணையில்
மலைகொண் டடைத்தருள் சேதுபந்தனா
ரகுபதி மன்னன் ஆணையின் வணங்கிய -- என்ற
பகுதியில் சுட்டப்படுகிறது.

இராமலிங்கசுவாமி வண்ணம் எனப்படுக. சுநாதசுவாமி வண்ணத்தில், இராமனுடைய சிறப்பு

எழிற்பால குகமனு உதித்த தேவோ,
தனி விண்டுத் தேவோ,
தாடகையை உதைத்தே,
நலவேள்வி முற்றி ஒருமாத
கல்லது சாக்கி வில்லை முறித்து
மலர்மாதை உயர்மணம் மேவு இராமன்
வலக்கார்முகம் தூணியுடன் நகர்விடுத்து
ஆறுகூடமது விராதனையும் அழித்து
ஊடு கானகத்து அரக்கி நாசி
கரன் மக்களொடு மானை
வயிற்றில் தலைகொள் வாளை
மராஅ மரனொடு வாலியை மாளக்குலைத்து
கடல் அடைத்தே வியார் அணிமொய்
குலத்தோடும் மாளமுடி அடுத்தோனும் மேவ
மற்றும் உயர்புடிக
விமானத் தொடும் நகர்புக்கு
முடிசூடி வளர் இராகவே சுவரன்
என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சீரங்கநாதர் வண்ணம் மூழுவதும் இராமனைப் பரவு வதாய் இராமாயணச் சுருக்கமாக உள்ளது.

விராகவ முதலியார் வண்ணத்தில் போற்றல் பொருந் திய இராவணனை அவன் மாபோடு அழித்துத் திருமால் தேவருக்கு அருள் செய்த திறம்.

ஆதி உருத்திரனார் கயிலாச வெற்பை
முன்னான் அடியோ டழித்த அசுரபுயன்
வீர விக்ரம ராவணே சுமரன்,
வாரணஸ் எட்டுடன் பொரமருப் பொடிய
மணிநீல உச்சிரம் மேலே அழுத்திய
மாப்பு தங்கிய சோரி ஆறெழ,
ஆதவனுக் கிணையம் அபிஷேகம் வைத்த

மகாமரு டாடவித் திரன்தூளி படவே,
கரேசர் அத்தனை பேரும் பேறுற,
வாளி தொட்ட சாப நெடுமால்;
—என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

செண்டலங்காரர் வண்ணத்தில் திருமால் நரசிங்கமாய்
இரணியனை அழித்ததிறம், கோவர்த்தன கிரியைக் குடை
யாகக் கவிழ்த்ததிறம் ஆகியவை விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

சுகதாட்சகன் என்ற கருணைக் கடலே,
அநந்த சயனத்திடை விளங்கும் சக்ரபாணி,
திண்டிவறலால் நரசிங்கமாய் இயையும் படியே
வான்முட்டி நிமிரும் பெருந்தூணில் உதித்துடனே
முந்துமுர னுற்ற இரணியன் தன்னுடைய
மணிநற் குடலைப் பிடுங்கியே மிகு
ரத்த பான முடன்பசி யாறிய
செங்கண் மாதவன் செங்கனி காயினன்,
அம்பிகை சோதான், அங்கசன் தாதை,
சிகரக் கிரியினைக் கனத்த பழையிற்
கவிகை போன்று சுரபிக்கிடர் துறந்த
ஒருகைச் சகாயர், சிந்துர நேசர்,
முருந்தர் முராரி, இராசையில் எம்பெருமான்;
—என்ற பகுதியை நோக்குக.

வேளாண் குடிச் சிறப்பு

குளாமணி வண்ணம், வீரராகவ முதலியார் வண்ணம்
ஆகியவற்றில் வேளாண் குடிச் சிறப்பு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பழையனார் நீலி என்ற பேயினால் பெண்ணுருவில்
தொடரப்பட்டுத் திருவாலங் காடுவந்த செட்டியை அவ்வூர்த்
தலைமக்களாகிய வேளாளர் எழுபதின்மர் அப்பெண்ணோடு
இயைவித்து அவளால் அவன் உயிருக்கு ஏதம் நிகழ்ந்தால்
தாமும் தீக்குளித்து உயிர்தீப்பாராக உறுதிகூறிப் பின்
அவளால் அவ்வணிகள் இறக்கவே, சொல்லிய சொல் மாருது
அவ்வெழுபதின்மரும் உயிர்தீத்து அழியாப்புகழ் அளித்த
குலம் வேளாண்குலமே. கன்னியொருத்தி இறைவன்

சுந்நிதிமுன் தலைவன் ஒருவனை மணந்தாளாக, அச்செய்தியை அறியாத ஊரவர் பின் அவன் கருவுற்ற ஞான்று அவனை இழித்துப் பேசினாராகத் தன் தூய்மையைத் தெய்வத் திறங்காட்டி மெய்ப்பித்த அந்நல்லான் பிறந்ததும் வேளாண் குலமே. தமக்கு உண்ண உணவில்லாத நிலையிலும், மாரிக் காலத்து இரவிடைவந்த விருந்தினரை உண்பித்தற்கு இருளினிடச் சென்று மழைநீரால் ஒதுங்கிய நென்முனைகளை வாரிவந்து பக்குவம் செய்வித்து உணவு அருந்துவதற்கு ஆவன செய்த இனையான் குடிமாறனாரைப் பயந்ததும் அந்த வேளாண்குலமே. வந்த புலவர் மனம் மகிழுமாறு அவருக்குப் பரிசில் நல்குவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் உயிர் தாங்கி இருப்பதனினும் உயிரை நீத்தலே மேலானது என்று உட்கொண்டு கொடிய நாகம் வாழ்ந்த புற்றிலே கையைவிட்ட அளவிலே அந்த நாகம் நல்கிய உயரிய மணியைப்பெற்றுப் புலவருக்குப் பரிசில் அளித்த காளத்திவள்ளல் தோன்றிய குலமும் வேளாண்குலமேயாம்—என்ற செய்திகள்

‘காடுதப்பிவந்த, பாவிச்செட்டி தன்பின்நீனி
கூடி வந்து மார்பினைப் பிளந்துவிட்ட
பழியைக் கழுவுதற் கெழுபது உத்தமர்
நெருப்பினில் முழுகியே இசைப டைத்தும்,
ஒருபத்து மாதமான கர்ப்பசங்கை நங்கை
மாது களங்கம் பறித்துப்
பால்கொதித் தெழுந்த சோறிடத் துணிந்தும்,
வயல் நெற்பெற முனைத்த முனையிற்
சிலதிரட்டி அமுதளித் துபசரித்தும்,
வளர் புற்றிலே கைகாண வைக்க
வஞ்ச வாளெயிற்று நஞ்சு சீறியெழு
சிறந்த காளமா நாகமிந்த வையகத்தை
விலைபெற்ற நவரத்தமணி
கைக்குளிர் முற்றும், உரைபெற்ற மரபு’—எனவும்,
‘ஆழி உடைத்தது போல மழைகூர
நெட்டிருள்வாய் முனைவாரி வித்தகனார்
தமக்கருள் படைத்த மெய்ஞ்ஞான பூஷணன்’
எனவும் வரும் பகுதிகளைக் காண்க.

‘நதிசூலேசன் கமலை நாரதிபன்’ எனவும்,
 நதிசூலன் தஞ்சை நாயகன்’—எனவும்,
 கங்கைசூல மீதிவிசை நாட்டுகின்ற வாரிதி’—
 எனவும் வேளாண் குலத்தவர் கங்கைக்குலத்தவர் எனச்
 சிறப்பிக்கப்படுதலையும் நோக்குக.

இனி, நாட்டுவளன், நகரவளன் பற்றி இவ்வண்ணங்
 கள் கூறுவளவற்றில் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

காரியக்குளத்தை என்ற ஊரிலே கயல்மீன்கள் குவளை
 மலர்ந்த வாவினன், பள்ளங்கள், அவற்றில் குளிக்கும் மகளிர்
 தம்மயிர்முடி, குளத்தின் நீரோடுகால், சிறுசுனை, வயல்கள்
 ஆகிய இவற்றில் குதித்து ஓங்கிப் பாளையில் செறிந்த
 தென்னங்குலைகள், வாழை, கரும்பு இவற்றைத்தாக்கி நீரில்
 களையாக ஓடிவருவளவற்றில் புகுந்து மடையிலும் அயற்
 புறமுற் தத்திக்குதிக்கும் என்ற கற்பனை சுவையிக்கது.
 இத்தகைய கற்பனைகள் பல பிற்காலப் பிள்ளைத்தமிழ்
 முதலிய பிரபந்தங்களில் காணப்படுவளவாகும்.

‘காவி மொட்டலர்ந்த கால்வழிக் குரம்பின்
 வானியில், பரந்தகேணியில், கணமாதர்
 ஓதியில், மீதுஅகிற் குடைகுளத்தின்
 வழியில், சிறு சுனைக்குள், வயலில்,
 கயல்குதித்து முறிபடு நாளி
 கோக் குரும்பைப் பாளையில், ததைந்த
 தாழையில், சீகந்த வாழையில், கரும்பில்,
 உடைபட்ட புளலிட்ட களைதத்தி
 மடைதத்தி அயல்தத்தி உயர்தத்தி வீசு
 காரியக் குளத்தை ஊரினில்’—என்ற சடையப்பன்
 வண்ணப் பகுதியை நோக்குக.

காஞ்சிமாதகர வனப்பு வெள்ளைச் செட்டியார் வண்
 ணத்தில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

‘கற்ப காடவியை நிகர்த்த சோலையும்
 நறை கொட்டு தாமரைமலர் மொய்த்த

வானியும், நிறைபூவான செங்கழுநீர்
 ஓடையும், தரளம் வீற்று மென்கழையும்,
 கெல்லியின் பொற்காவும் வட்டநிழ லளாவிய
 எட்டுவான் உயரும் எட்டும்
 கோபுரமும், மதில் பிரகாரமும்
 நல்வானோர் பெரும்பதியை
 நோக்கும் என்று உலகுளோர் நாளும்
 வந்துரைகள் செய்யத் தக்கதான

கச்சி நீடளகை நகர்க்குள் வாழ்வோன்' — என்ற
 இப்பகுதியில் காஞ்சி நகரைச் சுற்றிச் சோலைகளும், மலர்
 வானிகளும், கரும்பு வயல்களும் அமைந்து விளங்கிய
 திறனும், காரில் கெல்லிமரச் சோலைகளும், தேவர் தம்
 தலைநகரை நிகர்க்கும் என்று கூறும் அளவிலமைந்த கோபுர
 மும் பிரகாரமும் கொண்ட திருக்கோயில் முதலிய கட்டிடங்
 களும் விளங்கிய செய்தியும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

சாத்தனூரில், சங்கினங்கள் வாழைமதுச் சேறு நிரம்பிய
 வயலிலே இருந்தகாலே, பழங்கள் முதிர்ந்து வயலில்
 உதிர்ந்த காரணத்தால் அவை வருந்தி மணல் மேட்டினை
 எய்தி, அடுத்திருந்த தாமரையை அடைந்து அதன்கண்
 முத்தினை ஈனவே ஈன்றணிமையுடைய பெடைச் சங்கங்
 களை நீங்கும் மனமின்றி ஆண்சங்கங்கள் அவற்றுடன்
 துயில்கொண்டன என்ற செய்தி குளாமணி வண்டித்தில்
 சுட்டப்பட்டுள்ளது.

'தாற்றிலே வாழைமது ஆற்றிலே
 பாணையுதிர் சேற்றிலே சேர்
 சேயகல் வயலினருகே நந்து கருவின்
 பழ முதிர்ந்து உணைய நொந்து அயலின்
 நந்தினம் அனந்தரம் உலைந்து
 மணல்குழ் மேட்டிலே எற்றி
 அயல் கொடி குழ் அரைட்டிலேயேறி
 அவிந்த முகமேல் தரளம்
 சொரிநந்து தன்பெடை மென்மேல்

போகாது இடைகொண்டு துயில்கூர் சாத்தனூர்'
 என்ற பகுதியை நோக்குக.

செண்டலங்காரர் வண்ணத்தில் — இராசைமாநகரில் பசுவும் புலியும் பகையொழிந்து ஒரே துறையில் நீர்பருகும் நெர்த்தியைக் காணலாம். மகளிர் சாயலுக்கு ஒப்பான ஆண்மயில் அவர்களைப்போல் தான் நடை கற்க இயலாது இரங்கி நிற்கும் காட்சியும் காணப்படும் ; காவிரியில் பெண்கள் நீராடும்போது அவர்கள் கண்களுக்கும் கெண்டை மீனுக்கும் வரீன மீனுக்கும் வேற்றுமை காண இயலாது காண்போர் மருளுவர் ; குளங்களைச் சுற்றிலும் வளவயல்களைக் காணலாம் ; குளக்கரைகளில் உள்ள சண்பக மரங்களில் புதுமலர்கள் பல நாடோறும் தோன்றவே வண்டுகள் அவற்றில் மொய்த்து நறுமணத்தை எங்கும் பரப்பும் என்ற செய்திகளை

‘அருகே புலிகள் கணடும் சுரபிக்கணம்
ஓரண்டை யதனில் புனல்து கர்ந்து
பகைசற் றிலாமல் வங்கண மாசுவும்,
மிகும் பொதுமாதர் நடந்திடு நடைபைக்
கண்டுடன் தோகையது கற்றிட இரங்கவும்,
மடுவிற் கலைகளைந்து முழுக்கிச் குலவும்
பெண்கள் விழியுற்று வானையங்கிதால்
இருகெண்டை யிதாலெனவுஞ் சுழல் காவிரி,
பொன்பொழிந் தேறும் வயல்கள் சுற்றிய
தடங்கள் மிசையின் புதிய சண்பகம்
மொய்த்தரு வினங்கள் மொய்த்து விசும்

வண் துவாரபதி’ — என்று செண்டலங்காரர் வண்ணம் குறித்தலை நோக்குக.

இவ்வண்ணங்களின் பாட்டுடைத் தலைவராக அமைந்த மக்கள் பெரும்பாலும் வேளாண் குலத்தினரே. அவர்கள் உழவுத்தொழிலால் நாட்டைப் பாதுகாத்துவந்த செய்தி

‘தேருகும் சகராசர் செங்கோலை’

உழுக்கோலின் செயலால் காக்கும்’—என்ற தொடரால் அறியலாம் அவர்கள்

தேனார் மொழியும் உபசார வாக்கும் திகழறிவும், நானு கலைவல்ல சீலமும் உடையவராய்த் தீட்டும் தமிழுக்கு ஒரு

தேனுவாகி நற்றென் றயிழைப் பாராட்டிவாழவே, அவர்களை
உலகுக்கு நாயகராகவே புலவர் பெருமக்கள் மதிப்பாராயினர்.
தஞ்சையில் வாழ்ந்துவந்த வள்ளலாகிய இராமநாதன்,

வஞ்சி நாயகம், மொழிகள் சர்க்கரை
மதுர நாயகம், மருநிதை
வம்ச நாயகம், முந்து சிந்தையில்
மையல் நாயகம், ரதியிலும்
மிஞ்சுநாயகம் என்று பஞ்சனை
மேவி மித்துரவு பேசிய
விருது நாயகம், சுரத நாயகம்,
விந்தை நாயகம், மாமறைச்
செஞ்சொல் நாயகம், வாணி தண்டமிழ்
சிறந்த நற்கமலை நாயகம்,
தீன ரட்சைபுரி புழுங் பூபன்அருள்
செல்வ நாயக யோகனே,
தஞ்சை நாயக ராசன் மெச்சவரு
சொக்க நாயகன், நிதம்புகழ்
தர்மநீடு புகழ் ராமநாதன் மகிழ்
தஞ்சை நாயக மகிபனே' — என்று பாராட்டப்

படுவதை நோக்குக.

ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு—எனவும்,
உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கொன்
நீவார் மேல்நிற்கும் புகழ்—எனவும்

நன்கு அறிந்த இப் பெருநிலக்கிழவர்கள் புலவர் பாடும்
புகழுடையராய் வாழ்வதையே வாழ்வாக நினைத்துப் புலவரை
ஆதரித்து அவர்தம் பாமாலை சூடியவாற்றை நோக்குவோம்.

சடையப்பன் என்ற வள்ளல்,

பாரி சுரளி முகில்போலவே,
நீரலைத்தாங்க வாரியில் துனைந்து
பாகரைத் துறந்து வேணுவைப்பிளந்து
விகடகரட மத்தகக் கரியைப் புலவருக்கு
வரிசைபட அளிக்கும் உலகத்தியாகி,

யாதொருத்தர் நம்பினோரை வைத்திருந்து
 ஆதரித்து வந்தவாறு செப்புமென்று
 மிடியைப் பொடி படுத்து
 அதிகக் கொடைகொடுத்த வள்ளல்—
 என்று போற்றப்படுகிறான்.

வெள்ளைச் செட்டி என்ற வள்ளல்,
 மெச்சு பாடல்கள் சொல்லியே தர
 வைகும் புலமையோர் பாடல்
 கொண்டு, பணம், மாடு, ஆடை,
 செம் பொன்மணி ஆன்னம் கொடுத்து
 வாரி இச்சை உதவும் நடக்கையான் நிலக்
 கர்ப்பம் நீடிய செல்வன், ஒற்றைமால்வரை
 கடல்வானொடு திங்கன், ரவி, பூ
 மாறினும் பொய்யுரையான், பெரிய
 செல்வத்தில் குபேரன் — என்று சுட்டப்படுகிறான்.
 குளாமணி என்ற வள்ளல்,

அண்டினவர் சஞ்சலம் அழித்து அவர்
 பெரும் பொருள் ; அருந்தவர் உறும் பிபாருள் ;
 மின்டர் இடியேனு அனையான் ;
 ஆதுலர் சேமநிதி—என்று சிறப்பிக்கப்படுகிறான்.
 தஞ்சை நாயகம் என்ற செண்டலங்கார வள்ளல்,

ஐந்தருவும், சொரிமுகிலும், பாரியுங், கா
 ரியுங், குமணன், வானவர் தம்
 சந்திரனும், காமனும், தேவேந்திரனும்,
 அகத்தியனும் தருமன் தானும்,
 புந்தியுங், கன் னாறுங்கூடிச், செண்டலங்கா
 ரன்னெனவே பொருந்தி ஒன்றுய்த்
 தென் தமிழார் மிடிதவிர்க்குந் தியாகளிட
 மாய்வந்து செனித்தா ரன்றே

என்று புவைநிலை என்ற புறந்துறை—அமைத்துப் பாடப்
 பட்டிருத்தலை நோக்குக.

இத்தகைய வள்ளல்கள் பல்லாண்டு வாழ்தல் வேண்டும் என்று புலவர்பெருமக்கள் தம் வழிபடு தெய்வங்களை மன முருகி வேண்டியனவாக அமைந்திருக்கும் பாடல்களும் பல வாகும். ஒன்றிரண்டு நோக்குவோம்.

செஞ்சிலைவே ளெங்கள் தியாகன் குமாரன் செழுங்கமல வஞ்சியர் மோகனன் செண்டலங்காரனை வாழ்த்தியன்பு நெஞ்சினில் எண்ணி மதுராபுரிக்கச்சி நெல்லைதில்லை வஞ்சியகாசி இராமேச் சரத்திலும் வேண்டுவமே—எனவும்,

அய்யனே மயூர முத்தையா அடியேன்
செப்பு விண்ணப்பம் ஒன்றுளதால்
பைந்தமிழ் சுவைத்துதவு தியாகபூபதி செல்வ
பாலனை வாழ் சீவகனை
பசித்தவர்க் கன்னம் பகிரவந் தவனைப்
பரராசர் கோளரியை
உன்தனைக் கணவிலும் மறந்திடாதவனை
உயர்புகழ்ச் செண்டலங் காரனை
உடற்பிணி தவிர்த்து வயது நூறிருக்க
உளத்தருள் உகந்து காத்தருளே—எனவும்,

மணவைப் பதிவாழ் ஈசனே ஞானதேசிகனே
இதம்பெறு ராமநாத நாயகனே
இயம்பும் விண்ணப்பம் ஒன்றுளதால்
திறம்பெறு புழுகன் உதவு கஞ்சமலை
சிறத்த தண்டாயுதன் முந்து சகமகிழ்
ஆறுமுக மகிபாலன் தியாக ராசன்
சகோதரனை வரமிகு கங்காகுல
வசிகரனை மாரனைத் தஞ்சை நாயகனை
வயது நூறிருக்கச் செல்வமும் தழைக்க
மனமது மகிழ்ந்தே இனிதுகாத் தருளே—

எனவும், வரும் பகுதிகளை நோக்குக.

இவ்வள்ளல்கள் கற்றோரை ஆதரித்ததோடு அமையாமல் தாமும் கல்வியில் துறைபோயினார்களி விளங்கிய செய்தி

தெரிதமிழ் ஆசுகனி வல்லபேரை
 இருபக்கமும் இருத்தி மதுரச்சொல் நூல்கள்
 பலகூறச் சொல்லி, அதில் நற்பொருள் பெறவே
 செப்பும் உலாவைக், கோவையை, வளமடல்,
 தூதபாணிகளை உதவி, அன்பொடு
 இருத்தியது மட்டலாது,
 மறையோர் செப்பிய திருஞானக்கலை
 வடநூல் பலநூறு அகத்தே இசை
 தெரிமடமாதர் நடன விநோத பரதத்துடன்
 இலக்கணம் உரைத்து, லோகத்திசையால்
 முத்தமிழ் தெளியத் தெரிந்தே, பொருள்
 திரளாகத் தந்திடு தியாகக் கருமுகில் -- என்று
 சோழகன் வண்ணம் கூறுவது நோக்குக.

இத்தகைய கொடைவள்ளல்கள் வீரத்திலும் சிறந்து
 விளங்கிய செய்தியையும் இவ் வண்ணங்கள் வாயிலாக
 அறியலாம். வீரமும் ஈரமும் ஒருசேர அமைந்த இவ்வள்ளல்
 கள் திருமாலின் அவதாரமாகவே போற்றப்படுகின்றனர்

பாலினும் மென்சொல் குயிலினு மென்மொழிப் பாவை
 நல்லாள்
 மேலினுங்காமச் சரந்தைக்கு மேவட வேங்கடத்தும்
 பாலினும் வேலை நடுவிலும் பரம்பிலும் மாதிரத்தும்
 கோலினும் ஁ண்டியில்வாய் அழகாபள்ளி கொண்டவளே
 --என்ற செண்டலங்காரர் வண்ணப்பாடலை நோக்குக.

இவ்வள்ளல்களின் வீரத்தைச் சற்றுவிளங்கக் காண்பாம்.
 வெள்ளைச்செட்டி தன் வீரத்தால்

‘தெருட்டத் தோ தரியலர் காடேறவும்,
 கடல்கள் மேலேறவும், கணமலை மீதேறவும்,
 பொருது வெல்பவன்’ -- எனவும்,

சோழகன் தன் ஆண்மையால்,
 ‘அலையுடன் ஆர்கடல்போல வெகுபடை கூட்டி,
 இடியொத்த குரல்கூட்டி வருதுட்ட
 அரசர் திரளாகக் குதிரைமேலே

கட்டினசிலைவான் பட்டயம் யானைக்கோடற,
நடுவுடல் மார்புகிழிபட, முனைசிதறித்
தலைதடிய, ஒருரத்தமாரி நதியோடக்,
கமுகுகன் ஆடக், கொடி நடம்ஆட
பிணமாடக், களிகள் சிலபலவாட,
வயிரவிஆட, அலகைத் திரள்களிப்ப,
மாபத்திரகாளி திரிகுலத்துடன் நடமாடத்,
தசரத ராமற் கிணையாகப் போர்தனில்
வென்று மாலிடவர் பணிய மீள்வோன்'—எனவும்,

இராமநாதசுவாமி வண்ணத்தில் கூறப்படும் இரகுநாதன்,

‘மருதர் துலுக்கர் மராட்டர் சிங்களர்
நிருதர்கள் ஒட்டியர் கருநடர் கொங்கணர்
வடுகர் குடகரொடு நெடிய
மகுடமுடி, அருட் பதயுகள
ராசகேசரி எழுபது லட்ச
வீரர் மண்டிய புகை இலகிய
பிரமையால் மயங்கி, அடையால்
கொடிமதில் இடிபட, நடனிய
திரி சகத்தையும் அழி ஆணையால்
ஒருவனாக வீர லக்குமி
உதவி தங்கிய ரகுலபதி’— எனவும் போற்றப்
படுதலை நோக்குக.

இனி, கட்டுடியர்களாகிய சக்தி உபாசகர்கள் ஊனும்
களும் உகந்து அவற்றைப் பக்குவம் செய்யும் முறைபற்றிப்
பலவாகக் கூச்சலிட்டுப் பேசும் செய்திகள் இரண்டு வண்ணங்
களில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் ஒருசில நோக்கு
வோம்.

சுத்திரமதி வண்ணத்தில்

அந்தணர், முசுண்டையர், காலையில் முழுக்காடா
பூதகர்கள், கழுக்காணி மொட்டையர்கள், கொண்ட
விரதம் பிழையுறும் கதிபெறும் பிழையினில்,
களிப்பில் தடித்தே, முழக்கிவிடு வாரிடு

பூசை எளிதே' --கொங்கணரைக் களைஞவம்,
கொழுப்பாடு அவித்ததை எமக்கீரல் சுட்டுவை,
குறங்கதில் தறுஞ்செஞ் சதைள லும்பது
தவிர உமக்கே, தலைக்கறி உமக்கே,
கட்பாணையே ஊறிய சாடி தனையே
கெண்டிகளில் மொண்டுகொடு; நிரம்பமதுவைப்புரி;
முக்கண் அறவரில் தூபம் இட்டுவை;
கரணமற்றதோர் சிவத்தியானம் முத்திதருமே'—

என்று கூறும் கட்டுடியார் கூற்றும், சொக்கநாத சுவாமி
வண்ணத்தில், கட்டுடியார் கூறும்,

'பத்திர காளியை மிக்கபூசனை செய்
மனையை மெழுகிடு; கதலிதனை நடு;
மத்த யானை முகத்தர் பாவவை;
அரிசி தல்லவல் இலையி லேயிடு;
நிரள முதுபடை கறிய முதுபடை;
கறிகள் பொறியல்கள் சடுத்தியில் சமை;
குருவி பொரி; கயல் கழுவி அன்;
கொக்கு நாலு விதத்திலே பொரி;
குட்டி எழு துவட்டியே படை;
மகிமை யுள்ளவி அதனை உரி; பொரி;
கொழுப் பில்லாத உவட்டு மீனை
எடுத்து வீசிக் குளத்தி லேளறி;
குடுவை தனில் மது ஒருவர் நுகருவர்;
தியில குயிலமும் இடுவர், பின்பு
குதிப்பர், ஓடி இளைப்பர் வீழ்வர்;
குருக்கள் மார்கள் செவிட்டி லேயடி;
உருசி உள்ளகறி பதனம், வெகுமனம்,
இருடி மகனொரு திருடன், அவனிலும்
இளைய பால் வலுத்திருடன், மதுவெனில்
எச்சில் வாருவர், சுற்றும் ஒடுவர்'—

முதலிய கூற்றும் முறுகிய நகை விளைப்பனவாம்.

பரத்தை யொகுத்தியைக் கூடிப் பேரின்ப மடைந்த
தலைவன் தான் பெற்ற இன்பம் நினைக்குந்தொறும் சுவை
தருவதாகக் கூறும் பாடல் சில நோக்குவாம்.

‘கொத்து லாவு குவணையந் தாரினான்
குரிசிலான் புழுகாச்சி தந்தருள்
நற்றலாவு கமலை நராதியன்
நளினமால் தஞ்சை நாயகன் வெற்பனார்
முத்து மாடிக் கரதா டனங்களே
முழங்கக் கும்பமுலை யானைக் கோடுகள்
தைத்து மார்பில் அழுந்த அவர்செய்த
சரசம் எப்படித் தானான் மறப்பதே’
‘கனகன் மேருவை நேர்கரு னாகான்
கமலைவாழ் புழுகாச்சி சுதாகரன்
சகல கல்வி அறியும் தயாபரன்
தஞ்சை நாயகன் மால்வரைத் தையலார்
நகம் அழுந்த அணைத்துமுத் தாடிய
நயத்தி லே,சல ராசிக்கண் டங்ஙனே
சுக மெனக்கு மட்டோ உனக்கிலையோ
சொல்லடா என்ற சொல்மற வாததே’—முதலியன.

தலைவி வண்டினைத் தலைவனிடம் தூதுவிடும் பாடலை
நோக்குவோம்,

சேவினில் ஏறும்பிரான் சடைத் திங்களும்
தென்றலுந்தண்
மாவினில் கூவும் குயிலும் குழலும் வருத்தவென்னை
நாவினில் சொல்லும் வசைக்கும் நேர்த்தேனென்று
நாண்மலர்ப்பூங்
காவினில் வண்டினங்காள் சொல்லும் செண்டலங்கார
னுக்கே

என்ற இப்பாடலில் தலைவி, தான் திங்கள், தென்றல், குயில்,
குழல், அன்னை கடுஞ்சொல் என்பனவற்றால் வருந்தும்
நிலையைத் தலைவனுக்குத் தூதனுப்பி அறிவிக்க முயன்றமை
கூட்டப்பட்டுள்ளது.

மக்கள் பெரும்பாலும் புலவருக்குப் பொருள் கொடுக்கக் கூகவர். ஆனால் வேசையருக்கே தம் பொருளை வாரி வழங்குவர் என்ற செய்தியை,

தொடுக்கிக் கொண்டு மிதியடிமேல் நடப்பார்கள்,
தமிழருக் கருளத் துணிந்தால் கையை
நடுக்கிக் கொண்டு கொடுப்பார்கள்; வேசியருக்கே
கொடுக்கவே வைப்பார் கண்டிர்—என்ற பாடற்பகுதி
கட்டுகிறது.

‘செல்வத்துப் பயனே ஈதல்’ என்றிருக்கும் வள்ளல்கள் நாட்டில் சிலரே. இலவு காத்த கிளிபோலப் பொருளைப் பார்த்துக்கொண்டே. அதனை நுகர்ந்து புகழ்பெருமல், இறப் பார் பலர் என்று கூறும் கவிஞர், சந்தனம் பூசிச் சென்ற கயவன் ஒருவன்பின் கவிஞன் ஒருவன் செல்ல, ‘என் சந்தன மணத்தைக் களவாடவே என்பின் வந்தாய்; அதற் காக உன்னை தண்டிக்கப்போகிறேன்; தண்டனை வேண்டா என்றால் என்னைக் கும்பிட்டு மன்னிப்புக்கேட்டு’ ஒடிப்போ;’ என்று கவிஞனிடம் அவன் கூறினான்; அத்தகையோரே நாட்டில் பலர்’ என்று கூறுகிறார்.

‘கலவையேர் மணிப்புயத்தான் செண்டலங்கார

னைப்போல் சுற்றோர்க் கியார்

இலவையே கிளிகாத்த படியிருக்க

வைப்பவருக்கு இசையுண்டாமோ

கலவையேய் கைவிசச் செஞ்சந்தனப்

பூச்சென்று சார்வ தென்பின்

குலவையே எனைக்கொறல் நீ எனக்

கும்பிடுனும் வம்பர்குணம் கூறுங்காலே’—

என்பது அப்பாடல்.

கவிஞர்தம் வள்ளலாகிய செண்டலங்காரனுக்கு மன் மதனையும் சந்திரனையும் உவமைகூற விரும்புகிறார். ஆனால் மன்மதனுக்கோ உருவமில்லை வள்ளலுக்கோ அழகிய வடிவ முண்டு. சந்திரன் பகையாகிய சூரியனுக்குப் புறங்காட்டி ஒடுபவன் ஆனால் வள்ளலோ புறங்காட்டுதலைக் கனவிலும் நினையான். ஆதலின் வள்ளலுக்கு இவர்களை உவமிப்பது யாங்குணம் என்று திகைக்கிறார்.

‘பாமனர்க்குத் தருங்குரிசில் செண்டலங்கா
 ரப்பெருமான் பசுந்துழாய்ப்பூந்
 தாமனுக்கு நிகர்தியாகப் பன்பாலற்கு
 நிகரெவரைச் சாற்று வோம்காண்
 காமனுக்கு நிகரென்றால் காமனுக்கே
 அருவதேகம் ; கருதா நின்ற
 சோமனுக்கு நிகரென்றால் இனமல்லார்
 புறங்கொடுக்கத் துணிந்தி டானே’—
 என்பது அப்பாடல்.

அம்மானை என்பது மகளிர் பாடியும் ஒரு வினையாட்டு.
 அங்ஙனம் அம்மானை ஆடுபவருள் ஒருத்தி செண்டலங்காரன்
 கற்பகமரத்தை ஒப்பவன் என்று கூறுகிறான் கற்பகமரமோ
 வேண்டியவருக்கு வேண்டியதைக் கொடுப்பது. எல்லா
 வற்றையும் பிறகுக்கு வாரிவழங்கிவிட்ட பெரியோனையே
 தியாகி என்று கூறுவர். செண்டலங்காரனைத் தியாகி என்று
 அழைக்கின்றனர். கற்பகமரம் போல வாரிவழங்கும் அவனைத்
 ‘தியாகி’ என்ற பெயரால் அழைப்பது பொருந்துமோ என்று
 வினவினாள் அடுத்தவன். எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்து
 விட்டவன் என்ற கருத்தில் அப்பெயர் ஏற்படவில்லை.
 தியாகப்பன் மகன் ஆதலின் தியாகி என வழங்கப்படுகிறான்
 என்றான் முதலாமவன்.

‘இத்த உலகினில் செண்டலங்காரன்
 சுந்தரஞ்சேர் ஐந்தருவாய்த் தோன்றினன்காண்
 அம்மானை
 சுந்தரஞ்சேர் ஐந்தருவாய்த் தோன்றினனென்ற
 விவனைச்

செந்தமிழோர் தியாகி எனச்செப்புவரோ அம்மானை
 தியாகன் மகனென்றால் செப்பாரோ அம்மானை’—
 என்பது அப்பாடல்.

திருமாவின் திருவவதாரமான செண்டலங்காரனிடம்
 ஈடுபட்ட பெண்ணொருத்தி அவன் நினைவில் மயங்கிக்
 கிடக்கிறாள். தோழி—முன்பு அடியவளான திரௌபதிக்குச்
 சேலை வளருமாறு அருள்செய்துகாத்த பெருமான் இன்று

இவ்வடியவளுக்கு மாலை (மயக்கத்தை) வளர்த்துத் துயர் செய்வது என்னோ என வியக்கிறான்.

‘வேலைதனில் துயில்மறந்தே இராசையில்வாழ்
கோபாலன்மெய்த் தாளாளன் பரமசீலன்
அன்னந்தரு தியாகன் செண்டலங்காரன்
தனது செய்கை பாரீர்,
பாலைமன்னும் கனியை அருந்தாது
இரங்குவோர்க் கிரங்கான் பரிவோடு
சேலைமுனம் வளர்த்ததுபோல் இவள்மாலை
இன்னம் இன்னம் வளர்க்கின்றானே!—

என்ற பாடலை நோக்குக.

பெண்களின் துடை வாழைத்தண்டினையும் இடை சிங்கத் தினையும், முலை யானைக்கோட்டினையும், தலைமயிர் கவரியினையும், பிடரி கந்தினையும், முகம் தாமரையையும், கண் கரு வினையினையும், முக்கானது குமிழும்பூவையும் ஒப்பள என்பது கொண்டு தலைவன் தான்கண்ட நங்கைநல்லாளை அற்புதமாக உருவாக்கிக் கிறான் இரண்டு வாழை மரங்களின்மேல் ஒரு சிங்கம், அதன்மேல் இரண்டு யானைகள், முதுகின்மேல் கவரி மான், அதன்மேல் கட்டுத்தறி, அதில் ஒருமலர்ந்த தாமரை; அதனிடையே கருவினை, அக்கருவினை குமிழும்பூவின்மேல் உலாவும்நிலை இவற்றைத் தலைவியிடம் தான் கண்டானாகக் குறிப்பிடுகிறான்.

‘செண்டலங்கார பூபதி தமிழ்குலாவி வளர்
கனகமால் வரையில் ராமா
சிவேத இருவாழை மீதிலொரு சிங்கம்நின்ற
தினுசின் மேல்மத்த வாரணம்
இரண்டுநின்றது சீர்த்திறன்என்? முதுகின்மேல்
வீசியேகவரி தாளணிந்த தொருகந்து
கந்தினின் மலர்ந்ததோர் மெல்லிதழ்க் கமலம்
உற்பலம்ஒரு குமிழின்மீது உலாம்பரிசுருந்ததே’—

என்பது அப்பாடற்பகுதி.

தான் மிகஅருமையாக வளர்த்தமகள் தனக்குக்குறிப்பால்
 கூட உணர்த்தாமல், அயலான் ஒருவனிடம் தொடர்பு
 கொண்டு அவன் தட்பே பெரிதென்று அவனுடனே பாலை
 நிலத்தில் உடன்போக்குப் போயினதை அறிந்த செவிவித்
 தாய் தன் மகனுடைய மென்மைத்தன்மையையும், பாலைநிலத்
 தினுடைய கடுமையையும், தன்னத்தனியே கவளிப்பார்
 அற்றநிலையில் இருக்கக்கூடிய நிலையையும் நினைத்துப் புலம்
 பிணாமாக அமைந்துள்ள பாடற்பகுதி நெஞ்சினை உருக்கு
 வதாகும்.

நாகரிகப் பெருமான் நாவா களப்பெருமான்
 நயினார் அளித்த குமாரன் நற்குணசீலன்
 முத்தமிழ் வீறு ராகவன்ஆன் வரைமேல்
 வேதன் விதித்ததுவோ தலைமேல் எழுத்திதுவோ
 வினையேன் ஒருத்திதன் மாதுகற்பூர
 தூளி மெத்தை பொருத சீறடி
 பாலை தனிற்செலுமோ பாலே கொதித்தெழுமே
 விடாய்கொடு பாகிதழ்ச் செவ்வாய் கருகுமே
 வேனல் பறப்பதை நீரெனவே திகைத்திடுமே
 கடுவேனில் வெப்பும் இலாதிருக்க வும்நிழல்
 சுற்றிலையே திருமலர்ச் சோலைகளும் சுற்றிலையே
 சுனையாட வெற்பிலையே சுனையாடி விட்டெதிர்
 கூடு தற்கொரு தோடுமற் றிலையே
 ஒதி முடிப்பவரார் மதுமலை சுற்றுவரார்
 அமுதூறல் பச்சிள தீர்கொடுத் திதமான
 சர்க்கரை யோடளவிய பானம் அளிப்பவரார்
 பனிநீர் தெளிப்பவரார் பன்னீர் தெளித்த
 சவாது மொய்த்த பஊரம் அப்புவரார்
 உலாவிய ஊசலில் வைப்பவரார் இருதான்
 பிடிப்பவரார் இருதான் பிடித்திதமாக
 நித்திரைதான் வருத்துவ ராரென் மாதனை
 ஒருநாளும் விட்டகலாச் சொற்கிளி
 ஒலமிட் டமுதே தயாவுள தாயை
 நினைத்தனளோ தமரொ டுரைத்தனளோ இவன்
 தான்

நினைத்தறியாத புத்தியிதார் சமைத்தாரோ
முன்னுளினில் ஊழி விதிப்படி யோ ஒரு
மாதருக் கியல்போ அயலான் ஒருத்தன்
உபாய மிட்டொரு பேதைகைக் கொடுபோனான்—
என்ற பகுதி காண்க.

இவ்வண்ணங்களில் நடனமாதர்தம் ஏரும் எழிலும்
இயலும் செயலும் அருளும் மருளும் பலவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவை அவ்வவ்விடங்களில் நோக்கி மகிழற்பாலவாதலின் இம் முகவுரையகத்து அவை குறிக்கப்பெறவில்லை.

இத்தகைய வண்ணத்திரட்டு என்ற தொகுப்பு நூலினை அச்சிடுவதால், சில நூற்றாண்டுகளின்முன் தமிழ்மக்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த இப் பாடல்களை நோக்குதல் வேண்டும் என்று எண்ணமுறும் தமிழன்பருக்கு இது நல் விருந்தாகும் என்று தஞ்சை சரசுவதி மகாலின் இந்நாள் கௌரவக் காரியதரிசி திருவாளர் கந்தசாமிப்பிள்ளையவர்கள் கருதினாராக, அவர்தம் அன்பு ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டு என் சிற்றறிவிற் கெட்டிய வகையில் இந்நூலைப் பதிப்பிக்கும் கடப்பாட்டினேன்.

குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்.

வண்ணத்திரட்டு

குறளுடக்கம்

பக்கம்.

1. முகவுரை	... (1-38)
2. சடையப்பன் வண்ணம்	... 1
3. வேங்கடேசுவரன் வண்ணம்	... 4
4. வெள்ளைச் செட்டியார் வண்ணம்	... 8
5. விட்டலராயச் சோழகன் வண்ணம்	... 12
6. இராமநாதசுவாமி வண்ணம்	... 15
7. இராமலிங்கசுவாமி வண்ணம்	... 19
8. குளாமணி வண்ணம்	... 21
9. நெல்லேநாதர் வண்ணம்	... 23
10. செம்பை இளையன் வண்ணம்	... 25
11. சுந்திரமதி வண்ணம்	... 28
12. குமாரசாம்புவன் வண்ணம்	... 29
13. தியாகராசர் வண்ணம்	... 34
14. வீரப்பநாயக்கன் வண்ணம்	... 36
15. ஸ்ரீரங்கநாதர் வண்ணம்	... 38
16. திருப்பெருந்துறையன் வண்ணம்	... 40
17. சிதம்பரேசுவர் வண்ணம்	... 42
18. இரகுநாதநாயக்கன் வண்ணம்	... 47
19. சொக்கநாதசுவாமி வண்ணம்	... 49
20. வராகக்கிரிச் சிவ்னையன் வண்ணம்	... 52
21. வீரராகவ முதலியார் வண்ணம்	... 55
22. தஞ்சை நாயகன் வண்ணம்	... 57
23. சென்டலங்காரன் வண்ணம்	... 67
24. புராண வரலாற்று விளக்கம்	... 83
25. அருஞ்சொற் பொருள்	... (i-xi)

பேவண்ணுபேகார்

கருணையுள்ளங்கொண்ட நம் முன்னோர்கள் அரிய பெரிய இலக்கியங்களையும், பிறவற்றையும் பனை ஓலைகளில் எழுதிச் சுவடிகளாக நமக்குத் தந்தனர். அவை பல்வேறு இடங்களில் முடங்கி உள்ளன. சுவடிகள் பழுதடைவதற்குமுன் சரசுவதி மகாலுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துதவினால், அவை மக்களுக்குப் பயன்படும்.

மகாலுக்குக் கொடுப்பதன் மூலம், சுவடி தந்தவர்களும், சுவடி எழுதியோரும் அழியாப்புகழை, பெருமைசால் சரசுவதி மகால் உள்ளளவும் பெறுவர். அவை பதிப்பாகி வருமாயின் சுவடி தந்தார் பெயர் இடம்பெறுவதோடு, அப்பதிப்பில் ஐந்து பிரதிகளும் பெறுவர்.

எனவே, நாம் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம் என்ற எண்ணமுடைய நற்பண்பாளர்கள் தம்மிடமுள்ள சுவடிகளைச் சரசுவதி மகாலுக்குத் தந்துதவ வேண்டுகிறேன்.

தஞ்சாவூர்

மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர்

மற்றும் இயக்குநர்

சரசுவதி மகால் நூலகம்.

1. சடையப்பன் வண்ணம்.

தெய்வ பக்தி

நீடுவிற் கரும்பு மாரணைக் கடிந்து
மானிடப் பிரபஞ்ச மாயையைத் துறந்த
காச ணத்தினொடு நித்தசிவ பக்திதரு
தற்பா வந்துவை மனத்தி விருத்தி
போகசா தனைக்கிசைத்தும் ஆசனத் திருத்தும்
தான்வழுத்தும் அன்பர் பாலருள் புரிந்து
மன்பத்தி பெறுமாறு சத்துவம் அளித்த
சிவசுத்த சமயத்தை விலையிட்ட தேவன்
நீரினில் கொழுந்து சோதிமெய்க் கொழுந்து
வீழியிற் பொலிந்து வாழ்சிவக் கொழுந்தின்
இருபத்ம சாணத்தை இடயத்திற் இருத்தியொரு
பொற்குடை கீழற்கீழ் உலகத்தை ஆளும்

கொடைத் தீரம்

வள்ளல் பாரி காவிரிகில் போலவே
நீரணைத் தரங்க வாரியில் துளைந்து
பாகரைத் துறந்து வேணுவைப் பிளந்து
விகடகட மத்தகக் கரியைப் புலவருக்கு
வரிசைப்பட அளிக்கும் உலகத் தியாகி
யாதொருத்தர் நம்பி னோரை வைத்திருந்து
ஆதரித்து வந்தவாறு செப்பும் என்று
மிடையைப் பொடிபடுத்தி அதிகக் கொடைகொடுத்த
மனிதத் தனமிருந்த சாண சுத்தவீரன்
திருக்குடத்தை மாய ருக்கும் இந்து
காதருக்கும் மங்கை பாகருக்கு மென்றே
கிரமப் படித்திறம் நடத்துமொரு சிட்டன்
கைகப்படும் உலுத்தர் மனத்திற் கோடரி
கவி பாதுரம் வீடவரு காதமால்

வேளான் குலச் சிறப்பு

காடு தப்பிவந்த பாவி செட்டிதன் பின்
நீலி கூடிவந்து மார்பினைப் பிளத்திட்ட

பழியைக் கழுவுதற்கு எழுபது உத்தமர்
 கொடுப்பினில் முழுதியே இசைய டைத்தும்
 ஒருபத்து மாதமான கர்ப்ப சங்கைமாத
 களங்கம் பறித்துப் பால்கொதித் தெழுந்த
 சோறிடத் துணிர்தும் நெற்பெற விதைத்த
 முனையிற் சிலநாட்டி அமுதிட் ருபசரித்தும்
 சரிந்துவளர் புற்றிலே கைகாண வைக்க
 வஞ்ச வாளெயிற்று கஞ்ச சிறியெழு
 சிறந்த காளைய சர்ப்பம் இந்த
 வைபகத்தை விடப்பெற்ற எதமணி கைக்குளிட
 முற்றுமுரை பெற்ற மாயிற் பிரகாசனே!
 எல்ல பூபன் அருளிய குமாவேள்!

குழந்தையூர் வளன்

காலிமட் டலர்ந்த கால்வழிக் குரப்பின்
 காலியின் பார்த கேணியில் கணமாதர்
 ஓதியில் மீதகில் குடைகு எத்தின்
 வழியில் சிறுசு னைக்குள் வயலில்
 கயல்கள் குதித்து முறிபடு காளி
 கோக் குரும்பை பாணியில் ததைத்த
 தாழையில் சுகந்த வரழையில் கரும்பில்
 உடைபட்ட புனலிட்ட கடைதத்தி மடைதத்தி
 அபல்தத்தி உபர்த்ததும் காரியக் குளத்தை
 ஊரினில் தங்கி கீரிலுற் பலங்கள்
 வேறுபத்தி வண்டுகற்று தொடைபெற்ற தடவெற்பின்
 இடமுற்ற கொடைகற்ற சடைவப்ப பூபன்

மடவளர் சிறப்பு

எல்லை மேரு கிரியில்மட மாதாரர்
 ஆடகக் கொடுங்கை மேடையில் குளிர்த்த
 சாளரப் பளிங்கு வரசனைத் திறந்து
 விவலில் பளபளத்த மெத்தையில் இருத்தியொழுதி
 புழுகு மொய்த்த களபச் சவாது
 பூசி மெய்புனைந்து போதுமெய் திமிர்ந்து
 வேர்மருக் கொழுந்து பூழுடித் திருந்த
 வேலை வெற்றிலை களிப்பினவு கற்பூரம்

விளித்து முறையிற் கருள்க டித்தும்
 மதுரித்த பாகின் ஆலையிற் கரும்பு
 கோதறச் சொரிந்த சாறென
 சிவந்த தேனெனக் குழம்பின் உமிழ்
 சர்க்கரை பழுத்த பலயிற் கணியெனச்
 செவ்விறழ்ப்படி சசிக்கும் அமுதத்தின் ஊறல்
 மெய்வி டாய்கெட முறைமுறை சேர்தியே

காண விசேடம்

ஆறுபத் திரண்டு மாடை பெற்ற
 சந்திரகலை உதவி யிட்ட செம்பொன்
 ஆடைபைக் களைந்து தழுவுக்
 கைக லத்தமணி வச்சிமடை கைவளை
 முட்ட ஒடிபட்டு நெரிபட வீழ
 ஒதி மத்துடன் புருமயில் கரும்பு
 காடைக் குக்குடங்க ளொடுபுட் குலங்கள்
 வரையின் குரலோ டெட்டுவகை உட்கூல்
 தொணிப்ப மிடறுடன் குழ ளெழுப்ப
 இடைஅற்ப கோகை பாமெனப் புணர்ந்த
 வளைந்த தென்றிடு தாளினைச் சிலம்பு
 கோவெனப் புலம்ப உயிர் சொர்க்கவழி
 பெற்ற தெனவே இச்சகம் உரைப்ப
 ஒருவாக்கொடு முத்திரா ஒப்பிலாத
 தெய்வ கோகமென உருகுவிர் உங்கள்
 ஊசலிட்ட கொண்டை மேலெழச் சரித்து
 மாமுதத்தை மஞ்சபேரன் மறைத்த தென்று
 கடுமைக்கு அரைகொடிக் குன்றும் மயிரைத்
 தனியொ துக்கி ஒருகைக் குழல்
 முடிந்த கவிதா வீலை பாவருக்கு
 இயம்பு கோமளனக் கரைத்து
 குறைபட்ட கெஞ்ச மாற லுப்ப
 விஞ்சமுத வட்டமும் அறுத்து
 வடவெற் பையுந்தட்டி யிருகுத்து
 முலைதத்து முதலுக் குளேற
 ஓலை கொப்பணிந்த காதினை வயத்து

ஆவி விட்ட மண்டலிகரைப் பிணங்கு
 பயனக்கடை சுவப்ப வெருபற் குறிஅழுந்த
 மழலைகள் குதட்டி மொழிதட்டு மாற
 வெள்ள வாரிவயல் அலைபில் மூழ்கியே
 ஊறலில் சிறந்த நீரென
 பொதிந்த தானெந் ததும்பு
 மானடிக் குளம்பின் அமுதக் கடல்
 குதித்த நிலைத் துளி தெறிப்ப
 ஒருவர்க்கு ஒருவர் சித்தம் இழமுற்ற
 பேசு மாமெனத் திரண்ட மார்பும்
 மோகத் தழுந்து பார்க்கை சாற்ற அங்கு
 கரணமுற்று மறிந்த அவசம் கலைத்த
 கலைபத் தெளிப விட்டு நிலைவறத்
 துயில் விழித்து மிதிபட் டொவும்
 ஒதிகைக் கரங்களால் முடித்த விழ்த்த
 சேலைகற்றி மஞ்சன மேடைவிட் டிறங்கி
 வெளிமுற்ற மணுகித் தன்முலை வெற்பின்
 அணிபொக்க ககமிட்ட குறிதைத்த தெனவெட்டு
 காண இவ்விகாரம் அமளிமற வாததே.

2. வேங்கடேசுவரர் வண்ணம்

திருமால் சிறப்பு

செக்கிண தாங்கிண செருசெத்தரி பெனஒரு
 பார்த்தளின்மேல் கடம்புரி பாத சக்கிர
 பாணி பனாமுடி நாக மெத்தை
 மீதில் உறங்கு மாதவர் பகவிர
 சாய்த்து பினைதொடர்ந் திருகுசி கொண்ட
 வேணுநது கின்றவர் காண்முகப்
 பிரமர் வுடனே முனைத்த தாமரை
 நாரி வட்டமீ தலமந்த காணர்
 காணர் சுருமாரர் சுந்தார் முாறறி
 பாண்டவர் துது சென்றவர் கொடியேய்
 பறவைபர் பாசொளி விசி விளங்கிடு
 கவுத்துவ மாமணி தங்கு மார்பினர்
 கோபர ஸர்அடி பாவு செடியமால்

அரசன் திருமால் அவதாரம் என்பது

திரள்பரி பூண்டொரு கோடி முன்செல
மதகரி பாக்நினில் ஆயி ரஞ்செல
நூறு லட்ச பாதசனம் ஏக
வானம் மட்டும் துளி எழும்ப
பாணிகள் பிடர்மிசை ஒங்கு டமர
பந்திகள் அடிமிசை ஒங்கி அண்ட
கடாகம் மட்டும் ஓசை வலா
மத்த ளாடிகள் மேளா திபுடன்
கூடி முழங்க ஒளிதிகழ் வதன
தாமரை மலர்மகள் தாண்டவ மரட
இங்கிலன் ஆதி விட்டுணு லோவென
லோக ரட்சகன் காடுவா கனத்தின்
கொடிதனைக் கொண்ட மண்ட வரதிபன்
மேலோர் கன்கள் பழகுந் செவியினன்

அத்தானிச் சிறப்பு

வளமக தர்சலாம் செய்வ தோர்புறம்
பிற்பி றர்சலாம் செய்வ தோர்புறம்
சினர் ஒட்டியர் சேர் மாடர்
குச்ச ராதியார் கவுத்தர் காலவே
ஒருமுகம் வெகுமுக மாங்கொலு வேளை
கண்டவர் அவாவர் வேண்டுகாரி பங்கலை
வாசலிற் பிரதானிகர் அறிவிப்ப தோர்புறம்
காலு திக்குமே வெகுவிந்தை பானவர்
மணிமுடி வேந்தர் குழாம்பெருங் கிப
சமுகத் தன்னில் பங்கினை மீறிப
பாணியக் காரதாத்தன் அணையின் அடக்கி

வேங்கடேசுவரன் பெருமை

பாணர்ச் சிங்கம் ஆனவன் அவர்தம்
நிலைமை யழிக்குத் தலைமை பாளன்
மயிலியல் பொறையின் ஒரு கந்திடு
மிருகமதம் சார்த்தே அளவு தின்புயன்

பெருவிதிய மாபுள்ள காபுரிக்குள் மேவு
 குபேரனுக்கு மேலும் மிகுந்த வாழ்வினன்
 அநிசய மாஞ்சுதர் வேதம் வந்த
 பிரபுடிகு மான பெருமான யன்துணை
 பிராண வந்து வான சகோதரப்
 பிரதாபன் கோர உக்கிர மதவலிகூர்
 பிரசண்ட ராகவன் வளவயல் சூழ்ந்த
 தென்மாநகர வந்தருள் திருவேங்கட காதையன்தரு
 சீர்பெற் தினமாய போகபுநர் னுனவன்
 ராஜலக்ஷ மீகான் வேங்கடே கவரன்
 மகமேரு விலைகுலவும் அநிபதி பின்மேல்

தலைவியின் மனநிலையும் கற்பனையும்

முகமதி காண்கினுமே
 எழும்பசியது தீர்த்திடுமே
 நுடங்கிடையோ நல்லாகமோ
 முகியோ ரவிக்கையோ
 முகமோ கடைக்கனோ
 ககமென் சொல்வேன்தான்
 ரதமணி பிழைத்த கார்த்தியினா டிலங்கிய
 கவமணி ஊஞ்சலிலே பிசுத்தவர்
 துளி மெத்தை மேலவர் நானளிக்கும்
 மோகன மடியிலே பிரமித்த வாடி
 மயங்கு தேமனம் முதுகிடை பூக்குழல்
 சோர வந்துமேல் ஒருவாது என்னிடைச்
 சாய்த்த கொள்வார்

தலைவியின் செயல்களாகத் தலைவன் கூறுவன

செம்பொனின் மோதிரக் கையால்
 முகிமேல் அணைப்பன் காலொடு காள்
 மணைப்பன் சேலை சூழ்ந்து போமவன்
 தேனாறும் அமுத மிசைக் குமுதமே
 முகையுதிர் பாய வியந்த சரீரம்
 எங்கணும் வெகுபுள காந்தித மாமவன்
 கொந்தன ஓவியிட்ட காநிலில் காவயிட்டு

அனுபவ முறைப்போன் திருப்பார்வை பிட்டே
 என் ஆவியை உண்பன் மீளவும்
 மடியிசை வீழ்த்துக் கொள்வாள்
 மகிழ்ந்திடு சாதனைகளால் வேளைஎன மயக்கினாய்
 வீடுபோ எனச்சும்மா சிவச்சண்டை யாகுவள்
 முழுதி லும்நா ணளும் உம்மிடமே
 குடிபோன என்றன் இதயம் மேலாம்
 பலநா ளறிந்துமையே சுருத்திலே கொண்ட
 என்னைவன் கலடாக நினைக்கிறீர் உம்மையே
 எண்ணி வந்த என்னை மயக்குதல்
 கொஞ்ச மேனும் இனிவா யாது

இன்பச் சிறப்பு

புலவியிடைக் கலவியே
 சுகநிலை தோன்றுமாறு களிதா னாகச்
 செய்த போது டம்புகி வீசெனக்
 கைபோசை பளீரிச்சை போலச் செய்து
 தேன்கவை போல இரங்கிய ஞாலிடு
 நா குழறலே ஞால்களும்
 கூன னலே ஞா வதுகி னனலோ
 ஞால்தடு மாறக் ஞாள்விந்தை யானது
 துடியிடை தேம்பிய தோகு லுங்கிய
 முலைஇறு மாந்ததுலோ
 கனகத் திருவான் முகத்திலே ஞாலேர்
 தோன்றி வழிவதோ
 இருகண் சொளரதபெண்
 வாரேறு புனகமுலை இளருமோ
 துடைபி லணிந்த மணிவலை
 கொண்டு கடியெனல் இங்கிகமோ
 மோகனப் பெண்ணே இடைதனி
 எனவே யான்என் சொல்வேன் இனி
 விடுவிடு ஊன்பழி யோர்வ ருத்தினன்
 இறுகத் தோய்ந்து தடம்பியிர்க் தங்கனே
 எழுப்பினீர் இங்ஙனே அழுத்தவ ளாமே

பிசுந்த பாவென வேதயத் துஇனிய
 அகவகைக ளெல்லாம் வீறுமே
 புறங்கொடு திணைக ளெல்லாம் வீறுமே
 மயங்கிய ஏகசித்தமாய் இருபேர் களுக்குமே
 சரிபோக திட்டமாக அமைந்த லீகைகள்
 பூலோகம் முழுதுமே வினை எழுதுமே.

3. வெங்கைச் செட்டியார் வண்ணம்

திருமால் சிறப்பு

வெற்றிசேர் பதம மலர்க்குள் வேகலும்
 உயர்முகக் கணனுடன் அமர்க்கு நாதனும்
 நெடுவாறோரும் பொன்வரைமீ தேறி நின்றமே
 மலறவேறே வகுத்தும் சேசம் உன்னத்
 தக்க போதில் ஒப்பில்லா தாத்தின்
 வருகின்ற அப்பனே கிருபை அகத்தனே
 அலைகடலுக் குள்ளே விழிதலில் சீரானச்
 செங்கமல மாதாள் உறங்கும் பராபார்
 வேண்டும் பொழுது துயிலற் கொத்து
 நீடுமிச் சமாதி அகலக் கலுழன்
 மேல்வரு பவர்கை யகத்துக் காணர்
 அடியவர்க் கெளிபவர் சீராக நிவந்த
 கோபாவர் மென்பதம பாதர விந்தம்
 உடலம் குவளைப் புட்ப மாலைபோ
 மலர்கள் சிந்தி மருவிய செவ்வேள்
 மிக்க தாகிய ரட்சா திகனென
 உன்கு புகல் ஓதத் தூகெடு வண்ணனே

வெங்கைச் செட்டியார் ஈணநலன்கள்

மெச்ச பாடல்கள் சொல்லியே தாம்வையும்
 புலமை யோர் பாடல் கொடுபண மாடுதூடை
 செம்பொன் மாரி அன்னம் கொடுத்து
 வாரிஇச்சை உதவும் நடக்கை பரன்றிலக்
 கருப்பய்நீ டியசெவ்வன் ஒற்றை மால்வரை

கடல்வாடுநு திங்கள் ரவிபு மர்ரினும்
 பொப்புலாயான் பெரிய செல்வத்திற்
 குபேரன் வெற்பு மாதோ டுறையுடன்
 எட்டு மாதிரமும் வளைத்தமா புகழின்
 கற்குணச் சயகிதி மேலான
 மென் துளவமார் பொன்வலங்கை மன்னனும்
 மாவெனும் பிரபுட கல்விக்குச் சொல்சேடன்
 ராசர் பணி சிங்கமிடு கொடிக்கொன்மால்
 கந்தனும் எனவே உலகத் துள்ளோர்
 பணியும் கருணைத் திவாகர னாவான்

வெற்றிச் சிறப்பு

எதிரிட்ட தோர்தரி பலர்கா டேறவும்
 கடல்கண் மேலேறவும் கணமலை மீதேறவும்
 பொருது வல்ல சக்கிர பாணி
 வைத்த காணிகொண் டெழுலட்ச மேல்வணிகம்
 கடத்தியே பெறுபவன் கிற்கும் சேர் கிறையினன்
 மாபரவர் என்றாவள் பூபரவர் தம்சபையில்
 ஓர்வளமை கொண்டவர் சொல்லத் தக்க
 பாரிக்கச் சுலாமுலை மகளிர் காணு
 மடலில் அழுத்தியே விரகம் எடுக்கும்
 மருவளம் பின்னுள தீயாத வண்டதிரும்
 மார்பணி என்று வருதிபா கேசுரன்
 பெரிய செல்வத்திற் பலகலக்கும் பிரதாபன்
 வாரி சமணி சங்ககிதி அணையவேன்

காஞ்சியின் சிறப்பு

கற்ப காடலிபை நிகர்த்த சோலையும்
 கறைகொட்டு தாமரை மனர்மொய்த்த
 வாலியும் கிறைபூ வானசெழும் கழுநீர்
 ஓடையும் தாளம் வீற்று மென்கழையும்
 செல்லியின் பொற்காவும் வட்டநிழல் அளாவிய
 எட்டுவான் உயரமும் எட்டுகோ புரமும்
 மதிப்பிர காரமும்சல் வானோர் பெரும்பதிலை
 தேர்க்கும் என்றே உலகுளோர் நாளும்

வந்துகாசன் செய்யத் தக்க தான
கச்சிளி டளகை கசர்க்குள் வாழ்ந்த
இருமுடிச் செட்டிதான் உதவிய புத்திரன்
சதமுதில் சீராம னின்சொல் பெறவாழ்
சோம னங்கள் உலகார் பூபன்
வெற்றிபுனை வெள்ளிச் செட்டிய ராயன்
வாழ்சோபன கனகக் குன்றுவரை வின்வாழ்

மகளிர் சிறப்பும் காண விசேடமும்

தத்தையார் கோலி மலையிற் படிவார்
ஆமார் புடைபரைப் பேணார் மலருறை
முக்கியமா னுர்உரை நாடரும் நங்கை
புவிமே ளான பெண்களில் உருவாய்
விளங்கும் ஆசை சன்னலைத் தட்டி
நீடு சித்திர மேடையின் நிலவி
சித்திர மாமணி செறிஉப் பரிசுகையில்
தப்பறச் சோமு தளவிய வரய
நீடு பஞ்சணையி னாலே விளங்கும்
தனிவி டாரும் அம்பொன் மணிவெள்ளிக்
கட்டில் மீது தப்பமாம் நறுமலர்
மெத்தைமேல் அருகில் இருப்பன் ஆர்புழுதை
இன்புண இறைப்பன் பூவணிசூழல் தானே
வணந்திடுவன் ஆகுஞ்சொல் சொல்லுவன்
பாகே அருந்திடுவன் கலவிப்பற்றி வாயில்
ஓர்கருனை மென்று இனிது தருகுவன்
சட்டமாய் இனிது படுப்பன் ஓர்குசி
மடுப்பன் காண முறைகள் பிணைப்பன்
வாயிதழ் கொட்டா காண வென்றி
வள்ளி நேர வேகொண் டிடுவன்
கூர்வரய நகம் பதிய மையத்துச்சி
மீது வைப்பன் வரவ்குளிகள் ஒலிக்கவே
காமொடு கட்டிவான் முகைகொடு குத்துவான்
மீயிதழ் மாருது மென்றுருசி தானாகும்
என்றுநீர் தளிச்சாறு ஆயிரம் பொன்வினை

என்றும் நவன் சர்ப்பம்நேர் உடலை
 வளைப்பன் பார்எனது உயிர் மைத்துன
 உனது நல்லத்தை யார்மகள் என்னை
 வேருக நினைந்தினி விடாதேகாண்
 யிருந்த சம்போகச் சயம்பெருகும்
 என்னைப் புல்லக் கிட்டு சரமி
 உனக்கே ஓரடிமை என்றகள வினள்இவளே
 எத்தியே உபரி இயற்கையார் தொழிலை
 கடத்தடா முனையை இறுக்கடா
 முத்தியே சிறுக்கடா களிகாமம்
 நேரே இருந்துபுரி நாவாலும் உந்தி
 அணைமேலே கிடத்தி அணையடா
 முலை முகடது வேது கட்டடா
 குலை முழக்கடா புளகம் எழுப்படா
 இதுநல்ல திட்டமாயிற் நேபெனச்
 சினுங்கினுஞ் சினுங்குவாள் சாலமும் செய்குவாள்
 கூசாமல் வம்புமொழி கன்னப் பேச்சில்
 காணமுறை சிலதப்புதே உபரி செலுத்தியே
 சமாசம் மொய்த்த பேரதுரை செய்வதை
 நகையாட விளம்புவன் தீராது அந்தத்தில்
 செய்யத் திட்டமான படியால் முடியிசை
 வைப்பளே குயில்மயில் குக்கில் காடைகளின்
 மிக்க தாகிய காணத்தில் தோய்ந்து
 பெரும் பொழுதும் மையலே புகன்றிடுவன்
 கலவிக்குப் பிரதானம் அகன்றிட
 எஞ்சி காணத் தையே புரிசுவன்
 தத்தியே லகுவொடு மேலே கிடத்திடுவன்
 கலவிக்கு நேர்வலம் என்றிடுவன் மல்லுக்
 கட்டுவன் இட்டமாய் இருவரும் ஒத்த
 கடலுகவோ கோசல திகளோ நாமும்
 பெருகுக வேதா னும்விடிந் ததெனத்
 தெய்வ மதனன் புட்ப வாளி
 நானும் அரிதென்று நினைந்து மகிழ்மே.

4. விட்டரையச் சோழகன் வண்ணம்.

சோழகன் கவ்வியும் கொடையும்

தெரிதமிழ் ஆச கவிவல்ல பேரை
 இருபக்கமும் இருத்தி மதாச்சொல் தூத்கள்
 லெகைச் சொலியதில் நற்பொருள் பெறவே
 செப்பும் உரைவைக் கோவையை வளமடல்
 துதபா னிகளும் உதவி யன்பொடு
 இருத்தியது மட்டவாறு மறைபோர் செப்பிய
 திருஞானக் கலைதூல் பன்னூறு அகத்திசை
 தெரிமட மாதர் நடனவினோ தத்துடன்
 இலக்கணம் உரைத்து லோகத் திசையால்
 முத்தமிழ் தெளியத் தெரிந்தே பொருளை
 திரளாகத் தந்திடு திபாகக் கார்முகில்
 கண்ட காரண திவத மாயினேன்

வெற்றிச் சிறப்பு

அழியுடைக் கடம்போல் வெகுபடை சுட்டி
 இடிபொத்த ஞான்கள் சுட்டிவரு தட்ட
 அரசர் திரளாகக் குதிரையேல் சுட்டிய
 சிலுவை பட்டயம் யானைக் கோடற
 கடுவுடல் மர்ப்பு கிழிபடச் சிதறித்
 தலைதடிய ஏரு உதிர நதியாடக்
 கழுநகன் ஆடக் கொடிசை மாடப்
 பிணமாடக் களிகள் சிலை வரட
 விரியியாட அலகைத் திரள் களிப்ப
 மகபத்திர காளிதிரி சூலத்துடன் நடமாடத்
 தசாதார மற்கினை யாகப் போர்தனில்
 வென்று மானிடர் பணிப மீள்வோன்
 பொருகினை வீரர் வடுகர் குகை
 துளுவர் பரிசை சுற்றும் துரைமக்கள்
 சேனைபுடை குழச் சிவிலகைக் குழ
 வலமாக வேழத் திரள்கள் குழத்
 தாசுகள் முருடு மலாரி தவிக்குழம்

நாதசூரம் தம்மில் முழக்க வருகின்ற
 கெட்டிய மேளம் முதலப் பலவகை
 சேவித் திடமுனை ராவுத்தர் சூழப்
 பாடலர் கூத்து வவ்வவர் சூழ
 மறைபவர் சூழ விளங்கித் தளதளத்த
 முனைவட்ட மாதர் பொனினால் விருதுகள்
 தாளாகக் கொடுவர இனக்குமி சேரப்
 பாரினில் துங்க மாதவம் மருவுவார்

புகலியின் சிறப்பு

புதுமதி வீறுகுலை யிளகீர்கள் திளத
 தென்னை மாதையும ஒடித்துப்
 புனல் ஓடைக்குளிக் வினையாடிச்
 செறிபுயல் ஏறித்தவழ் புகம் பாளைகள்
 காதம் வருமணம் வீச
 நெற்கதிரில் முத்தை இரைக்கொத்தி நாளா
 பெருவாழைப் பழமடல் வீழ
 கமுரு இளமாவிற் கணிசேர லுக்கே
 சொரிபுய லையில் உலக விருதான
 வரிசைப் புகலிவெற்பில் வருசட்டை நாதர்
 புழுக்கா ச்சொரி இருதா லையும்
 வழிபடுவோன் விட்டலாராயச் சோழன்
 அம்பொன் மாமணி வகையின் மீதிலே

மகளிர் சிறப்பு

செம்பொன் மணிஒளியே
 மன்மதனுக்கு முடிமலக்க வரு
 சித்திரமே பொன்மணியே
 இச்சக அற்புத மடவாருக் காசே
 முத்தேவை ஊர்வசியே
 தெய்வி காதியே என்னுயிருக் குயிரே
 உயிரளந்த குணமே என்னுடலே
 முக்கனி ரதியே சர்க்கரை உருவே
 புத்தமுதே நேகாமுக வசிகாமே
 லேமே வடிவாய உருவமே

என்மனத்தில் குடியிருக்க
வருத்தையே கண்மணியே
வச்சிர மணியே கற்பு மணமே
மாணிக்க மணியே சக்க ரத்தல
மண்டலிகர் முடியில் அபிஷேகமே

தலைவன் தான்செய்ய விரும்பும் தொண்டுகள்
மலர்தாவோ கைவளை பைபமடி
பிட்டு வட்டுவம் அடப்பமது கட்டலோ
எனது மடிமேல் வைத்துடன் உறவாடித்
தினம்வாய் முத்திகொளவோ
முத்தாயிப அரண்மனை வாசல் தொழும்பல்
மணியத்துறை செலுத்திட வந்த
மாணியலவோ கொப்பினை
இருகர துக்கிட வோபொற் பாடகம்
மணியிரல் கோவ வருமிரு தாளில்
இடலோ தடைத்த துதல்பொட் டிடலோ
அருகே கிட்டிவந்து கோதிக் குழல்
சொருகோ நெற்றியில் அமுதூர் காமத்தைத்
திட்டலோ அருகே சுழல்
குஞ்சாய மறைக்கவரி விசலோ

வேண்டுகோளும் முடிவும்

இருபது கோடி யுகம்ஒரு நாளைவில்
விரக வேதனை எப்படிப் பொறுக்கவாரும்
எதிர்வா சைப்பொரு தனபா ரத்தினில்
எனைவாழ்வித் தருளிர் கோமள
இதழகத் தொருதுளி சாறு தனையில்
வீழாமல் கிறுகக் கீறிவெற் றிமைடித்து
வாபி வெடுபாதிச் சுருள்அடியே னுக்கென
என்றும் உதவிர் எத்தனைகா னைக்காகிலும்
எனதுயிர் வாழ்வு நவரச மோகம்
இருவர்க்கும் இனியோ ஒருமெத்தை மீதில்
இதமுற்ற பணயிடை பாவிக்கினும் இமைபோர்
சொர்க்க லோகத் தேவரும் போன்றுநான்

மனத்துயர் ஆறுவேன்

எழுதிய சாயமது வெளிநாமல்

எழுபத்தொரு பொன்னுக்கு வாவிட்ட சேலைஇரு

தூவட்ட அல்குளிலே நேரிட்ட அதனில்

இழைபாகத் தவமே பெற்றே னிளையே

அடிமையு மாந எழும்என் ஒலை

அடிமைக் கொள்ளுமுகுடி இதுபுத்தி காணும்

அடியேன் இப்பொழுது அறிபாமற் செய்தன

நீர்பொறும் இதுஎன்? விசாரம் இதுஎன்?

உபாயமே உணரச் சொல்லீர் வெறுப்பென்

விரகத்தில் மெளியும் எனியேனுக்கு உறுதொழில்நீர்

கற்பியும் இல்லைபாகில் பிணதே சத்தேஇலை

மன்னியே மடலெழுதி ஊரலோ

5 இராமநாத சுவாமிபேரில் வண்ணம்.

பார்வதியின் சிறப்பு

பகவதி நியை கல்யாணி எங்கரி

வயிரவி உக்ரமர காளி அந்தரி

உலகு கிடுகிடுபென மயிடன்திரு முடியினிடை

கடமிடும் கவுரி நாகபூஷணி

சாசுவதி லக்குமி தேவி கும்பிடு

இரு சாணத்தி எறிகுளி கண்டகி

பதறி அலகைசில கதறி ஏனை

உலகில் உதறி எறியும் ஒருபெரும்

பூத வாகணி பருவத வர்த்தனி

ஆதி சுந்தரி அனுபவி உத்தமி

நாக கங்கணி அருணவெயி லொழுது

தருண வடிவழகி கருணைத் திருவுருவி

தேவி பொருபங் கிலுறை நாதனார்

சிவபெருமான் சீர்ப்பு

பகடு கடத்திய காலன் நெஞ்சினில்
 மிதியா மறித்தருள் பாத பங்கவர்
 மதனும் அவனுடை சிவையும் எரியினில்
 அழல் விசிறும் பால லோசனர்
 அழுது பிறக்கும் முன்னே கருங்கடல்
 வயிறு கிழித்தெழுநீர் ஆனம் உண்டவர்
 சனகர் முதலினர் பரவவட தருவில்
 உறையும் பரமர் ஞானமருள் சகிதர்
 பவள இதழுக்குள் வெண்மூரல் கொண்டு
 முன்னடை வலர்முப் புரம்எரி கண்டவர்
 மடுவில் முழுதி அழகிய சங்கிதியில்
 வருபவர் செய்யும் பாவ மோசனர்
 வரசமிரு சோபனக் கொன்றை மாலைவர்

இரகுநாதன் சீர்ப்பு

மருதர் தருக்கர் மாடர் சிங்களர்
 கிருதர் ஒட்டியர் கருகடர் கொங்கணர்
 வடுகர் குடகொடு செடிய மருடமுடி
 அருட்பத யுகள இராச கேசரி
 எழுபது லட்ச வீரர் மண்டிய
 புகையினைய பிரமைபரல் மயங்கி அடைபவர்
 கொடிமதில் இடிபட நடவிய
 கிரிசுகத் தையும்அழி ஆணையால்
 ஒருவனாக வீர ஸ்குமி
 உதவி தங்கிய இரணிய கர்ப்ப
 தானம் செய்யும் ராபதி கசபதி
 அகவபதி ரகுராபதி ரகுராத பூபதி
 தேசா திபதி சம்புமிரு தாளினர்

இராமநாத சுவாமி சீர்ப்பு

வனச மலர்ப்பொலி சிதை என்மொரு
 திருமக னைக்கொடு பேரவ இவங்கையின்
 அசான் அவனுடைத் தலைமகன் எடுமகன்
 இவையவ நெடுபவ கோடிச் சேனைகள்

முழுதும் அறுத்து எதிரிடு ரும்பகன்
 னனையும் வதைத்து விடணை தனியரசு
 கிறுவி பேபொரு சனகி சிறைவிட
 மகாசலதி தன்னை ஆதி காணியின்
 மலைகொண் டடைத்தருள் சேது பந்தன்
 ரகுபதி மன்னன் ஆணையின் வணங்கிய
 பொழுதில் மனம்உருகி அதிகவரம் உதவக்
 கருணை மொழிவாத ராம நாயகர்

தலைவியின் சிறப்பு

வாழ்வு பெறுசெம் பொன்வரை மாதரான்
 பித்திகைப் புஷ்ப விமரன் மஞ்சமும்
 நறுமலர் மெத்தையும நூறுவித ஒப்பனையும்
 ஒருங்கு இலகுமண அறையின் வருவான்
 கலவ மயிலைப் போல உலவுவான்
 சரிகை ரவிகை யுள்ளே பிறங்கிய
 முகங்களில் எத்தனை சேரபனம் இலங்குவான்
 அவடு நடுவிலொளி பளீர்ப ளீரென
 னரியும் வயிரம்விலை நூறுகோ டிப்பொன்
 விசிறி சுழற்றிய கோலமும் கையின்
 அழகு பயக்குது பாவிசின் தையவன்
 இடையழ கிலும்அவ ளுடையழகி லும்இரு
 தடையழ கிலும்மையல் மீறு தேமனம்
 வேறு மொருபெண் தனையும் நாடுமோ

விரக கற்பனையும் கரணவீசேடமும்

விரகம் எனக்கமை யாமல் முந்தியை
 வலிய இழுத்து முன்னே சினுங்கினன்
 மடியில் விழுவன் புனைசுவை உடையில்
 வெளியில் தெரியும் மிகரோம ரேகைகள்
 அவனைநெருங் கையிலோ தமிழி தனையறுத்து
 அருகில் வாவென அணிஅத ஈங்கொடு
 முகையின் முகையின்மேல் நெருடு நெருடென
 மழலை மொழியிடை விடாத பேசுவான்
 விடுவிடு சற்றென மேலே எழும்புவான்

உபரி தொடுத்தே அங்ஙனே இரங்குவான்
 அமளி யிசைத்துவள இடையில் இடையில்
 ஒருகலக மிடுவன் உறவாக மீளவும்
 மோகமிது கண்டதில்லை ராமனே
 முகமதியிற் குறுவேர் அரும்பி
 அழகு செனித்த தெய்விகம் எனச்சொல்
 உடன முழுதும் உயிப்புளகம் எறிப்ப
 மெள்ள எனது செவியின் நுணியை
 காவின் கீவுவான் கடிதட மத்தியிடை
 நடுங்கும் மணியை அசைக்கும் போதனில்
 கனிந்தே அதனில் அமுதம் ஒழுகிவா
 உலைவின்அன் பொழுதுகண் உருகி உருகி
 வெகுதரபம் மீறவும் முடிவில் வலக்கை
 பளீரெனும் பொழுது உடலை இளக்க
 விரியம் இழந்தும் இடது கையின்
 முதுகு தடவினனை வலிய வருவன்னினி
 எதுதரமதம் மாமதனன் சண்டைநிர் துளியே
 பேரகு பேசுகெனத் தோளில் நீடும்
 மென்குரல் கழுகில் எழுப்புவள் பாத
 தண்டைகள் ஒலிகதற இடைமிருதி பதற
 வரிவலைகள் சிதற வெருபூச வரடுவன்
 கடினப் புணர்ச்சியின் மகிழ்ந்திரு துடையை
 மலர்த்துவன் பேரகம் வந்தது சமயம்
 இதுசமயம் உனதுவசம் எனதுஉயிர் பதனமென
 மொழிவனான வேலையில் முனையை பழுக்கிமுன்னே
 பதிர்த்தது புபரி கைக்குறி கோடியுண்டு
 ஒருமனது மகிழ்வுபெறு இரதியும் மதனுமென
 மருவினலை விசிறிச் சரியோக மாய்வரும்
 கரம ரசனை நெஞ்சம்மற வாததே.

6. இராமலிங்க சுவாமி பேரில் வண்ணம்.

இடுக்கான வேதமுதல் வருத்தோனும்
 ஆலினிம்முன் னுதித்தோனும்
 மாதருவிற் காவுறுவோனும்
 மற்றுமுள்ள தேவர்களும்
 நச்சி கெடுமாதவம் இயற்றியும் அறிபாதவர்
 முயல்மேவும் பாதிபுடல் கூனும் மாமதியும்
 எருக்கொடு தாதகியும் மருத்தேனின் கூவினியும்
 முடித்தோர் வேரும் முப்புரம் நீறெழ
 விழித்த விழியார் இமய மென்னும்
 மலைக்கினிய காதலிதன் இடமான சிவனார்
 இயற்பரவின் மூவர்மொழி தமிழ்க்காதல் கூர்ப்பரமர்
 கினைப்பார்கள் நீள்மதியில் விருப்போடு உலவும்
 உத்தம விவாசர்திரு முப்பொரு ளாவர்
 கதிமுத்தி பெறவே அருள்செய் அடிபார்வசர்
 ஆடுகொடி இடபமென மேவும் காஞர்

இராமனுடைய சிறப்பு

எழிற்பால னுகமனு வுதித்த தேவோ
 தனியிண்டுத் தேவோ தாடகையை
 வதைத்தே நலவேன்வி முற்றி ஒருமாத
 கல்வது வாக்கி விலை மூறித்த
 மலர்மாதை உயர்மண மேவும் இராமன்
 வணக்கார்முகம் தூணிபுடன் நகரை விடுத்து
 ஆறு கூடமது விராதனையும் அழித்தே
 ஊடு கானகத்து அரக்கி நாசிகான்
 மக்களொடு மாலை வயிற்றிற்றலை கொள்வானை
 மாராடி மாடுகொடு வாலியும் மாளக்
 குலைத்துஅலை அடைத்தே விபார் அணிமொய்
 குடைத்தோடும் மாளமுடி அடுத்தோனும் மேவப்
 பற்றுமுயர் புட்பக விமானம் நகர்புக்கு
 முடிசூடி வளரும் ரஞாச வேசன்
 வருவழி யில்அடி சூடும் பானம்
 சுசாதனென இருத்தோன் நீடு ரவிருவன்

விசயகுநாதன் வெற்றிச் சிறப்பு

வழுமன மாகதர் துலுக்காணர் சோழர்
வடுகர் மாட்டர் குடகத்தர் கருநாடர்
வடநகை மேவு நாசர்பொரு படைபொரு
இறைஞ்சிப் பணிவொரு பணியா திபல
குவித்தே சலாமிட்டு முறைபோ பாராபென
அருள்கூர் குரிசில் தனுவாழ் கிரீடி
மணிக்காவில் நீடுகொடி விண்ணுக் கேற
குலாவு நறவவர் மேன்விருது பெற்ற
தறைநா வளர்கன் பெற்ற நீதி
கினைந்துபதி விசய ரகுநாதன் ரெழுமவர்

இரகுநாதன் செய்த திருப்பணிச் சிறப்பு

மாகத் தொடுமே இகலுமணிக் கோபுரமும்
வீதிநிறை திருத்தேரும் மேமக்கைத் தொருவர்
காணுமுன் முத்திரைமும் மாசங்கிதி உடைபோன்
அழகான சோகை உவப்பாக ஏறும்ஒரு
பெருச்சாளி வாகனம் முதலாக அவாது
வாகனம் கண்முற் றுக்குங் காண்
தெற்கு முகமாகிய விருப்பர் நீடு
வானவர் நதித்தீரம் படைத்த சீர்த்தியான்

தலைவியின் நலனும் காண விசேடமும்

வேளது உன்மத்த நாண் பாயவன்
வெட்கம் ஏனடா உடங்கு லித்து
முறைமடம் வேரு காறு
திருக்கா னதொரு காண விதத்தான்
வீறு புலியினைப் போல வேகல
போகம் மிக்க அயிராணி மலையில்
திருவனான் உகம் பற்பிணிகள் போலும்
அதிசயம் காடி காடி உற்றுப்
பரிபாஷை யாலும் கொடிச்சொலி னாலும்
சாயி பேசெடுவன் மேலுக் காகவே
அன்புடை பவளாய்ச் சொல்லுவன் வார்தடை
[இடுக்குவன்]

நீபதலம் எச்சரிக்கை சாமி எனவே
 சம்போகியோ அவது கசப்பாகியோ
 கலவி வெறுத்தார்கள் போல
 உச்சி மிசையொரு குட்டுக் குட்டி
 இருநூ லிடைதுவளச் சயனம்
 எழுநூறு படித்தாள்; தனமதில் இலசயவே
 படித்திடும் அளவை அணைகுதித் தோடி
 ஓடும்ட் டதனிலே அவசமுற் ததனிலே
 கலைப்பை ஒட்டியே மான்
 இரதி முதல்மட வார்அஞ் சிடவே
 பலிப்பான தோர்கலவி புல்லிமுகம் முரித்தேனா
 நாடி முற்றும் நுனிகா கொடுகவைத்தே
 வடநீன் மணிசுவைத் தங்குல் தழாவி
 இருசெவி காவின் நீவி
 எடுப்பான தோர்கலைக் கேசரி எனவும்
 உரைத்தேன் அகம்மூல முதல்உவப் பான
 தான மேற்றினன் உடனே பருகவே
 களிபு மாகிஉயர் கெக்கலி கொள்வான்
 உருகுவேன் ஓகையொடு பலகா ணமெனக்
 குரங்கொடுத் தாள்விடா மல்கூவி உதிர்த்தானே
 காவிரகு பெறக் கோழிகூவ வெற்றி
 அமளியினும் அற்புதம் இதனன்
 சூதாத்தி னுடனே உபரிவினை பாடுசாயி
 தவளம் மருவும் சுகமே சம்பிரமமே.

7. சூளாமணிபேரில் வண்ணம்.

சூளாமணியின் சிறப்பு

ஆட்சியாள் நாலுபடை மாட்சியாள்
 வாழ்வுபெறு காட்சியாள் நீட்சிபெறும் அங்கையாள்
 பூமங்கை சயமங்கை கலைமங்கை நிலமங்கை
 அருள்மங்கை வடிவெங்கும் நிறைவேன்
 ஆக்க மாபுஅருள் வாக்கினன் நிறைவேன்
 ஏக்கமாய் வாடு பணிகண்ட வாதன்
 அஞ்சவென வந்திதைய சஞ்சலம் ஒழித்தவன்

அருந்துயர் தணந்தவன் வழங்கு கொடையான்
 ஆர்க்கு மாதாவு அறிவுளோர்க்கு காதனவன்
 பாலைமாரக் கிவாமோகன சுந்தர மதவேன்
 அண்டினவர் சஞ்சலம் அடைத்துஅவர்
 பெரும்பொருள் அருந்தவர் உறும்பொருள்
 மிண்டர் இடியேறு அணைபான்
 ஆதலர் சேமநிதி நீதிமான்
 தாததன தானதனதா
 தாததன தானவெனும்
 இன்ப இசைபாவ வண்டுபல
 உகன மவுளி இரத்த குறிஞ்சிமுால்
 செங்கு வணைபான் அடைபார் வெருவ
 விக்குவான் விசுவிசை பாக்கவர் மான
 குணநிலகன் சந்தன கதம்பமதில்
 குங்குமம் கானமுடன் தவழத் தன்புலியில்
 வாமுபல மங்கைபர் தமக்குப் புயவேன்
 தாக்கினர் ஆரமுத கோக்கினான் மாதரிய
 வாக்கினான் நெடுமொழிகூர் சந்திர கார்த்தக
 தார்த்தான் சவுந்தான் புரந்தான் என்றபுகழான்
 தானம் மாருத கொடைவன மையான்.

சாத்தனார் சிறப்பு

தாற்றிலே வாழைமத ஆற்றிலே பாணியுதிர்
 சேற்றிலே சேயகல் வயலி னருகே
 எந்தகருவின் பழமுதிர் துணைப கோர்த்து
 அயலில் எந்தினம் அனந்தாம் உணந்து
 மணல்குழ் மேட்டிலே எற்றியயல் கொடிசூழ்
 அலரோட்டி வேறறி அரவிந்த முகமேல்
 தாளம் சொரிந்து தன்பெடை மேன்மேல்
 போகாது இடைகொண்டு துயில்கூர் சாத்தனார்
 அதிபதி பாடருமா நாடாளு கோத்தரு
 சூளா மணிபெனும் கருணைமால் கங்கை
 தங்க வழியான் துணைவன் வண்டமிழ்
 காநன் உகந்து அடிமை வாழ்க.

8. நெல்லை நாதர் பேரில் வண்ணம்

சிவபெருமான் சிறப்பு

ஒளியுமாகி அருளுமாகி இருளுமாய் வெளியுமாய்
 மேயி வெற்பு மாகிவட்ட மாகியே
 பகலுமாகி இரவுமாய் மதியுமாகி ஒளியுமாய்
 நாகமெட்டு மாகமற்ற நாகமெட்டு மாகியே
 உடலுமாகி உயிருமாய் அறியும்ஞான வெளியுமாய்
 வேதவித்து மாகிமூவர் சூதிதேவும் சூதியே
 ஏனவையில் நிறைந்துவாவு சிவஞர்
 உகராணி வகாவில் லாய்ஒரு
 முருத்தன்தானும் பகழிபாய்
 மாபுரத்தை நீறெழுப்பண்
 நனைநனைத்த ஈசஞர்
 விடைபிலேறு பரமஞர் மிடறுநீல நிறமுன்னர்
 கானகத்து வேடன் எச்சிலே பொசித்த
 வாயினர் உழையுலாவி வருகைபார்
 மறனி உதைசெய்வார் வீரபத்திர காளி
 வெட்கியே நடக்கவே கடித்த தாளினர்
 அறுகுடன் திங்கள் சூடும் சடைபார்
 தெரிவை பாரும் பாதிபார்

வாண மீன் உகளுதல் பற்றிய வருணனை

வாண வளைகள் பீறி உந்தியே
 தாமரைத் தடாகம் முட்டவே
 குழம்பும் நீரின் மடுவினில்
 மூழ்கி ஒளியினால் இசைகள் பாடும்
 அணியெ வரம்இசை ஏற்ப சாதி
 பக்கிர தெழுப்ப நீடு தாளச்
 சிறுநெல் வான வயலெ லாந்தம்
 வேலி யதிர வரம்மீ துடுக்கன்
 போல முத்தமே சொரிந்த கோடல்
 வயல்மடை வரம்பி னூடு தள்ளியே
 செறிப நீரில் மூழ்கியே
 கலையில் ஏறி அளவிலே

பேயளாய் மேகத்தின் வாரை முட்டி
 வீறுங்கதவி முறியவே கழுகம்பாரை சிதறவே
 வாலடித்து வாரை தரவியே குதித்த
 வாலிசூழ் திருநெல் வேலி இறைவனார்
 கரிய வேழ உரியினார் கவிழ்க்கவே
 கழித்த வேயின் முத்த ராயினார்
 வடிவுடைய மங்கை பங்கர் வரையின்மேல்

தலைவியின் வருணனை

முனரி மேவும் அரிவையே களபலினை வனிகையே
 மதன ராச கப்பமே மறுப்படாத
 பரமா னந்தமே கடைபப்படாத பவளமே
 வடுப்படாத வயிரமே நீல ரத்தினமே
 விலைப்படாத வச்சிர மாலையே முத்த
 ரசனையே மதுர சார வசனையே
 காமனுக்கும் மோகமுற்ற மோகனப்ர தாபமே
 பரிமள வசந்த மாதர் அரகே
 முருகுசோபை அதாமோ தாளரேகை முறுவலோ
 சிறுபொட்டுடன் காமமிட்ட
 வாகு நெற்றி சாபமே வேலை
 இகலியே கலக வேலை முருட்டுயே
 பூசலிட்டு மாயமிட்ட அத்த சாலையோ
 முலைகளிடு கஞ்சமோ காணவிர மகுடமோ
 கோமள கம்பிர சக்ரவாள வட்டமேருவோ
 துவளாமிடை வஞ்சியோ
 எளியபேரை அறிவினீர் விரகதாபம் ஒழியலீர்

தலைவன் வீரும்பியன

மேனி சுற்றவும் சிற்க
 ஆலவட்டம் வீசலோ அளகபாரம் வகிரலோ
 அல்லது பாதத் தடவலோ
 பாதாட்கை சுமக்கலோ அடப்பம் ஏகலோ
 கைபார் வளையிடலோ அடிமைஒலை எழுதலோ

வேண்டுகோள்

கோபம் விட்டு வார பட்சமாய்
 அணைத்து வரமுவிர்
 திணையளவும் நெஞ்சில் இரக்க மிலையோ
 எதிரிலாத மமதையோ மதனாரசர் சலுகையோ
 பூதலத்தி லேபொருத்தர் கேள்வியற்ற வாகியோ
 பொழுதுவீழும் அளவுமே மதியுலாவு பொழுதிலே
 யானொருத்தனே தனித்திரா
 முழுக்கவாட வரடியே விசரம் இடுவனே
 இதுஎன்ன மாயமோ ஆதாரமா
 நீரிருக்க காணிருக்க நான்வருத்தம் நியாயமோ
 இனிஎழுதி மன்றில் ஊர்வன் மடலே.

9. செம்பை இளையான் வண்ணம்.

இளையான் பண்பு நலங்கள்

வச்சிரமா மணித்திரள் கோடி
 சுற்றுறவே அழுத்து கிரீடமோ
 வடிகுழை அணிபணி நவீர்
 முருடு முரசுயாழ் மத்தளம் பேரிசை
 டோலத் முழக்கெழு பேரி கித்திரா
 நாத சுரமும் செறியக் கணவிரை
 குடைகொடி குதிரைதேர் மணப்புய பாலே
 சட்டை குடிச் சிவராகிய புலவர்
 போதா அகலத் துவகையுறு சகல
 கலைவல புலவன் கவியகம் மகிழ்ப்
 போருள் சேர்துய்ய சங்ககிதிவாழ் தாணிதான்
 மத்த நாகத்தின் தீப்பொரு கோட்டிகைச
 சயிப்பவன் விகடத தவள மதிக்குடை
 கிலாவெ றிப்பவே நித்தம் உலாவு
 கெற்சித மோக சுத்து வவேள்
 முழுத்த இராஸ்குள் உகள
 உதய கிரண உதடன் வரையில
 விசய நேமிக் கிரிநேர் மாலைசுட

வெற்பினிலே உதித்தெழு ஞாயிறு வலம்புகும்
 புடவி தனையொரு குடைதனி கிறுவியோன்
 உள்ளத் தன்னை உபகாரம் அகலா
 விச்சுவ ரூபச் சக்கர பாணி
 அச்சு தன்மா கவுத்துவ மார்பினன்
 உலகில் மாகதக கற்றை மிடையமிசை
 நிறையுமிழ் பத்து மகுடக கோயில்
 பரிபூ ளனக்குட மாளி கைக்கண்
 திறமை யானசரி பதகவி கண்ணோலத்
 திகிரிமா மாகதக் கிரியாம்
 விட்டுணுவோ எனத்தமர் கூறச்
 சக்தி விராயகர் பிரமர் வேன்மா
 முனிவர்கள் ஐவர் கிரைசெய்த புகழினான்
 முல்லை வெண்டரன மாலை அணிவோன்
 வெற்றிபெறும் மார்பன் உற்பன மான
 சற்பன பாகஷ வற்பனன் அடையலர்
 படைகள் உடைய வடுகர் கருகடர்
 செடிய உத்தர தெக்கிண பச்சிம
 முங்குண பாலினின் மன்னவர் புகழும்
 இயலணி நிபுணன்மார் மெச்சும் உதாரன்
 உச்சித யோசனைக் குச்சரி யானவன்
 பச்சைக் குமரன் அடியரில் எலியவன்
 வலியவரில் வலியவன் இவ்வவனி துவ்வன்னல்
 செம்பொன் மேரு கிரியின்வாய்
 பச்சினம் பொருப்பில் ஓவ மிட்ட
 குரோதன மைக்கடல் சாடுகடு விடமொடு
 கொலைநினைப் பரிதும் அபிந்தன் துழையு
 மாயக் கணைபாய மயக்குற விழுத்தவர்
 அக்கிரம காலன் உக்கிரம வாளி உடலுருவ
 வெருவ அமரில் பொருதுதோத் திரமாக
 சிற்றா சர்பத முற்றவர் திருப்புணர்
 திறைகொள்ளும் வளமும் பெரிய தனமும்
 மதன கலையும் வாழ்பவன் வரைமேல்

தலைவியர் சிறப்பு

வள்ளையன் குழையில் மோதும் விழியிர்
 பத்தி செயக்கா முறற்கெளி தான
 சித்திர மோகனக் கிளிபெனவே
 ஷசீகரணமும் சகிக கிரணப்
 ிரசன்ன வதனமும் மொக்கிள நீரை
 ஒப்பாய் மாமருப்பு எனவிருது அமைந்த
 கனபவளப் பரிமளத் தனிமுருகு ஒழுங்கியே
 பட்டாடைபைப் பலகாது முடுத்தழ கான
 சிற்றி டைநூல் துவள இலகுறும்
 கனப மாரி தவழ விசையமார்
 வெய்ய சும்பம் எனவிரி அழகால்
 வாரிசூழ் உலகத் தலம்இச் சைகொள்
 பாரத்தின் தாளவடத் தனபாரம் அசைய
 எழுபுவனம் விஹிபெற எழுதுதிவத நுதலும்
 அறிதற்கு ஆசைஉமக் குளதுபே ரிந்தனி
 பொரும்படை வீழிவி கிரண அருணம்
 உலவுமவர் சததள நளினமோ கரையில்

தலைவன் செய்ய விழையுந் தொண்டு

நாண்ம லர்க்குழல் தான்புனைத் திடுவேன்
 நலத்ததில் ஓவேன் ஊர்வசியே அன்னடை
 கொண்டு வாழ்வது விடர்
 கையல்கொள் தரபம் நினையிர்
 கைச்சிஹி மாநிபப் பிறகே வாச்சொல்விர்
 பேரச் சொல்லுவிர் இதுகரு மமல
 ஏது துபரம் எனநீர் வினவில்
 இனிமை பின்பான் மெத்திய பூவினில்
 பிரகாசமே மெத்தை யதிலே வந்துடனே
 அரைபுனை புங்கலை நெகிழ மகிழ
 இருவர் மனதும் ஒருமன தாகக்
 களிகூர நற்கனி சீனி சர்க்கரை
 பால்வாய்தா முதிர அதா
 அமுது பருகி உருகி மருவியே
 உய்ய வும்சொல் என்றும்என் ஆணியே.

10. சந்திரமதி வண்ணம்.

பார்வதியின் சிறப்பு

பகிரண்ட நவகண்ட புவனங்களும் அனைத்துழி
கருப்பமும் அருக்காதி முச்சுடருமெண் டிசைதாமும்
எண்பணியும் எண்குவடும் எட்டாத பொற்குவடு
கெட்டாழி வட்டமும் ஓரைநீணையும்
முபன்றனர் அறிந்தணவும் எத்தேவர் முத்தொழிலும்
முத்தேவர் கற்பிதமும் பாவையு மாகிஉறைவார்
அமார் பணிதிரி பம்பிகை சவுந்தரி
அருட்பரஸ் ஈபவள் பொருட்பரஸ் அளிப்பவள்
புரந்தரி சுமங்கலி பசுங்கொடி முடிப்பவள்
நினைத்தது முடிப்பவள் மலைக்குமரி சுந்தரி
மதங்கி சிவசங்கரி அநந்தசப னத்தாய்
கச்சியில் கச்சாலை உத்தமி
சரோருக பாதம் நினைவோன்

தலைவன் சிறப்பு

தண்டமிழ்ப் பரப்பில் அகமும்
புறமு மென்றிரு வகைத்தாய கவிகளைப்
பண்ணு மவர்தன் கருணைவன் கிசபதி
சக்கிர யுதத்தலைவர் சுக்கிரோ தபங்கண்மிகும்
அழகார் தாகம்வரச் சங்கொடு சலஞ்சலம்
வலம்புரி இடம்புரி இடத்தே இருக்கும்
வளமடல் தாமரைக் குளஅரி மண்டும்
மாநகர் மண்டலம் மறுக்கெட விளக்கிய
தனுக்கோள் உடைக்குரிகில் சந்திரமதி இத்திரற்கும்
அரிப பாவையை ஈங்கு விருப்பரஸ்
வெற்றி முகிக்கொளக் கூறு களியரோம்

கட்டுடியர் கூற்று

குண்டலமிடும் கொண்டையிடும் மண்டையர்
கொடிக்கோள்
பிடிப்பவர் குணக்கேடர் எப்பொழுதும் முன்குடமி
அந்தணர் முசுண்டையர் காணியில் முழுக்காடா

புகைகள் கழுக்காணி மொட்டைப்பர்கள் கொண்ட
 விரதம் பிழையுறும் கதிபெறும் பிழையினில்
 களிப்பில் நடித்தே முழக்கிவிடு யாமிடு
 பூசை ஐளிதே கொங்கணரைக் கணிகுவம்
 கறிமுகந் தனையேநல் விடித்தமுனை முத்தால்
 சமைத்துவிடு நம்பாது கம்பரிசி வெத்தத
 பதந்தனில் இறக்கா திருக்கில் முறுகிப்போம்
 இறக்கிவிடு மறைமுறை மைப்படி மந்திரம்
 அளந்திடு கடந்தனில் அறக்காய வடித்ததை
 மாக்கா லெடுத்த தளவிடு வாவா
 ஒருவாளை சமையல் சோஇனிக்கும் புளியும்
 இட்டுத்தேன் போன்றினிப குழம்பிடு
 கொழுப்பாடு அவித்ததை எமக்கீரல் சுட்டுவை
 குறங்கதில் நறஞ்செஞ் சதைன லும்பது
 தவிர உமக்கே தலைக்கறி உமக்கே
 குடல்பொரி பலகிந் துருவர் கிம்புநடர்
 தின்பவரை இங்கொரு புறத்தே இருத்திடு
 கட்பாணியே ஐறிய காடி தனையே
 கெண்டிகளில் மொண்டுகொடு
 மொந்தையில் மொண்டு கொடுவிரித் தேகுரு
 தக்கணைவை தண்டனிடு கும்பிடு கமண்டலம்
 விரம்பமது வைப்புரி முக்கண் அறவரில்
 தூபம் இட்டுவை சுகந்தருவர் அன்றிஉமை
 பஞ்சம் பதம்பரவுவை காரண மற்றதோர்
 சிவத்தியானம் முத்தி தருமே

11. குமார சாம்புவான் வண்ணம்.

சிவபெருமான் சிறப்பு

புனலே திரும்பிய சடைதனில் மஞ்சனத்
 தூபநீ ராடு புங்கவர் மதமெனும்
 தூய அருவி பொங்கு குஞ்சாத்
 தோலால் வீறு கஞ்சுகர் புகல்
 அந்தணர் அரசர் சுந்தார் செந்தமிழ்ப்
 பாவலர் பாஅவர் வீறு திண்புயர்

மறைகள் தாமும் மண்ட அரிபவர்
 புவிஅ டங்கலும் உயிர் பெறும்படிச்
 கண்ட மட்டே ஆலாசம் உண்டவர்
 உமைபுடன் மாலபன் வணங்கும் அருணைப்
 பதிக்கே வாழ்வாய் இருந்தவர் புலிபதஞ்சலி
 முனிதொழும் திருவம் பலத்தேசேர் வானவர்
 பொன்னொளி தவழும் இரவிபோல் ஒளிபவர்
 அனுதி னந்தொழும் அடிபர் தங்களை
 மைந்தரைப் போலவே தாழு கந்தவர்
 முப்புரம் பொடிபட முனிந்தவர்
 ஐங்களைப் போர்வேளைக் காய்ந்து வென்றவர்
 சிரங்க ளும்எரி கரங்களும் மங்கையின்
 கூறும் வளரக் கயிலை துறைவர்
 குளிர் சண்பகக் காலுடே
 நிரம்பிய அமுதச் சந்திர நிலவே
 தடங்காது தவழ்த்திடும் அருணை யம்பதி
 மருவு சங்கரர் அமுதவெற் பானார்
 ஆறணிந்தவர் வரையில் மேவுகின்ற வனச

மங்கைமார் சிறப்பும் தலைவன் விருப்பும்

அருணை மலைமங்கை வனப்பும் செயலும்
 மண்டப மடந்திறந்த மடந்தையைக் காணீரோ
 நிரந்தரம் மழலை வண்டுகள் சுற்றும்
 கருங்குழல் மங்கையைத் தளர்த்தான் மனத்தில்
 அமுத குத்த பெதும்பையைக் காணீரோ
 சொல்லுஞ் சொம்மட கல்லார்க ளுடனே
 மண்டலம் அசையவந்து கழங்கெடுத்த தாடாரோ
 செழுங்கலை இடைஒசித் திடவும்வலை கொரித்திடவும்
 கொல்லப் புக்கார் களரியில் எனும்படிப்
 பவுரி கொண்டவர் பந்தடித் தாடாரோ
 பிரிந்தவர் இதனில் மீன வரிவோ
 கனதனம் களித்தினகு குங்குமம் பூசேனோ
 சிலம்படி வருடி அஞ்சனம் எழுதி
 நின்று முகத்தனைக் காணேனோ
 மணஞ்செறி கரிய குந்தன மயிர்வகுத்து

கிணந்து கரும்பொடு காணேனோ
 தொடர்ந்திடு கணையி னங்கனோ டென்னை
 கிணந்தவர் என்சொலிப் போனாரோ
 தெரிவையர் திருதிரு தக்கதோ திதிதக்கதோ
 திசைகணங் கணங்க தோம்திதக்க தோதிக்க
 எனும்படி தமரிக்கும் வீரமுர சொத்த
 நவகண்ட லோக தாளத்திலே
 கொட்டு மேளத்திலே சக்ர வாளத்திலே

அழகன் பெற்ற வெற்றிச் சிறப்புகள்

உருத்துவரு கண்டர் அணிசெருளிக் கனன்று
 பாசக்கிர சேனை திறும்படிக் கடம்பையமர்
 வென்றவீர தீரத்தினல் மிக்க சூரத்தினல்
 வெற்றிசேர் விக்ரம ஆதித்த னான
 திண்டிமல் ஆள்வீரன் அழகன் வீரவேள்
 கிராப்பொன் மேருகிரி பொரத்த மேடைதிகழ்
 வெண்குடை விளங்கும் மணிமுன்றில் மீது
 சேவிக்கும் ஈழத்தார் கலிங்கர் மகதர்
 சினத்தர் பரக்கர் சோர் செம்பிபர்
 வாலிட்ட லீமணி முத்துமாலைக் கருவூலம்
 பொன்னுல கதனுடை வாழ்வுக்கு நேரொக்க
 காளுக்கு நாள்மிக்க வாழ்ச்சை மானத்தினல்
 பெரும்புயல் வரையட்டும் எழுதிசை எட்டும்
 மண்டலமும் வந்துபுகழும் பிரதான சிலத்தினல்
 மிக்க தானத்தினல் வித்தை தீரத்தினல்
 மிக்கதான சங்கரன் குமான் மருகனான
 நிருதர்கள் கூடி வாலிட்ட வாகி
 குலவும் கவரி குஞ்சம் வலைமுன்னகை
 ஆழி கோலக் கபாயச் சட்டை
 துப்பட்டா வச்சிர சோபை குவாலிட்ட
 பொலங்கு டைத்துரை கொள்ளாது கவிசிர்தர்
 மாக வரும்விஞ் சையர்புகல் ஏக்கற்று
 இடைநடவி வந்து மாடமா கத்து
 மேகப்ர தரபத்தை நேரொக்க வாழ்விக்கும்
 வாலத் தியாக சத்தி
 குருபத்தி யான சிவபத்தி குணமும்

பேரறமும் இன்சொல் நெறியும் பொய்ப்பாது
கோதற்ற தீத்பிர தப்பத்தி னுல்மிக்க
கோமளக் கடாமிக்க பாணியின் மீதிலே
வருமாற னென்ன மதுரை மீதிலே

சாட்புவன் அறச்செயல்கள்

குருசொக்க நாதர் முடிவைத்த பேரது
குயிலும் வெண்டாளம் மிஞ்சுவரி ரம்பொன்
மாணிக் கங்கொடி பூசக்கிர வாளம்
பிறைவான் வட்டமேல் வட்டமாய் இட்டமான
கஞ்சகங்கள் நசற்கு நீடுபரி வட்டம்
ஆடை அமுதுண் பரிக லங்களும்
பொன்னார் ஆழிக் கைபால் மிக்க
காணிக்கை பாவிக்கும் மாண்காமா தித்தனை
மந்திரி நடைகற்ற பேரது கொடைகனக
குலசங் காண்வளங்க வருமைந்த னை
மாதர்க்கு மோகிக்கும் வேளொத்த கோலப்
பிரதாபக் கோமாற குமார சாட்புவன்

தலைவியின் சிறப்பு

வீளுன கருவை வளநாடு சூழ்மகர
கல்லோல சலதித் தடத்த வளரும்
கமலக்கை வரமங்கை போலும் மாதர்க்கு
எல்லாம் மிக்க ரூபப் பெண்ணே
சித்திரம் மலைக்கவல் வாரப் பெண்ணே
அனங்கனும் இரசிக்கும் இரதி பாவுபெண்ணே
பொன்னெழுதும் திலகம் இந்துதுதல்
இந்திர மாலைநகல் வாரக்கட் பெண்ணே
முத்தும்மோ கணப்பெண்ணே பதுமாரக மணிபெண்ணே
மட்டுவார் கரும்பினில் வடியிட்ட தேனில்
அமுதத்தில் மேனிவடி வங்கொடு சமைத்த
நங்கையே பெண்மா ணிக்கமே வச்சிர
வரணப்பெண் ணைகட்டி மாடைப் பெண்ணே
பரவும் பாதம் நொந்திட வும்நீ
காலில் வருவது என்ன தீதியோ

தலைவன் செய்ய விரும்பும் தெள்ளடுகள்

மலர்மெத்தை மீது சபனத்திலே வாகுமலர்ப்
பஞ்சடி நடந்த விதனம் கண்டிர்
வாசம்படப் பன்னீர் தடவலோ
பொற்ப டாத்தை மார்பகத்தில் ஒற்றலோ
நிலந்தனில் அடிவைத்த போதுஎன்முடி வைக்கவரும்
முன்னழகும் பின்னழகும் கண்டே எதிர்கொண்டு
பேணி ஆலத்தி சேவிக்கலோ இட்ட
வேலைக்கோர் ஆபத்தமாய் சிற்கவருவ தன்றியும்
வடமிட்ட கீல முகவட்டம் மீறி
வளருள் களபக் கும்பமதக் கொங்கைபான
மாமத்த பாலைக்கோர் மாவுத்த னுகி
முகபடரம் இடலோ இடலோ சொல்லும்
சொல்லும் ஏதேது பணிவிடைகள் எயுவிர்

கருண விசேடம்

அமுதச் சொல்லோசை மொழிதன் னாட
அயின் படம்ஒதுங்கி அமுதங்கள் பாய
ஆகத்தில் மேவிக் குலாவிச் சமாளித்து
நோம் வளர்ந்து வேர்அ நும்பிட
இதம் ஒக்க, முறைசுற்றி இருசம் கிடைமுழக்க
ஒருசங்கி லோசை ராகத்தி லேயிட்ட
தாளத்திலே ஒட்டி யாணத்திலே முழங்கிட
அனுபவத்தி னாலும் அளகம் புடைசரிந்து
சரியும்பொன் சலராத்து வாரத்தின் ஒளிக்கும்
காளிட்ட கேளிக்கை கைபால் வணங்கிடு
மாணர்கள் முறைமையித காணுமே
அகலிட்ட வாசனைப் பிச்சி மாலை
அகலஞ்சரி யச்சரிந்த சரிகொண்டை வாகும்
ஆழிச் சகோரத்தை வேஸ்தொட்ட பாணத்தை
ஆலத்தை கீலத்தை மேவும் அஞ்சன
விரக கபாட வழிகற் றதிலும்
விழிகொண் டெறியின்ப விரகம் கவடும்
சேவடி படைவாய் மிக்க கோசச்
சலாரிக்கு மேலிட்ட பூவிட்ட சேலையுள்

தனிஅருண பரவாள நகைமுத்து வாயும்
அழகும களியிருந்தும் இருந்து வாரும்
ஆசைப் படாமிக்க போக்கும்
மோகிக்குட் ஆகுக்கும் மோகிக்கும் தூம்மருக்கும்
ஈரேழு புய்யும் அசும்விகை போகுமே.

12 தியாகராசர் வண்ணம்.

தியாகேசர் சிறப்பு

மேலாரும் இந்திரத் தேவனால் முசுருத்தன்
வில்லிகொண் டாடவரும் ஆதிப் பெருமாள்
ஒரொழு இடங்களுக்கு ஈசர் மூவருமுன்
உள்ளறிந்து ஒதரிய கோயிற் பெருமாள்
வேதா விபந்திடப் பீடமீதி னிலிருந்து
மெய்யசைந் தாடிய விநோதப் பெருமாள்
கம்பிக்கா தழகிய பெருமாள் வீணை
மதங்க நற்கீத நாதம் கிரம்ப
விள்ளுந் தேன்தாடை விதாணப் பெருமாள்
சோமாளி மன்பரிடப் அருங்கா வேவந்து
சொல்லிருந் தாடமுதிய கோயிற் பெருமாள்
ஒவாது வந்தடித் தொளித்தாளில் விளங்கு
வெள்ளிபொன் பூண்டிடும் ஆனைப் பெருமாள்
தண்டைக்கரல் அரகப் பெருமாள் ஆலால
கந்தாற்கா ஆடல் மறந்தவர் போல
விவங்கு றுந்திரு வீதிப் பெருமாள்
காலார் மரங்களிற் காவு காவுறை
புள்ளொடுஞ் சூழ்கமலை வரவிப் பெருமாள்
சூழ்தண் டலைச் சுரபுரி வசந்த
கன்னலம் பானலொரு மாலைப் பெருமாள்
அந்திப் போதில் அருமைப் பெருமாள்
ஆடாத தாமனி தாவிட விளங்கின
அவையின்கு காயில்விடு பாகற் பெருமாள்
சீராடு பங்குனித் தேவதேவர் கண்ட
தெய்வகிங் காதனத் தியாகப் பெருமாள்
தீராத அழகாய வீதிவி டங்கர்
அவ்விபங் கோதை மாணவரளல் பெருமாள்

மனுந்திச் சோழன் செயல்

பாலாய இளம்பரித் தேரீருளை யூடு
 இளங்கன்று பையவர் தோடிப் போகி
 அபாயப் படவே சூது என்னும்
 புனிற்ற தன்னால் அணங்கு கொள்ளும்
 அவ்விபஞ் சேறலும் மன்னன் மைந்தன்
 பிழைபெ ரிதென ஈரியில் மண்டு
 பல்லவம் போலும் மெலிவு தீத்தடவ
 அந்தப் பாடுதான் அறியப் படவே
 பாவம் அழியும் பெருவழிக் கான
 காரியம் என்று பலவிதம் கூறும்
 கிண்கிறிப் பசுவே போலத் தானும்
 மைந்தனைத் தேரில் ஊர்வன் என்று
 புன்விவல் காதி துன்பப் படவே
 கன்றிழுத்து பார்மிது கண்களிற் பாவையோய்
 அழுகின்ற பசவுடன் தானும் அணிவீதிக்
 கெதிரோபோய் வந்தித் தீரடி தொட்டெழு
 வாகூதவன் தலைப்போலும் மேனியை அந்த
 வன்மையக் காலை மணிமார்க்கைக் கணிபான
 தீராடு கண்களைப் பால தேகையைப்
 பூசிய பெய்ஞ்ஞன் கோவின் முடிவின்
 குறிபான வாடா முகத்தினைச் சாணு
 மானம் அளத்த மல்லல் தோலை
 இருதானைக் கிடத்த திருவிதிக் கிட்டே
 தேருருளைக் கிடவே வாய்ப்பல் சொரிந்திட
 காது பாலம் விழிமண்டை வல்லுரம்
 கூறுபட மாலைக் குடர்போய் வேறாய்
 நிலங்கொளச் சோரி சோர அகாத்து
 மெய்பிரன் டாக ஊர்ந்தது வாகும்
 மாபரத கந்தனைக் காணும் வானுளார்
 நின்று வானா டிலவியும் தாமும்
 மகிழ்வாகாத் தம்போல அன்புற்றே தாமாக
 ... அபயனே ...

13. வீரப்ப நாயக்கன் பேரில் வண்ணம்.

வீரப்பன் கொடையும் ஏனைய பண்புகளும்

தோதும் ததிதோ திமித திமிதோ
 திமத திமிதோ திமித திமிதோ
 கிட்டங் கணதோ தாதிருத்திதோ—எனக்
 கருதார் முடித்தலைத் தாள்வைக்கும்
 தாள்அ திர்க்கும் கோள்அ திர்க்கும்
 குரமா துளி மொய்த்திடவே
 தடித்திடு வாளி ஒப்பென
 மிக்கது மிக்கது வாகடைச்
 சங்கிராமச் சிங்காரத்தின் பரியர்
 ஏறு மண்டலப் பிரகாசமாகார்
 சூரன் வெற்றி உதாரன்
 உத்தம மான சற்குண
 சிலன் மைக்கடல் சூழ்திக்கும்
 பார முத்தும் சோதிக்கும்
 புகழான் மோகனத் திருமாத
 லட்குமி ஞான லட்குமி
 வீர லட்குமி மூவர்க்கும்
 பூமிப்பொன் பாவைக்கும் பெருமான்
 சோப னக்கவி வரணருக்குத்
 தாளை சித்திரச் சாமரைத்
 திரள்து வடம்பூ வாகடை
 முத்தும் பாலிக்கும் புகழான்
 வீரத் தண்டுகைப் பிரதாப வேலினான்
 பேரைச் செப்பிடு மேல்ம தப்படை
 விடா தோடிக் காடேறி ஒளித்திட
 மேக சஞ்சர ரத்தின் கால்வைக்கும்
 பரிதேர் ஆடகத் திரைசினன் கட்டிட
 நீடு சற்பன பாஷை சுற்றவர்
 ஆடிப் பண்பாடிக் கொண்டாடிக் கும்பிடவே
 வீரருக்கு அநிவீரன் முத்தமிழ் மாறன்இப்
 புவிமேல் நடத்திய வீதித்

தென்கா சிக்குள் கதிரோசருக் குஞ்சரியாய்
 மாநிலம் புரக்க அருள் கூரும்மாள்
 மேல்திசைக் கருகாட ருக்கும்
 மலாட ருக்கும் விராட ருக்கும்
 மிலாட ருக்கும் சோற்கும் சோழற்கும்
 நீன்க டற்புவி ஆளும் ஓட்டிய
 ராச கர்ப்ப விபாட மத்தக
 யானைக்குந் தானைக்குஞ் சேனைக்கும் பெருமான்
 விராடிகளுக்கு விரன் வக்கிரம தீரன்
 விச்சுவ குமான் கிருட்டின விரப்பன்
 பாரக் கம்பிரத் திண்புயவேள்

மகளிர் வருணனை

வாழ்வு கொண்ட சோபன முடைய
 மாதருக் காசே கருப்பு வில்வேள்
 தரித்தகிர மணிக்கொரு மாணிக்கம் போலும்
 சிங்காரப் பெண்கொடியே மொழிக்குயிலே அனப்
 [பெடையே

எனக்குள தாயத்து வியாமோகிக் கும்சாமச்
 சம்போகச் செந்திருவே வானவர்க்கமு தேதுணைக்க
 ஒண்ணை நித்திலமே அழைத்தெனை வாழ்விற்கும்
 தோகைச் செஞ்சா பற்பைப் கிளியே
 மாணிக்க நவாத்ர மான ரூபமே
 வடுப்பினவோ வரிக்கயலோ
 மடப்பிணையோ விழிக்நடைகள்
 வானுக்கும் காசிற்கும் சேலுக்குஞ் சரியோதேன்
 வருக்கைகளோ சர்க்கரைபோ
 மடக்கிளிபோ லுரைப்பது
 தேனுக்கும் பாலுக்கும் சினிக்குஞ் சரியோ
 மாதுணைக் கனியோ முருக்கிதழோ நின்கனிவாய்
 மணித்துடை வானைத் தண்டோ சிற்பஞ்சேர்
 நற்பன் கயமோ நின்தான் இணைகள்
 இருப்பிடம் நீல வானமோ ஆதவற்கு
 அழகான பொற்கம வலையப் பதியோ
 முகப்பிர பையால் ஆதித்தன் போல்வாய்

உத்தி வட்டம் காமச்செஞ் சுழியோ
 செட்டிருளோ மழைப்புயலோ
 மயிற்பெ டையோ மலர்க்குழல் பாணச்
 செந்தேன் வைக்கும் பூகத்தன் டையோ
 ஆனசெப் பிணையோ பருவதமோ
 மணிக்ருடமோ முகைக்குவடே

தலைவன் வேண்டுகோள்

வனக்கொம்போ நற்பல தோற்றும் பங்கயமோ
 நீர்சடல் தினைத்தவிடாய் திரவே ஆல
 வட்டம் விசயோ நெற்றியேர் துடைத்திடலோ
 அடப்பம் தாங்கிப் பின்சே வித்தே
 அன்பாகக் கும்பிடலோ மலர்ப்பணிகீர் தெளித்திடலோ
 எனக்கொரு வாய்மை செப்பிடிச்
 வாய்முத்தம் சேர்ச் சிந்தாமல் சிந்திடுமோ
 ஆணைக்கட் டிபகாணே வாத்தடு மாறு
 நெற்றிடை பேரல இளைத்தேன் தாவித்
 தம்பாகம் சேர அன்பாகக் கொண்டனைவீர்
 இதமம் கையர்க்கு நீதி காணுமே.

14. சீரங்க நாதர் வாண்ணம்.

பீரிவுத் துயரால் வருந்தும் தலைவி கூற்று

தாதவிழ் சுரும்பின் காணான
 சிலை கொண்ட வேன்
 சரபகம் வளைத்ததே ராமா ராமா
 வாகனமும் வெந்து நீருக
 உலகெங்கும் வேருக
 மதன் வெந்ததோ ராமா ராமா
 தாமரை அரும்பு போரன
 முலை வெம்புதே
 ஆருயிர் வெதும்புதே ராமா ராமா
 வன்னியாம் எனவே சாரா மருங்கிலே
 ஓடிவரு நென்றலில் வானுதல் பசுந்ததே ராமா ராமா
 பாதிபிரலில் கடல் முழங்குதே
 கோகிலம் இரங்குதே ராமா ராமா

தாவரிகைபே சேவலுறை அன்றில்காய
 ஓவுநிலை என்செய்கேன் சாமா சாமா
 அன்னமா கடையார்
 காதலவு கொண்டவடி ஸாகிய வருங்கணர்
 வாய்மை தப்புதே சாமா சாமா
 ஆபவர்குரு செங்கைபாலே
 செறித்ததால் மேகலை சரித்ததோ சாமா சாமா
 காலியை சம்புசேர் பாவிநுரு கண்கள்
 கிராழியின் முத்ததே சாமா சாமா
 புன்னைமா மலர்கூழ்
 தாரகைப் பந்திபோல் மாலிகை சரித்ததே சாமா சாமா
 பகங்களபம் பொல்லா தார்வடமும் பொல்லா
 ஆகை அறவும் பொல்லா சாமாசாமா
 காதல்கரை கண்டிலேன் வேறுதலை விண்டிலேன்
 கிராணை தெத்தகால் சாமா சாமா
 என்னை நீ மருவாய்

இராமாவதாசு சிறப்பு

கோகை வேந்தனாக மாதவம் முயன்றதால்
 கோசலம் மகிழ்த்தடி சாமா சாமா
 ஆழிவலை கஞ்சபாய் வாளாவு தம்பிரமார்
 ஆக உகத்தடி சாமா சாமா
 கோகிகள் விரும்பவே
 தாடகை வகஞ்செய்தே
 வேள்விபால் நடத்தடி சாமாசாமா
 கண்ணு பாலையிலே
 காதலில் குடும்ப மாதர மாருசிலை
 வஞ்சிபாள் கோசமுற வத்தடி சாமாசாமா
 சாபமும் வணங்கவே மாமனும் விரும்பவே
 சானகி மகிழ்த்தடி சாமாசாமா
 பெண்ணைமா நதியின்வாய் மாதவெழில் கொண்டபேய்
 மயறைத்தன் தண்டமே வசவிபா வரித்தடி
 [சாமா சாமா
 மாணுனம் மயங்கவே மாணுருவு கொண்ட
 மாரிசனையும் வென்றடி சாமா சாமா

வாக்கியை முனிந்துபோய் வானைத் தங்கனாக்
வாரிகரை கண்டே ராமா ராமா
மன்றல்ரா வனஞர் மாலைபுனை கின்றதோன்
மார்பொடு பிளந்துதார் வாகையணிந்தே ராமா ராமா.

15. திருப்பெருந்துறையான் வண்ணம்.

சிவபெருமான் சிறப்பு

குருத்து வந்தரு வார்விடம்
அருத்து கந்தானர்
புணர்ந்த பசங்கொடி இடப்புறம் சரிகொளப்
பகுத்திடு பாதிவிஞர்
வித்பொறி புணர்ந்திடுவோர் தெய்வறித் தடங்காஞர்
உயிர்படைத் தடங்கலு முடைத்து டைத்தவை
புதக்கி ஓத்தொழி வாதியினர்
கதிகொடுத் திடுஞ்சிவனார்
அதன் உடுத்த சங்காஞர்
கடங்குடித்திடும் கதழ்எரித்திடும்
கதிர்பொடித் திண்கிய சோதியினர்
சமரின் அடங்கால் சூல தாரி
கொதித்தி றுங்குடர் விசிய
மழுப்பெரும் படைபார்
படுகொ ளிச்சமன் பொருவினைச் சினத்தலை
சூலைத்து கைத்திடு சேவகனார்
கமழ்செருக் கொடுத்தலை சூடிய
கடுக்கையத் தொடைபார்
மனத்தி னைத்த அன்பொடும் வாழ்த்தி
அன்பர்கள் வழுத்து தொண்டர்கள்
அகத்தடக்கிய பாவகனார்
முனைகு ருத்த வெண்பிறை பொடமுரு
உறுத்த செஞ்சடைபார்
புகழ்கொண்ட பெரும்பணி விடைத்தி தம்புரி
குறிப்ப றிதவார் காவகனார்
விழிசை வேறு காமன்செருக் கறும்படி.

பாவையும் முறுக்கு அங்கணஞர்
 பொருதிரைத் தடங்கடல் இடத்துத் தங்கிய
 திடத்தொ டுங்கொலை பேறு டையார்
 கரைதொருத் திடும்பை தேவையும்
 வகுத்த கொங்கணஞர்
 தலைசுழித் தெழுங்கணல் விழித்த டங்கலும்
 அழித்த னிந்திடு நீறு டையார்
 தடுக்கிடும்பட வாளாவம்
 எடுத்த கங்கணஞர்
 ஒலிசிறைத் தெழுந்து அலைமலைத்த வெண்டிரை
 திரைத்து மண்டுவென் ளாறு டையார்
 நீரைச் சலிபா மலர்வே னியினர்
 சிரித்த ரும்புரம் கீறெழு
 கரித்திடும் கரிபார்
 பலதிசைத் தலங்களும் அசைத்த மம்பிய
 திருச்சி மம்பணி தாளுடையார்
 சதுர்மறைப் பெரும்பரி போடநிர்
 கரிப்பெரும் படையார்
 விடம்விச் திறங்குனி சிறைத்தி நம்பெற
 வளைத்தி டுந்தினி தோளு டையார்
 நிறைபெ ருந்தடம் புடைசூழும்
 சிவபுரத் தலம்பிரிபார்
 உயர்சி தப்படைந் தொருமலர்க் குருத்தறை
 திருப்பெருந் துறைசூ ளுடைகா யகாடி
 பாடி பாடிவரு களியரோம்

உமையவன் சிறப்பு

அருள்பெ ரும்பரி ஸ்ரணி உருத்திடும்
 சிங்கராணி அறத்தி குங்கும நிறத்தி
 சங்கரி அருள்பெ ருங்கிரு பாலினி
 மாலினி வரைபெ றுங்கரு னாகரி
 திசை பெறுங் குணசாகரி
 வரநிட் டந்தரி குரத்தி சுந்தரி
 வணக்க ருங்கலை மதங்கனி போகினி
 அறிக்கு கந்த சகோதரி

அருந்துயர் எந்நடு போதரி
 திரிசய னத்து கிஞ்சக வனத்தி
 பஞ்சயி அளித்த டங்கண் மயேசுவர
 ஈசுவரி அபிராமி பூசை தணிசே

கனியர்கள் நிலை

அடக்கமும் சிவபூசையும் மடப்புறங்களும் ஆள்பவர்
 தூக்கி சைத்திடு மதங்கு டங்களை
 அடுக்கி யுண்டு வாழறி யார்உரை
 செபிக்கும் மந்திரமொடு தனிக்கும் அந்தணர்
 ஆனவர் தியக்கமுஞ் சிலமயக்க மும்பல
 பயக்கும் மதராணன் அறிபார் இவரால்
 பெரும்பிற வாகிகள் எனத்த றந்த
 சன்னாசிகள் வற்றல் பன்றி யிறைச்சி
 தின்றதில் வந்திடும் முனிவார் அறிபா
 முதகதி வீடு சேர்வா ளளிதோ
 உருப்பெரும் கருவாடுகள்
 கொழுத்திடுங் கிளைபாடுகள்
 ஒருத்தர் பங்கல :ருத்தர் அந்தணர்
 பெருத்த சங்கமர்

16 சிதம்பரேசுவார் வண்ணம்.

மழமுனிவன் செயல்

கயிலை மலையினில் இருடிபர் தங்கிய
 தாருக வனத்து மீதி வேயொரு
 மழமுனி வன்றற் கதியடை யும்படி
 போதவாய் எனவே பிதாவை முன்னடி
 தொழுது அஞ்சலி செய்ய அவனும்
 சிவந்தா னத்துள் ஆருபிர்க் கோடி
 யானது பெரிய சிதம்பரத் தலமென
 சென்றதிலே சிவாகம பூசைச் செய்ப
 அறிவுதரும் சிவபா கதியுந் தருமே
 போதவாய் எனவே பிதாவை விடைசொல்லி
 வந்துபல அடவி கடந்து பொன்னுன

தாமரை வாலி முழுகி அபலே
கருணை புரிந்து எதிர்வட நீழல்
தங்கிய மூல நாயகர் பூசையே
செய்து குடநிசை யுங்குல விடுவகைக்
கண்டதி லேயுமோர் சிவபூசை பானபின்
மதுமலர் வண்டுகள் விடிவன வுண்டிடும்
பரமும் ஓரின் காணொ ணாவழி

இறைவன் அருள்

பனியில் மாமேறு மிடைகால் நழுவும்
கவடுரிப கொம்புக ளாமேக்கன் ருமென
போக வானவர் விடைமிசை வந்து
பலவித விழிகளும் வெம்புலி போலவே
வளர்காக்கை பார்ப்படி அருளி மறைந்தபின்
அதனை யறிந்த தாதை பானவர்
ஒதுவார் என்னொரு முதல்வ பெண்வினை

மழமுனி திருமணம்

வதுவை விரும்புக எனவே பிதாவுரை
மாறொணு மலுமவன் உத்திய கணவர்பின்
வந்தருள் மாதரை விவாகஞ் செய்து

வாமுனி அவதாரம்

வாமுனி என்பவர் ஒருவர் பிறந்தவர்
பாலில் எய்தித் தாக மேகொடுத்து
அரிப தூயவர் எவரும் மகிழ்ந்திட
நசர் பாலினி ஏரு நீபென
இறைவர் காக்கொடு தடவிக் கடலில்
உவப்புறு பாலை ஏவிய நாளில்
போகமோ டவரும் இருந்தபின் இருடி
பதந்தம தாகவே மைந்தனை ஏவி
வேறொரு வடிவுகொடு தாமும் வாவே

அபிசா வேஸ்வி

மயிலெனும் மங்கையர் இடுபனி சித்திட
ஆகட போய்அபி மான மேகெட
இருடிகள் காண்டலும் இவர்மருள் கொண்ட
சபாநி படவன வேஸ்வியே செய்து
வாவிடு வெம்புனி பதனை அடர்த்த
பசாசுட னேபுடன் ஆடி வருமாள்
அதனை அனைத்தே முயலகன் தன்னை
கொளித்திடு மாறு வீற முற்கொழிச்
ஆறிடும் மந்திரம் கிலம்பிடை போடவே
சோக மாதவர் அவன்அ கண்டமும்
அதிர கடஞ்செய்து மாத ரார்இவர்
வேஷம் மாரிய வடிவை உணர்ந்த
புனிமுனியும் இருத்திட மாயஞர்தனை காணிலே
உன்பாதம் கிளைத்தவர் துயில்க தொழித்திட
மாத காகமும் நது நீதென
வசனம் மொழித்தபின் விரும்பிட சேசமாய்

முனிவர் தவம்

இனிதே புய்வரு எனவே மொழித்திட
அணிகலி கிபின்மீ திவ்வவர் போய்வாழ்வு
அதிகஞ் செய்து தவக புரித்திட
காதன் வேத ரூப மாயின
அருமை பறித்துதன் உருவது கொள்ள
காமும் ஆட வியாழமு சத்தனில்
வருக என்றலும் மவுனி ஒடுங்கு
நீயும் காக தவாரமேன் நமது
உழுவை தவஞ்செய்த உணமது தங்கிட
ஏகு வரபென ஏகி பேஒரு
புனிவை இறைஞ்சலும் இவரும் இறைஞ்சிட
இதுவே காமவர் கூடவே கொள்ளி
இருவரும் அன்பது ஒருவ ரொணும்படி
வாமும் கிண்பி தேதிரி தூசிரம்
மறைபவர் அங்கொரு பணிதன் கோவாம்

நாதர் விண்ணுனோர் வழங்கிய சங்கினில்
மகாகும்ப காமுத வேதிபர்க்கு அவிசிட
உமைபவன் கும்பிடச் சுவைபெறு தம்புரு
கூட நாதர் பாடி ஆடலும்

சிவஞர் நடனம்

உலகபதி னாலும் உய்யவே வெயில்விடும்
கனமகர வடிவ செடுங்குழை பாட
மான்மழு வரட அறுகி தோடும்
சிறுபி கறயினே நஞ்சடை பாட
மாகணம் ஆட ஆயிரம் மருட
பருமணி சஞ்சலியா ஒருமுன் சொன்ன
நாளி வேடம் ஆடி பேசுரு
கவுரியோ டும்பரி பகம்தீ சப்புரிந்த
இதரது காரணம் வேணும் ஒதென
வானவர் தாங்களும் நடமிட லுய்கின்
பூசு பாரின கீகொள் வாயென
இருவருஞ் சொல்ல முடிய கணங்களும்
விரோத மாயவர் கால காலமும்
மிதமுடன் நதியும் அருளிப் பின்னர்
கேடிலவர் எல்லாம் சாகவத மேனிபாகத்
தறந்தவர் தவச புரிந்தவன் ஏக

அரச குமான் வருகை

நாளறி யாமல் வேடுவன் வழிவிட
வந்துபுல முனிவனும் அன்புற நீயும்
அரச குமான் ஆமென வினவி
அமர்கால மதிலே வானே விளம்பிட
வந்தனை அருங்கண நாத யோகோடு
வாரும்மீ யோடை வனச இவஞ்சியில்
முழுதி எழுந்திட மேனி ஆடகம்
ஆவ வேதினி இரணிபப் பெயரினன்
அகமகிழ்த்த கவாயி ஆடுதல் காணுமே
நீயும் வலனது கண்டிடச் சிரமத
கொண்டிருவர் மேலிய எவ லேசெய்த

உழுவை மகிழ்த்திட சிதம்பரில் வாயென
மாய னூர்பெறும் இச்சிவ சிங்கமும்
அருளிமுன் வந்தவர் போயி னூரினி
வாழுனிலோ ரெனவிவர் இதழுஞ் சொல்லி
உவகை புரித்திடு காளிலே கோட
தேசன் மாளவும் மழுகளிறு போந்தது

அரச குமான் முடிநூட்டும் திருப்பனியும்
முடிபுனை கின்றது போல வேதனை
ஆக மீளவும் விரைப நடந்து
தனக்க கிபுதல் தபிலேக மாமுடி
மீளவும் பெறும்அளவில் வேள்வியில் முன்னாள்
அவிரொளி மண்டபம் மதுமலர் முண்டக
வேத னொரொடு போன வேதபர்
அனைவரையும் பகல்கண்டு விரதம் கொடுபோந்த
கான்றொடு போதித் தூடவர் அவர்களில்
ஒன்றென அறிபாச் சங்கார் பேர்சொல
கம்பால் பூபனும் அறவும் செகிழ்த்தபின்
அமார்கன் பண்டிசைந்த ஆறபோம் இகலிவெடே
இனஉதய மென்னப் பூதலத் தமணிய
சுபைபது கண்டே உகாகா னொனாத
வேதக்கடை சித்திரு மந்திரம் எழுதிய
அம்பலம் அன்னது ஆகவே செய்து
கோடிக் கோயிலும் விரதஞன் டங்களும்
விரதி மடங்களும் ஏழு மாநில
மாட கூடமும் இருடிய ருத்தவ
வனச அரும்புபயில் ஆசிரமமும் வீச
கோபுர அகரமும் அந்தணர் சிகரமும்
மந்திர வேள்வியும் பாக சாஸியும்.

அடியவள் செயல்

மடமும்மெய் படியர் அரஹா எண்பர்
முநிர விளம்புவர் பாடி ஆடுவர்
வேதம் ஒதவர் சிவனை வணங்குவர்
பரிதரு மந்திர மாலை ஒதவர்

நீறு பூசுவர் இத்தொழில் அன்றியும்
 அதிர கடந்திட மாதம் ஏற
 விழாஅ அளவு வரதனும் அன்புடன்
 அடிமை புரிந்தனர் பரவ ராயினும்
 மேவி நோர்பெறும் மலருல கென்பதும்
 மலரியும் கரிநையு மாய்ச்சிவ லோகமானது
 இவைகளும் அன்றியும் மறைகள் அறிந்த
 பலகோடி ஆகமம் ஜலமே இடுமளவில்
 சிதம்பர பரம பரவ லோசன
 சூலபரணி பரகசாதன நாக பூஷண
 பேயொடு ஆடிய பூத நாதனார்
 அன்னை அம்மை ஆன அருளே

17. ரகுநாத நாயக்கன் வண்ணம்.

சிவபெருமான் சிறப்பு

வங்கா ரங்கிரி சிங்கா ரத்தொரு
 சங்கா ரச்சினை வடிவாய்த் தைக்குள்
 வளைத்தொரு கைக்களை முப்புரம் வெப்பெழ
 விடுவார் மிசைச்செய பாதிக்கொரு வெண்பாதிப்
 பிறைசய பாதித் தொருமுடி சூடினர்
 பத்தி ரத்தன் விசித்திரன் என்னப்
 பத்திரர் அருச்சுனை புரிதர ளினர்வளர்
 காகசுமார் கதிகம் சேதுத் தவமெனும்
 தலத்தின் கண்ணே சித்தலும் உறையோர்
 மேன்மைக்கண் மடக்கொடி மிக்க பருவதவர்த்
 தனி தவக் கனிடத் தமிழுடன் வாழ்பவர்
 ராம நாயகரை உற்ற தோஷம்
 ஆபத முழுதும் கெடவே அருளினோர்

இரகுநாதன் சிறப்பு

பேரணி கட்டழியப் பரிதட் டழியக்
 கரிபட் டொளச் சமர்பொரு தேபகை
 கொண்டாரைத் தலைக்கொண்ட களத்தில் குதித்தாடிப்
 பயிர்வி பேயுணர்த்தத் தலத்தினி லான

பனியிட்டு ரணங்கொடி கட்டிய ரணகேசரி
 மேக வார்துழல் வெற்றியேன்
 செம்பா கத்தொடு சொம்பாகக் குயில்
 பண்பாடச் செய்வதொரு பாச மயிலு
 வட்ட மணிச்சிறை நடித்திடு கட்டளை
 ரசக்களி பால்அளி கொண்டாடப் பலவின்
 கோலக்கலை பொன்போலப் பெய்வது ஒருபால்
 பச்சை மடற்குழு குச்சி துளிக்கும்
 வெண்முத்தம் உருப்பது ஒருபால் வளர்செச்
 தேன்வைத்த பசங்காய் அருளொடு வைத்தெனத்
 தேவைத்துரைந் தளவாய் தருகித்தசன் முத்தமிழ்
 வித்துவ சனத்தை வளைத்தே அருள்செய்
 இரகு காயகன் மாநிலம் சுற்றும்

தலைநீ நிலையும் கண்ண விசேடமும்

சங்கீ தக்கினி வந்தாள்
 சற்றே ஒங்கி நின்றாள்
 உப்பரிசை பின்மேல் அவளை
 ஒப்பனை பிட்டுஒரு கட்கடை
 விட்டவள் மார்பில் எழுந்தே
 குத்து மதம்பாய் வெற்பை
 விரைந்தே தொட்டபின் உடனே
 மேல்விழ வைத்ததும் வாய்ப்பிள கிற்சில
 சொல்லுள் எச்சில் உருத்ததும் அங்கனே
 இதழ்தந் தான்றிப் படிஉண் டோ பல்
 படுகிறத என்றாள் செப்படி போலவே
 மேல்முத்தம் அணிந்திடு தொடைக்குள் எடுத்து
 கணக்குள் எடுத்து முனைக்குள் அணைத்தொருகை
 பளிரொனும் ஒகைபோலும் கணத்து மண்டலே
 சிச்சிலிப் புறமும் கடைக் குளும்
 பெடைக்குயில் மயிலோ டணிக்குக்கிள் இனத்தொடு
 குக்குட மொத்துக்கா வெழவேமன துஞ்சோரக்
 குழலுஞ் சோரத் தகிலும் சோரப்
 பாவச மாயுள் உருக்கி உருக்கி

மணித்தொடை ஒக்கவே மன்மத னொரு
 சந்தோஷம் வந்தேறிச் சன்னதம் பேசப்
 புளகித மாமூலி கைத்தொடை பிச்சி
 மருக்கமழ் கத்தம் வீசிட
 மேடை மீதுவவு சப்பிர மஞ்சமே
 இங்கே சிற்றிடை அங்கே சிற்றிடை
 எங்கே பற்றிடம் ஏறிப் பதறித்
 துவளத் துவளக் கதறிப் பரிபுரம்
 ஒலிட முன்போ கித்தது பின்போகித்தது
 சம்போ கித்தது ஒருவாது தழுவிப்
 புணர்ப் புணர்ப் புதுகல மாகி
 இரண்டா கத்துயிர் ஒன்று கித்தபவு
 ஒன்று கித்தரு முறைபாக உற்ற
 அவசக் களைகித்திரை மெக்கையில் வாவே
 ஆகை மீறிப் முயக்கில் அன்றிப்போக்
 தம்பாகத் தொழில் சுவைபாகப் பொருயிரு
 பார்வை மயக்கி மயக்கி மருட்டி
 மருட்டி மனத்தய வைத்திறை கொளவே
 அமுதம் போலக் கருதிக் கொண்டு
 உன்னத் தடத்தெழு சாராசி அனைத்தும்
 ஒருவர்க் கொருவர் அதிகப் படவே
 இச்சை கொள்ளச் செய்த
 கலை கைக்கெதிர் உலகில் உண்டோ.

18. சொக்கநாத சுவாமி வண்ணம்.

பாங்கதி சிறப்பு

கருதும் அடிபவர் துபாது கெடவரு
 கமலை பரிபுர சாணி திரிபுரை
 கச்சு லாமுலை பச்சை சாணி
 கற்ற சாவலர் சொற்ற பூணி
 உரக கணபணம் கெனிய மணிமுடி
 உதவு மயில்யிசை மருவு குகையும
 ஒற்றை யாளை மருப்பி னுடையும

உற்ற வாழ்வொடு பெற்ற ராயகி
கவுரி திரிபுரை கன்னி உமைபவள்
கமல மலர்மகள் பரவு மலைமகள்
கற்ப காடவி உற்ற வானவர்
கருத்துள் மேவுறு கயற்கண் ராயகி
விமல பதமலர்க் கமலம் நினைஞவாய்

சிவபெருமான் சிறப்பு

கரட மதகரி உரிகை உடையினர்
கயிலை மலைநிகர் தவள விடையினர்
கற்றை வார்சடை அத்த வானவர்
கப்பு வேல்செறி முத்தர் பூணர்
மருவும் இரகத சபையுள் மதிஞ
வழுதி மகிழ்தர நடனம் இடுபவர்
மட்டு வரவுறு கடுக்கை தாதி
மத்தம் ஆறிலை வைத்த வேணிவர்
கனக வரையினர் பனக அரையினர்
கமழும் அறுகினர் கதழும் மறியினர்
கற்பம் கீடறு பத்து ராலெனும்
கலைக்கு ராயகச் சொக்க ராயகர்
கூடல் நகரினில் மேவு களியரேம்.

களியகுக்குத் தெரிவித்தவை

அரிலை திரிபுரை வயிற் பரியவி
அமலை சயமகள் ருமரி பகவதி
அத்திர கோசனி தூர்க்கை யாமலை
பத்திர காளியை மிகுந் பூசைசெய்
மனையை மெழுதிடு; கதலி தனைநடு;
மதத யாலை முகத்தர் பரவலை;
இவற்றை யேழுந் நிரப்ப வேண்டும்எல்
அரிநி நன்னவன் இளைய வேயிடு;
திரள முதுபடை; கறிய முதுபடை;
ஆரும் அப்பமொடு நூறு மிக்கவே
படைஅப்ப னேஇவை துய்க்க வேணுமென
மாமுனி வார்கள் சேர வகுமுனே

அபிரை பொடி, சிறு பபிரை பொடி
 மூரல் அவிபிவிடு, புளியைச் செநியவிடு
 மிளகு அப்பமேயிடு, மூளச் சூடுவை,
 எரிப்பி னோடு புளிப்பும் ஊறவை
 கறிகள் பொரியல்கள் சூடுதி பிச்சமை
 மயூரங்கழுது தலைபவி; குருதி தலைவறு
 கயக்கி டாபையறுத் தூறு கலத்திலே
 எரியிட்டு வேகவை; அமுதை இனிவடி
 புதிய முனைஇடி அதனைஒருபடி மதுவதெனவடி
 அததை நீவெரு சுத்த மாகவை
 நாலு குடத்திவ்விடு சாடிதனில் மீளவடி
 குருவி பொரி; கயல் கழுவிஅரி
 முயல் குறுகஅரி பொரிஅரிசி மிளகிடு
 கொக்கு நாலு விதத்தி லேபொரி
 குட்டி ஏழு தவட்டியே படை
 மகிமை புளளவி அதனை உரிபொரி
 பபறு பொரி கென்று உளுவைபொரி
 அமைமட்டு மோசில முட்டை கடை
 மணக்க வேகறு கெய்க்கு னேபொரி
 குறவை அவி, புளி மிளகு மிடு, சிறு
 கொநிய விடுமது பிறகு கிளறிடு,
 கொழுப்பில் வாத உடைட்டு மீனை
 எடுத்து விசிக் குளத்திலே எறி
 சாளை மீனோடு கூளி பொரியடா
 குடுவை தனில்மதுவை ஒருவர் நுகருவர்
 திமில குமினமும் இடுவர் பின்பு
 குதிப்பர் ஓடி இளைப்பர், வீழ்வர்,
 குருக்கள் மார்கள் செவிட்டி சேயடி
 உருசி உள்ளகறி பதனம் வெருமணம்
 உறியில் அமணர்கள் திருட வருவர்கள்
 ஒப்பி வரஒரு சட்டி மீனையும்
 உயரவே உறி வைத்த முடிவை
 குடுவை தலைஉடை சடைபை பேஇழு
 சிலர் குழைஇழு சிலர் புடவைஉரி
 வெருகொட்ட காரர்கள் அற்பர் விணர்

கொழுப்பர் கூடி மிருத்த வடர்கள்
 தாதர்கள் பாரும் வாராமல் அடியடர்
 இருடி மகனொரு திருடன் அவனினும்
 இளைப பயல் வலுத்திருடன் மதுவெனில்
 எச்சில் வாகுவர் சுற்றும் ஓடுவர்
 வாகா னியவர் புத்த ஞானவர்
 சரிய கறிகளும் அமுதம் ஒருகுடம்
 நறவும் இருளறை அதனில் முடிவை
 செய்து கோழி அவித்த சாறு
 சமக்கு வேணும் இறுத்த முடிவை
 இடறி வீழினும் மதலில் வீழ்வர்கள்
 எவரை விசக்குவது, இவர்கள் மடைபர்கள்
 எனக்கு வேண்டும் உனக்கு வேண்டும்
 எனக்கை வீசி அடிப்பர் வேதியர்
 சோழியர் பொல்லாதவர் தோவர் என்றறி
 இகலும் மறையவர் இருவர் குடுமியும்
 இறுக முடிஒரு தடிவை எடுபடை
 இயக்கு வார்எதிர் திட்டுவர் கைகெறிப்பர்
 மேலை மடைச்சன் னாகிகள் தம்மைக்
 கருக வறு; பொடி திமிரிக் கினரிடு
 கடுக அதையிடு புடமுமிடு சிவ
 கற்ப மாவது துப்த்திடா உடல்
 அற்பமாய் விடும் அப்பனே
 எனிய தனஇது கனிபர் மகிமைவை
 எவர்கள் அறிவர் கடவுள் மயம்இதென்.

19. வராகுகிரிச் சின்னையன் வண்ணம்.

முருகப் பெருமான் சிறப்பு

அனைத்தி சனைத்தி கவசத்தி சமைபத்தி
 வல்லபி ஆயி. சதாசத்தி மாயி
 கலாதத்தரி மாலினி மாதங்கி சூலிகபாலி
 மகனைப் பன்னிருகைச் சண்முகனைச் சாவணத்தன்
 மணிகைப் பணிவதற்கு கைப்பான தேவை
 வானவர் மேல்வந்த தானவர் போர்குறுக

மாயவடி வாய்வின்ற ஞானும் மாள
அபினைப் புறமெடுத்துப் பாலை தனிவடத்தி
அமார்க்கு உயிரளித்த கர்த்தாவை ஒதும்
ஞான சரங்கள் ஆமை சரங்கள்
பூணமா மின்ற கரண வேலை
விசால விவகிரி பாலைப் பாவுவார்

வீரசிவனையன் சிறப்பு

அரசர்க்கு திகரொத்த துரைமக்கள் புடைசுற்ற
விசைபக் கொடிபிடிக்கும் போதிலாநீ மீதேறி
எதிரிட்ட வரைவெட்டி முதலிட்ட வரைவிட்ட
சண்டமா குதமாய் மின்டர்படை ஓட
முரிபட்டு அடைபட்டு மதிலொக்க இடிபட்டுத்
திசையுளவு விரோதிகரைக் கருதிப் பொருதமார்
மகதத்தார் நிரையிட்ட வராத் மொடுமக்காத்
தனுவர் நிரையிட்ட ரத்னாபி ஷேகமராக்
கலிங்கர் தெலிங்கர் வார்த்தும்சா மகாகோடி
கவுடத்தார் வரவிட்ட கனரொக்க மொடுகொச்சி
குடகத்தி குெடுபட்ட தட்சிண தேசம்
சுழம் மலாடம் கன்னடம் கல்பாணம்
மருடமன்னர் எல்லாரும் வந்ததான் தொழுநிடவே
மருடத்தொடு கெருக்கிய மருடத் திராவிடரும்
ரத்னமணி குப்பையில் ஒதக்கும்பொற் கூடமேல்
வாரா தவாரர் கும்பிடா தவாரர்
பொன்கொடா தவாரர் என்றுமா கதர்கூறத்
தனியுறகு ஆளும் புகழ்கொள் வேள்தாக்கச்
சிலர்துறக்கக் கரிதூக்கச் சக்கிர மனுவான
மன்னும் நிதிய வித்திபா விரோதன்
வாதுசொல் பிரசண்ட கோவிபல் மருவா
மின்டன் மாரிம் மேல்வந்த பாலைபக்
கரன் மிகப்பணிந்து சமூகத்திற் மதூகம்
அளித்த நிரைக்குள் விழிபட்டு விழிபிட்ட
சாச குணவேலை வரையு, பராமஞ்சள்
பூசுத்தொடு தாழை நறவுண்ட சோலையில்
மழலைக் கிளிபடுக்கும் பழனிக் கதிபன்மிக்க

தனலட்சுமி மிகுந்த முத்தர மார்பன்
வாராகக் கிரிபென்னும் மேருக் கிரியின்வாய்
முகம்விட் டிதழ்விரித்து முன்னைக் கொடிபார்ப்பி
முகிலுடன் குடியிருக்கும் உத்தியான மீதில்

தலைவியின் சிறப்பும் காண வகையும்

வனமோ கினியோ இன்ப சாகாமோ
அரம்பை தோழமைபே என்றுமா மயல்கூர
அழகுக் கழகெனத்தென் ளமுதுக் கழுதெனப்
பொற்பாவை பொல்கா இடமாகும் பொன்மேடை
மேல்வருவன் ராச தயவாய் நின்றே
உலவுவன் மீள்வன் முதுவற் குறிவினைப்பன்
புருவச் சிலைவினைப்பன் இறுகத் தனைதொடுப்பன்
முக்கா டிடாமல் முடுவன் ஓர் செங்கை
தாவென எங்கெஞ்சம் முரசம்விட் டதிரவே
முறைவெற்றினை மடித்தகருள் கற்புரம் மணக்க
உடல் விறைபப் புளகு ஒதுக்கி உற்சாகமா
நானல்ல வேகஞ்சம் நீயல்ல வேவண்டு
தேனுண்ண வாவென்பன் வாயிதழி னூறல்
பருகப் பருக இச்சை பெருகப்
பெருக விச்சை கிறுகச் கிறுக
உற்ற பட்டாடை சோர்ந்து துவன்வன்
வேதனை பாரென்பன் சோதனை பாரென்பன்
மீசாம் ஆரென்பன் குதள வானமுனை
வெற்பில் விரல்கைத்து செருடக் குமிழ்துடிப்பன்
இருபேர்க் கைவிரல் செரிப்பன் முத்தரடனன்
ஆவியும் நீரென்பன் ஆகமும் நீரென்பன்
பாவிசரீரம் சிலிரிடும் உரோமம் சிலிர்க்கும்
மன்மத பீடம் அதனை அணையவே
தொடை கொடுப்பன் முனையில் கதிர்செலுத்தித்
தழுவுவமோ என்பன் காமவிடாய் என்ன
வாகிரியோடு ஓடித் காணத் தொழிலடுப்பன்
அதாத் தொடுகவை கொண்ட அளவில்
கழுகு சகோரம் காடைபுரு அன்றில்
முதலா புள்ள ஒலிகள் ஒருபுறம்

குமிழி குமிழ்க்கும் ஒருபுறம் அகலும்
உற்சாக மாகும் விகோதங்கள் வீணையில்
நாதங்கள் அபர முற்றும் விடாது
ஒலிக்கும் காம வீணைத் தொழிலினுள்
கனக சப்பிர மஞ்சம் மிக்க
அணையில் பெருக்காறு ஒப்பெனவே போக
வாசனை சென்று போசனை அளக்கவே
உவப்பன் உவரித்தொழில் முடிப்பன் ஒப்பான
போது போதும் ஐயா என்பன்
நானும் விடேன்வஞ்சி தானும் விடேனென்று
கூடிய லீலையில் ஒருவர்க்கொருவர் மிச்சம்
ஒருவர்க் கொருவர் பட்சம்
ஒருவர்க் கொருவர் உச்சம்
ஒப்பாளதே ஸையோகமும் மாமந்தர போகமும்
இத்த வாணுதளாள் தந்தபோக சல்லாப
உல்லாசம் மறவேன் எப்போதமே,

20. வீரராகவ முதலியார் வண்ணம்.

இராகவன் சிறப்பு

ஆதி உருத்திரனார் கைலாச வெற்பை
முன்னாள் அடியோ டெடுத்த அசலபுயன்
வீர விக்ரம ராவணே கூவான்
வாரணம் எட்டுடன் பொரமருப் பொடிய
மணிலீலை வச்சிரம் மேலே அழுத்திய
மார்பு தங்கிய சோரி ஆறெழ
ஆதவனுக் கிணையாய் அடிஷேகம் வைத்த
மகாமரு டாடவித் திரள்துளி படலே
சுரோசர் அத்தனை பேரும் பேறுற
வாளி தொட்ட சாப நெடுமால்
ஆழி யுடைத்தது போல மழைகூர்
நெட்டிருள் வாய்முனை வாரி வித்தகனார்
தமக்கழுது படைத்த மெய்ஞ்ஞான பூஷணன்
வானதி பெற்ற செல்வேள் குகன்
நேரிவெற் புடைபோன் மதன்போல், நித்த

கன்பரணன் உத்தமன் புத்தி விசயன்
 ஆன ஆசனியப் புலவோர் கவிதா
 வித்த மாமணி ஆழிசட் கைகபாய்
 சரப்பள்ளி ஆடை பொற்குடை வானி
 பெரிபதனம் தாருவென விச கொடைபான்
 காதன் அளித்திடும் உதான் தேனென்
 கைக்கிண பாடிச் சுட்டி பாசவே
 அளிபாடி உருக்க விள்ளு தாமரை
 வாரி உவட்டெறி தேன்வயல் பாய
 மடைத்தலை மீது தத்திக் குதித்திடு
 வானி தாவிடன் ஆகுங் குவணிக்
 குளமேல் முதலும் வெடித்திட வயமா
 மணிக்கதிர் விசும் முத்தம் கிளவெனப்
 பகர்வில வாய்மணி வாயி சுற்றும்
 பாலிகைத்த பாணர் காலுகையிப் பெருமான்
 கைதா ணப்பெருமான் எனவே திகைக்கிகை
 போய கைத்திடு கையிபப் புலவர்கள்
 பாடிப மாகை கைப் பெருமான்
 மதுகுதனப் பெருமான் மனுசீதிரிற் கெழுமு
 பெருவாழ்வு பெற்றிடு பூமி பாலகன்
 காகிரிப் பெருமான் கைதா கணப்பெருமான்
 கவிஞ் சளித்த குமரன் கற்குணசென்
 முத்தமிழ் விச. பாலகன் ஆன் வகாமேல்.

மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் புலம்பியது

வேதன் விதித்ததோ தலைமேல் எழுத்திதோ
 வினைபேன் ஒருத்திதன் மாத கற்பூ
 துனி மெத்தை பெருத சிறடி
 பாலை தனிற்செனுமோ பாலே கொதித்தெழுமே
 பாலே கொதித்தொரு தானெடுத்த ஒருதாளின்
 கைத்திடு மேமகன் திருமேனி வெயிற்படுமே
 தழல்வேடை உற்றிடுமே வெயில்மேனி படும்போத
 சிற்றிகைபோல் இளைத்திடுமே
 விடாய்கொடு பாகிதழ்ச் செவ்வாய் கருகுமே
 வேனல் பறப்பதை கீரெனவே திகைத்திடுமே

அடுவேனில் வெப்பம் இலாதிருக்கவும்பிழல்
 சுற்றியே இருமலர்ச் சோகைகளும் சுற்றியே
 சுண்பாட வெற்றியே சுண்பாடி விட்டெதிர்
 கூடு தற்கொரு தோடுமற் றியே
 நிரமணிமேடை முகப்பியே விண்பாட முத்தியே
 விண்பாடி விட்டமுதே பொசிக்கவும்வேறு திக்கியே
 என்மயில் தாகமுற்ற சோம் அங்கனே
 ஓதி முடிப்பவரார் மதுமாலு சுற்றுவரார்
 அமுதுறல் பச்சின நீர்கொடுத் தினமான
 சர்க்கரையோ டனவிய பானம் அளிப்பவரார்
 பணிநீர் தெளிப்பவரார் பன்னீர் தெளித்த
 சுவாது மொய்த்த படரம் அப்புவரார்
 உலாவிய ஊசலில் வைப்பவரார் இருதான்
 பிடிப்பவரார் இருதான் பிடித்தித மாக
 வித்திரைதான் வருத்துவ ராடென் மாதினை
 தான்வ னர்த்த பூவை யுடனே
 ஒதிமம் இப்படித் தனியே கிடக்குமதோ
 ஒருகாலும் விட்டகலாச் சொற்கிளி
 ஒவமிட் டமுதே; தபாவுள தாயை
 வினைத்தனனோ தமரொ டுரைத்தனனோ இவன்தான்
 வினைத்தறி பாத புத்தியிதர் சமைத்தனனோ
 முன்னாளினில் ஊழி விதிப்படி யோ ஒரு
 மாதருக் கியல்போ அயலான் ஒருத்தன்
 உபாய மிட்டொடு பேதைகைக் கொடுபோன
 பாதகம் ஏதெனச் சொல்லுவார் பிறரே.

21. தஞ்சை நாயகன் பிள்ளை வண்ணம்.

சிவபெருமான் சிறப்பு

அனகன் மேல்விழி கோக்கு வின்றவர்
 பனக பூஷணர் கூத்து கந்தவர்
 எங்கை தாதகி திங்கள் கூவிய
 கொண்கற வார்சடை பார் கொங்கட
 கரியின் மீதுரி போர்த்த சங்கரர்
 டன மாகடி தூக்கு வின்றவர்

தங்க மான்மழு அங்கை மீதினில்
 விளங்கும் சூல கபால கங்கணர்
 ஆரிசு ராஜியர் போற்ற வந்திரு
 மணவை மாககர் வீற்றி ருத்தவர்
 நங்கை போர்திரு மங்கை ராயகி
 பங்க னாரசிய ராம லிங்கரை
 அம்பொனிரு பாத மலர்துதி செய்வோன்

தஞ்சை நாயகன் பெருமை

அரிப பாவலர் ஆர்க்கும் வெம்பசி
 தனிப வேதரு வாயல் கிரங்கியும்
 நண்பி னாலுத வந்த யாதிதி
 இந்திர தாகுவு மாகி யுத்தினம்
 இரவ லோர்களி மாற்று கின்றவன்
 உலகெ ளாமினி தேற்று கின்றவன்
 வந்தி யாவரு மெந்த காளும்
 வணங்க வேகொழு மீது கொண்டுபர்
 அலனி மீதிசை நாட்டு தந்திரி
 குவளை மாலிகை சூட்டு நிண்புயன்
 ஆன பொன்மொழி நெடும்ப தாகை
 அன்று மேருவி லேறி வரைந்தவன்
 ஐந்தரு வாரம்பெறி வளரு வேளே.

கனக மால்வரை போலப் பொழிந்தால்
 அறிஞர் ஆருயிர் காக்க வந்தவன்
 மண்டும் ஆழ்கடல் சுண்டி பேயிரு
 சந்திர சூரியர் பாதி னுத்திகழ்
 மதுர பாஷித வரக்கி ரண்டுரை
 பகர்கு வாகெறி வாய்த்த வன்றிசை
 அங்கு மேபுகழ் கங்கை மாகதி
 வங்கிச மேருவும் ஆன வன்பொடு
 கருத னார்ப்பணி மூர்க்கன் அங்கசன்
 வடிவி னாவெரு தீரகன் இன்சொல்
 மொழிந்து காளும் அடைந்த பேர்கள்
 களர்த்தி டாவகை பேபுரிந் தருள்

கமலையின் வருணனை

கஞ்சமலை நாதன் மகிழ்இலைய மாலைக்
கழுகு வாகைழக வீட்ட மும்புது
மலர்கள் சூழ்பல தோட்ட முந்திசை
கொண்ட வீதியும் அண்ட கோளமும்
அனந்த சாளரக் கோபு ரங்களும்
மடமி னுர்புன லாட்ட முந்தமிழ்
அறிஞர் மாதவர் கூட்ட முக்கன
பந்தி பாக மிகுந்த சாலையும்
மண்ட லாதிபர் வாச மும்பயில்,

கமலை வாழ்புழு காச்சி தந்தருள்
சுழுக னுகிய பாக்கிய சந்ததி
செஞ்சொல் மாமொழி விஞ்ச சீர்பெறு
தஞ்சை நாயகன் பூபன் அன்புன
கங்குல் தவழ்சோலை மணிவரை பின்மேல்
வனசு மாத விண்ணாட் டாம்பைபர்
வடிவு போலாதி போலத் துலங்கும்
மனங்கள் போலிரு கொங்கை யாளை
குறுங்க வேபொயி லாய்ந டந்தொரு
சிகர மேடையில் வாய்ப்புடன் கமகமென
வாசனை காட்டு பஞ்சனை மஞ்சம்
மீதொரு வஞ்சி யாளெநிர் வந்துமே
கொலுவா யிருத்தனன் வலியவே மயம்பூட்டி
நெஞ்சமும் உருக வீணைகள் மீட்டியும்
சிலசிற்து ராகச் சுரங்கள் பாடியும்
மந்த காசமு மேபு ரிந்தனன்
அங்கம் நாமுமாய் விரகம் மிகுதியாய்,

மருவ வேதய வாய்ப்ப சுங்கினி
யிசைகள் கோலவும் வார்த்தை கொஞ்சினள்
செஞ்சவ் வாது கதம்ப பாணிதம்
சந்த னாதி பன்னீர் கலந்துடல்
குளிர வேபரி வாய்த்தி மிர்த்தனன்
இனிது சிவிய பாக்கு டன்கருள்

மென்ற ஊறல் கரும்பு காணது
 சித்தி லோர்துளி கோடிப் பொன்பெறும்
 மதா வாயிதழ் மூட்டி அங்கொரு
 காத வாகிரி ஏற்று கின்றனள்
 செம்பொ னுடை களைந்த போது
 சினுங்கி பாதா வாயி ணங்கினள்;

வண்டினிய மாமலரில் உறைதல் போல
 எனது காம விடாய்க்கி தம்பெறல்
 பலித மாய்முடி மேல்க ரங்கொரு
 விண்ட தாடன மும்ப லீரென
 வண்டு காடைகள் சேவல் அண்பெடை
 கொடிபு ருமயில் பெட்டைக் கழுததும்
 என்ன வேரூள் ஆற்றிடும் பொழுதில்
 எந்த லீலையும் அந்த வேலையில்
 இத்த லீலை பொவ்வா தெனுப்படி
 யிலையில் வாத வெகுதோத் திரங்கள்
 செய்த உரையாவிது வெற்றி பென்றனள்
 தந்த ரோகை அழுத்த என்னுகிர்
 கொங்கை பூட்டி யதேதெ ரித்தனள்
 இன்ப நலமீறி வருமன வதனிலே,

இறுகி ஏர்கொடி போற்று வண்டிடை
 பதற வேயிரு தாட்சி மம்பும்
 முழங்க வேயிரு செங்கை வால்வலை
 யுங்க லீரென வேயு மம்பிட
 இணைவி டாநிலி பாச்சு என்றுபின்
 உபரி லீலையி னுற்பு ணர்த்துட
 வஞ்சி லீரென மிஞ்சி பேயமு
 தங்கு பிசென வேபெ முத்தனம்
 இளக மேனியும் வேர்ப்ப மென்பர்
 வசமு மாயிரு வேர்க்கு மிங்குயிர்
 ஒன்ற நாமென முத்த போகமும்
 அன்றில் பேடை எனவே கைத்ததை
 என்றும் மறவாது உருகும் மனமுமே.

கரச ரோருகன் கங்காரு லோதபன்
 கமலை வாழ்புழு காச்சி மகிபந்
 வாச தாகான் மாந்தஞ்சை நாயகன்
 மகிபன் வாழுவள நாட்டில் வஞ்சிபார்
 சரச மெத்தனியுள் வாச மெத்தனை
 சாடை எத்தனை கூடிக் குவாயிப
 விதங்கள் எத்தனை வேடிக்கை காணுமே.

அடுத்த பேர்க்கருள் மாண்புழு காச்சிசொல்
 அழுத போனகக் கமலை நாரதிபன்
 வடித்த செந்தமிழ் சேர்தஞ்சை நாயகன்
 மகிபன் வாழும்வள நாட்டில் வஞ்சிபார்
 கொடுத்த மோகமு முல்லாசப் பார்வையும்
 கொண்கை பாலை குறுங்க நடந்ததும்
 உடுத்த ஆடையும் கைவிச்சம் கண்டகன்
 ஒருபொழுதும் உறங்காது என்பது காணுமே.

கொத்து வரவு குவலைபத் தாரினுள்
 குருசி வான்புழு காச்சி பாவகன்
 நற்று வரவு கமலை நாரதிபன்
 களிப மாந்தஞ்சை நாயகன் வெற்புரை
 முத்த மாடிக் காதா டங்களை
 முழங்கக் கும்பமுலை பாலைக் கோடுகள்
 கைத்து மார்பின் அழுந்த அவர்செய்த
 சரசம் எப்படித் தானான் மறப்பதே.

கனகன் மேருவை தேர்கரு னாகான்
 கமலை வாழ்புழு காச்சி கதாகான்
 சகை கல்லி அறிபுத் தபாபான்
 தஞ்சை நாயகன் மால்வரைத் தைபலார்
 நகம் அழுந்த அனைத்து முத்தாடிய
 நயத்திலே சல ராசிக்கன் டங்களை
 கைமெனக்கு மட்டோ உனக்கில் லிபோ
 சொல்லடா என்ற சொல்மற வாததே.

மன்னுசீர் புழுகாச்சி தவத்தினுள்
 வந்த கஞ்சமலை நாதன் சோதான்

கன்ன வார்பணி ஆரூர் நாரதிபன்
 நதிஞலன் தஞ்சை நாயகன் வெற்புரை
 சன்னை பேசிக் கண்காட்டி அழைத்ததும்
 சரச லீலைகள் பாராட்டு வித்ததும்
 இன்னம் இன்னம் கிளைத்திடும் பேரதென்லாம்
 இயங்கி நெஞ்சம் மயங்குது காணுமே.

நதிஞ லேசன் கமலை நாரதிபன்
 நம்பு சேர்புழு காச்சி சுதாகரன்
 அதிக போகம் பெறுதஞ்சை நாயகன்
 அம்பொன் வெற்பில் அதிமோக வஞ்சிபார்
 புதிய சந்தனப் பூச்சங் கைவிச்சும் மேல்
 புனைமுத் தாழும் வித்தா முகமுமாம்
 மதியும் கண்டு மனக்கண் சன்னதம்
 வந்து வந்து மயங்குது காணுமே.

பாலி லேதிசை பார்த்தும் புகழினுள்
 பண்பு சேர்புழு காச்சிதன் பாலகன்
 தாரி லேசெங் குவளை தரித்தமால்
 தஞ்சை நாயகன் தண்கம வரபுரி
 ஊரி லேவண் டுறைமலர்க் காவிலே
 ஒருத்தி தங்கி உலாவிய செவ்வன்
 நீரி லேகரு நீல விழியிலே
 நித்தம் என்றன் கிணைவோடி நின்றதே.

கவளக் கரியுரி போர்த்திடு நதிபவர்
 கனக மணவைக் கடவு ளடிபோற்று
 செங்கை மாமுகில் கமலைப் பதிவளர்
 புழுகாச்சி பன்பினுள் வருமதி பூகி
 குவளைத் தொடைநறு மலர் சூட்டுதின் புயரசலன்
 நிலவைப் பொருகை மடவார்க் கனங்கள்
 ஆகிய குணவன் ரத்தின மின்னெறி
 வாய்த்த தஞ்சை நாயகன் மருவானல்;
 ஏவலர் இப்படித் கற்பித வார்த்தை
 மீண்டும் பேசுவார், ஒருவர்க் கொருவரை
 வினையினை மூட்டி எந்த நாள்தொறும்

இவனை இப்படி அரண்மனை பேற்றி
அம்ப வாதிகள் செய்ய வாகுமோ
அவனைப் பொறுபொறு எனநீ மருட்டி
அங்கை யாழ்முதல் அடிபட்ட துறமுறை
பார்க்க இரண்டு காதமுன் னறுபட்டது
இனியென்ன ராச்சியங் களேசொல்லும் மடவிரே.

கங்கைகுல மீதிலிசை நாட்டுகின்ற வாரிதி
தென்கமலை மேவுபுழு காச்சிதந்த மாநிதி
கஞ்சமலை காதன்மகிழ் வாய்த்திருஞ் சகோதான்
எனுமால் ;

செங்குவனை மாலைபணி சூட்டுகின்ற மார்பினன்
சம்பினவர் மாகனி மாற்றுகின்ற கார்முகில்
செஞ்சொல் மொழி நாவலர் போற்றுதஞ்சை நாயகன்
மருவானால் ;

தங்கிபொடு நாழிகை வீட்டி லிங்கிரான்
முழுவம்பி யிவள்தோதகி நேற்று முந்தா நான்வரை
சங்கைபற வேயெனை வாய்க்கு வந்த தேசினள்
விடிபலி வேபங்களம் சுதேது இனிடனை
நாக்கரித்து போடுவேன் என்றுசில பேசினள்
சாட்சி யுண்டுநா ணிவன்பன் படுவாளோ
இவனைப் பார்த்திருந்த பேர்சொல்லும் மடவிரே.

வேரூரும் ஆறுதவும் விழுதெனவே
உனது தந்தை மேன்மை யான
பேரூர்தான் வினங்கமிகு பெருங்கிணையம்
தழைக்க வந்த போன் நீகாண்
தேரூரும் சகராசர் செங்கோலை
உழுக்கோலின் செயலால் காக்கும்
ஆரூர்வாழ் புழுகாச்சி அளித்த தஞ்சை
நாயகமே அனங்க வேளே.

மணங்களிலே பலசுகந்த வாசமினிதே
தென்றறியும் ஆறு பேரலை
குணங்களிலே அவாவர்தம் குலமறியா

இனிய கங்கா குலத்தோன் கீகான்
 இணங்கியநல் லறிவாளர்க் கிரங்குபுழு
 காச்சிதரும் இனிய மாலே
 அணங்குபயில் கமலையிவ்வாழ் அரியதஞ்சை
 நாயகமே அணங்க வேளே

தேனார் மொழியும் உபசார வரங்கும் திகழறியும்
 ஆனார் ஒருவர் உனக்கினை போஅருள் சேர்மணவை
 மாறா பிரபம னெணும்புழு காச்சி வரத்தில் வந்த
 நானா கலைவல்ல சிலா உயர்தஞ்சை நாயகமே.

தீட்டுந் தமிழுக்கொரு தேனு வாகிநற் நென்தமிழ்பா
 ராட்டுந் திகழ்புழு காச்சிமைந்த ரறிவா ளர்தம்பால்
 கேட்டும் படித்தும் கொடுத்துமிப் பாரினில் கீர்த்தினை
 காட்டுங் கமலைப் படுமேவிய தஞ்சை நாயகமே.

வேண்டுதல்

அரவ பூஷணனே திரிபு ராந்தகனே
 அங்கையில் உழைமழு வேந்தும் அண்ணலே
 வளர்திரு மங்கை நாயகி பைபணி
 செறிபாகம் வைத்தவனே இரவனர்க் குயிரே
 மணவை யட்பதி காழ்சனே ஞான
 தேசிகனே இதம்பெறு ராமநாத நாயகனே
 இயம்பும் விண்ணப் பம்ஒன் றுளதால்
 திறமிரு புழுதன் உதவு கஞ்சமலை
 கிறந்த தண்டரபுதன் முந்து சுகமகிழ்
 ஆறுமுக மடுபாலன் தியாக ராசன்
 சகோதரனை வாரிசு கங்காசுல
 வகிகாளை மாரனைத் தஞ்சை நாயகனை
 வயது நூறிருக்கச் செல்வமுந் தழைக்க
 மனமது மகிழ்க்தே இனிது வந்தருளே.

தாழிசை

மந்த ராசலம் நிகர்த்த மால்கமலை
வந்த துய புழுகாச்சி வேள்
மைந்த னாகி வளர்தஞ்சை நாயகம்
மகிபன் வெற்பில் அபாஞ்சி யார்
கந்த மாமலர் சிறந்த மெத்தைபில்
இருத்தி வாயிதழ் அருத்தியே
கனதனக் குவடு வருடி என்புளிசைக்
கங்கு லென்று மிடராகவே
உந்தி மீதி வதாத்தி னுலெழுதி
விந்தை யாகுகா ணத்தினால்
உடல்வ லீகத்து மதனர்மனைக் குளொரு
விரலழுத்தி மலர் வருடியே
இந்தி ராணி பரிபத் தனங்களொடு
இடப லீலை யொடு கூடியே
இருவ ருக்குமனம் ஒருமையுற்ற கூக
லீலை என்றுமற வாததே.

காசி சேது பரியந்த முந்துதிசெய்
கங்கை பங்குல வரோதபன்
கமலை வந்த புழுகாச்சி அதிபன்ஒரு
காவி யந்தொடையல் மார்பினான்
மாசி லாத புகழ்பெற்ற கஞ்சமலை
நாத பூபன்மகிழ் சோதான்
மஞ்ச போலுதவு தஞ்சை நாயகன்
மகிபன் வந்துமரு வாதநான்
வீச தென்றலும் வீச சந்தரணும்
வேயும் அன்றிலும் அனங்கனும்
வேலை வெம்முரசு மாலை யம்பொழுது
வீணை யினம்குயி வினங்களும்
ஓசை மீறுமுயர் சேமணித் தொனியும்
நேசமாய் நிடம் வருத்தவே
உளமெலிந்து மகள் துயருறுந் தகைமை
ஒருவர் சற்றுமறி பார்களே.

வஞ்சி நாயகம் மருகிறை
 வம்ச நாயகம் முந்து சிந்தையில்
 மையல் நாயகம் சதியிலும்
 மிஞ்சு நாயகம் என்று பஞ்சனை
 மேயி மித்துரவு பேசிய
 விரத நாயகம் காத நாயகம்-
 விந்தை நாயகம் மாமறைச்
 செஞ்சொல் நாயகம் வானி தண்டமிழ்
 சிறந்த நற்கமலை நாயகம்
 தின சட்டைபுரி புழுக பூபனஞ்
 செல்வ நாயக போகனே
 தஞ்சை நாயக ராசன் மெச்சவரு
 சொக்க நாயகன் நிதம் புகழ்
 தர்ம நீடுபுய சார நாதன்மகிழ்
 தஞ்சை நாயக மகிபனே.

ஆறு வர்க்கும்வரு பாச கற்கும் அறி
 வாள குக்கும் பிற உதவுகார்
 ஆட்சி பாய்நதி குலத்தில் வந்தபுழ
 காச்சி தந்த மனு தீதிமால்
 மேதி னிக்குளினை நீடு கஞ்சமலை
 நாதனுக்கு இளை வியைபவேள்
 விஞ்சு நீதிபெறு தஞ்சை நாயகன்
 விளங்கு மால்வரை மடந்தையார்
 சாதனைத் தொழில்கள் போலவே மதன்
 சம்பிரமத் தொழிலில் மிஞ்சியே
 சாரம கொடுத்தவர் மெத்தை மீதினொடு
 தந்தை போலமணி இதழையே
 கோதி முத்தமிடு போதினில் சிரசில்
 பீதி வக்ககா தாடனம்
 குமுதமிட் டமுத லீலைபெழுப்பியது
 கோடிப் பொன்பெறும் என் ஆணையே.
 மது முத்தயி ழுறிகது கதறகலை
 வரணருக்குதவு மணவையன்
 மாற வனங்கன புழுகாச்சி தந்தருள்

குமான் இங்கித மனோகான்
 விதா ணத்திலொடு குறுமு னிக்குகிகர்
 பதும வட்சுமி விராசமால்
 விஞ்சு நீதிபெறு தஞ்சை நாயக
 விவேகன் மால்வரை மடந்தையார்
 குதலை ஒத்தமொழி கலுழ இன்பமிரு
 குல்க ளெட்டும் அயாரமலே
 குமுகுமு என்பமிரு வாடைமென் புழுரு
 கமகம என்ப மலர் மஞ்சமேல்
 அதா சர்க்கரை அளித்துத் தழுவிய
 அரிய இன்பமென் அகத்தி லுன்றுமே.

22. செண்டலங்காரர் வண்ணம்.

செண்டலங்காரன் சிறப்பு

சுகதாட்சகன் என்ற கருணைக் கடலே
 அகந்த சயனத்திடை விளங்கும் சக்ரபாணி
 திண்டிறலால் நரசிங்கமாய் இயையும் படியே
 வான்முட்டி கிமிரும் பெருந்தூணில் உதித்துடனே
 முத்துமூர ணுற்ற இரணியன் தன்னுடைய
 மணிநற் குடலைப் பிடுங்கி யேமிரு
 ரத்த பான முடன்பசி யாறிய
 செங்கண் மாதவன் செங்கனி வாயினள்
 அம்பிகை சோதரன் அங்கசன் தாளை
 சிகரக் கிரியினைக் கனத்த மழையில்
 கவிகை போன்றுகா பிக்கிடர் துறந்த
 ஒருகைச் சகாயர் சிந்தா நேசர்
 முருத்தர் முராரி இராசையில் எம்பெருமான்
 மருவும் செழுந்த ரங்கக் கடலிடை
 அருமை யுடனே பணிய வருவார்
 திசைகள் எட்டினும் உயர்ந்த வரிசைத்
 தூதுவர் தங்கள் வாயில் பாவுகின்ற
 நற்புத்தி யூகி சிம்புனை நேர்வடிவம்
 கொண்டு மேவலர் வெண்டலை மீது

பதம்பொரும் பரிசால் இக்கலி யுகத்தில்
 தருமபுத் திரை விஞ்சுவ ணப்புயன்
 சங்கரன் அதிகச் சாங்குனி கந்தன்
 தேவர் அகந்தனில் இலாத சயந்தரும்
 மகாமனு எனத்தினம் தொழுதிடும் விற்பனன்
 துரத்தான் மனுஷத் தனயிருத்த தீரன்
 இலக்குமி பொருத்தும் சமூகத் தினனே
 வீறுதென் புவிவாழ்வு இன்னம் பின்றுதான்
 இந்திர தாரு வினுத்திறம் பூணும்
 அதுவன் எனவே தகைமை பெறுவோன்
 மகிமை பரவுறும் அருங்கலைக் கவிஞர்
 தங்கள் தமிழ்க் குபசாரங்கள் சொலி
 ரத்தின மாலைவன் பரிபாடை கண்டுகை
 பூஷண மும்படைத் தருளும் அனங்கரான்
 முகில்பொப்த் திடினும் கித்து ரவிதெற்
 கெழினும் அம்பொன் மலைதறத் திடினும்
 இரண்டு மொழிசெப் பிடாத மூத்தோன்
 விசித்திர விரிபன் இங்கித மாமணி
 கொஞ்சலில் காவின்ர் கண்பிணம் காத
 வளமைப் பிரபு தெளிந்தகலை கற்றவன்
 முயன்று வனிகைத் திரைநொடர்ச் திட்டே
 கவனிக்கும் மேக மந்திர கலாதா
 சந்திர னாகிய சம்பிரம சேவகன்
 தந்திரம் தங்குமன் இரவலர் பாரி

இரகச நகர்வளன்

அருகே புலிகள் கண்டும் ஈரபிக்கணம்
 ஓரண்டை பதனில் புனந்து கர்ந்து
 பகைசற் றிலாமல் வங்கண மாகவும்
 மிகும்பொது மாதர் கடத்திடு கடைபைக்
 கண்டுடன் தேரகையது கற்றிட இரங்கவும்
 மடுவிற் கலைகளைந்து முழுசிக் குலவும்
 பெண்கள் விழியுற்று வாரை பங்கிதால்
 இருகெண்டை விதாலென வஞ்சுழல் காவிரி
 பொன்பொலித் தேறும் வயல்கள் சுற்றிய

தடங்கள் மிசையின் புதிய சண்பகம்
மெய்த்தரு வினங்கள் மொய்த்த வீசம்
வண்டு வாராபதி வந்த புதிபர்கள்
துகர்த்தருள் மாகிதி செண்டலம் காரன்
இனிய புகழே அணியும் வரைவாய்

மகளிர் வருணனையும் செயலும்

சகல வட்சண அரம்பை கல்பத்தினி
மடந்தை பருவப் பிரவுட வஞ்சி
மலர்மெத்தை மீது சுகந்தமா யிருந்தெனை
வேல்விழி கொண்டு மாலுறச் செய்து
ரஞ்சிதம் பேசி மல்லிகைத் தொடைகொடுத்து
மருவைக் குழல்வகுத்துச் செருகிப் புழுகளைந்து
களபச் சவரது வண்டணி பாணியில்
முகந்த பின்னர்த் தேனெயிறு ஊறும்
செழுங்கனிச் சோதியின் வளகினை கொண்ட
சிக்கைபொன் குகிமருவும் அணுகல எழில்நலமே
துனைவெற்பு கருதனங்கள் இடைக்கனிவு பொங்கும்
அளவில் பதமறித்து முந்து தொடுதற்கு
உளமேவும் அன்புடன் மேல்விழு கின்றனன்
ஆவல் அடையும் காமுக நெஞ்சின்
இத்தி ராணி அரிவைக்கு மேலும்
மாதருக் கரச விண்ட விரகப்
பிரபையில் நின்று குழைபச் சரீரம்
அன்புள னதனொடு தழுவுவா கிரியும்
தெரியாமல் நயனம் இதங்கூர் வந்தொழியில்
அந்தச் சமயத்தின் முழங்குதூள் எட்டதில்
தும்புரு காரத னூர்திகழ் வார்கள்
அருந்தல் சேருவன் இவன்பெருச் திருவணி
வளரும் அதிசேயம் உளதிற மேயற
கமைக்குக் கமையும் செய்வகையிற் புலையும்
தன்மனத்தின் தபவுமொன்றி இதமிக்க வேலை
ஒண்டொடி பார்பதம் உண்டிடு நோம்
என்பது பார்வை இடும்புலன் போக
மழகிச் சிறுசதங்கை அமர ஒலியவித்து

வித்தைபிது முத்தயா நீவஞ்ச மிலாது
 அருள்சி றந்திடு புங்கவ கவாயி
 எனும்படிக்க காரி இயம்பிடும் போது
 ஒருவருக் கொருவர் பொங்க
 ஒருவருக் கொருவர் அந்தம்
 ஒருவருக் கொருவர் தஞ்சம்
 இதனுட் பிரயாசம் உண்டு; விடாமல்
 நெருங்கவுமே தழுவுங்கயி வாகுபுரிக் திடுஞ்சோடு
 கருணை அகலாமல் இதமுளதால் உடலில்
 புளகரும்ப உபரிக் கிரியை விரும்பி
 மதனப் பயலை வென்றும் உவகை
 பிறவாக முத்தியதோர் சந்தக்கொடு பாடுவன்
 நீடு சூடுவன் பந்தயம் போடுமென
 மெச்சிடுவன் சிந்து கொடியிற் சொலுவன்
 கொஞ்சி இசைக் கொளுவன் இந்த
 முறைமுத் தன்கொடு ரசமிக இன்றலவோ
 சுகம் இன்றலவோ கதிலேகம் இன்றலவோ
 சாமி என்று அலங்காரம் உளமு வப்பன்
 விளைந்த சுப்பிரா சிந்துளன வேவிறந்து
 சுககித் திரையாகி ஒன் கண்களை
 வேடை தெளிந்திடு வோர்கள் பரம்பரை
 ஆக விவந்த சம்போகக் கவலி
 தனையே அபர்வின்றிக் கொழிக்கும் நித்திலப்
 பாலாழி ஓசைக்கும் கொங்கைக் குங்குமக்
 குயிலுக்கும் மனஞ்சுழிக்கும் பேதைக் கிரங்கி
 அணையகின் தோள்களைக்கு இணங்குத் துறையவர்
 எடுத்துச் சுவாயி வழிக்குஞ் சாந்தம்
 சுவாதம் கதம்பமும் வாரிப் பூசி
 வளருத் தடம்புயர் செழிக்குங் கீர்த்தி
 தானே மருவும் தியாகப்பன் செவ்வனே
 எங்கள் சென்டனம் காரனே.

நீடும் செங்கைச் சினைமாறன் எய்தவாளியும்
 நீடும் அயில் சுட்ட
 குடும் தோகை பொறப்பளே தோளிலங்கும்
 வர்கை மலர் கொடுத்திபால்
 பாடும் செந்தமிழ்ப் பாவலருக் கருள்பத்மமா
 ரிதியே செழுங் கீர்த்திப்பத்
 தேடுந்துங்க ளெனுந் தியாகபூ பதிசெவ்வனே
 எங்கள் செண்டவங் காரானே

கண்டிருக்கும் மொழியும் பவனவண் களிரிக்கும்
 அதாமும் உள்ளவர்
 கொண்டிருக்கும் துயரம் தவிர்த்துநீ சாருதற்குக்
 குளிர்த்த நான் பார்த்திராய்
 வண்டிருக்கும் பெயரில் குழும் இராகையில் வாழுஞ்
 சொல் கமலவல்லி மார்பினன்
 செண்டிருக்குங் காததான் பதம்பணி செவ்வனே
 எங்கள் செண்டவங் காரானே.

கண்டாசை கொண்டவ னொருத்தி நின்றயமீது
 காமுற்ற மாநொருத்தி
 காமாக மத்துக் குடன்பட்ட தோர்கன்னி
 கண் கரித்தவள் ஒருத்தி
 பெண்டான தோர்மங்கை தூதுவிட் டுனைவந்து
 பேசுவதும் ஓர்கம்பு
 பெண்களுக் காகச்சென் றொருத்திபா றொருபாவி
 பேதமோ தாணுப்பாய்.

வண்டாரும் முல்லைபந் தாமனே தியாகப்பன்
 மைந்தனே குணசீவனே
 பண்ணார் பெறப்பதத் தன்புவைத் தனுதினம்
 வணங்கும் இங்கிதநீதனே
 செண்டாடும் பரிசுருவ! கல்லவர் மகிபதி
 தினம்தினம் மெச்சுதிரா
 தென்னிராகை வாழவரு செண்டவங் காரானே
 சுகதலப் பரப்பாதியே.

கவ்விக் கறிபன் கவிதைக் கிசைந்தவன்
 கன்னிபர்கள் மதன ருபன்
 சுற்றவர்க் கனுசுவன் உற்றவர்க் குபகாரி
 காசினிக் கொரு பூஷணன்
 செவ்வத்திற் குபேரன் கணக்கிலே நிபுணன்
 சயத்தம்பம் நாட்ட வல்லான்
 சீராசை வளநகர்க் கொருதிவாகரனே
 செகம்புகழ்வ துணையலவோ.

முள்ளிக்கும் வாகைக்கும் வாய்த்தபுயலிமனே
 முத்தமிழுக் கனுசுவனே
 முண்டகத் திருவதன சண்டப் பரசண்டனே
 மொழியுமுனம் அறிபவனே
 சொல்லுக்கும் வாய்மைக்கும் கீதிரிச் சந்திரனே
 துங்கசுங் தேவோலா
 சுந்தர வசந்தனே செண்டவங் காரனே
 ராசசேகர ராசனே.

நானே இனியுன்னை வேண்டுவதின்கு நளினமலர்த்
 தேனே கபாடம் வந்துற வாய்திற வாயிடினோ
 வானே நனைப இரவி குலாநிபன் வாசல்வந்தான்
 தானே திறக்குகின் கையிதழாகிய தாமரைபே.

சங்கராழி ஏந்திய மால்வீர ராகவன் சங்கிதிக் கே
 சங்கா ரியஞ்சொலப் பேயி ருந்தன்வா தேறுகத்தார்
 மங்கரத செவ்வழு மீடேற்றமும்பெரு வாழ்வுந்தத்தார்
 சங்கரா மாயிருத் தேன்பின்னை வேறு சிலுக்கிளையே.

பாலிலும் மென்சொல் குயிலினு மென்மொழிப்
 [பாவைகள்
 மேலினும் காமச் சாந்தைக்கு மேவட வேங்கடத்தும்
 பாலினும்வேலை நடுவிலும் பாய்பிலும் மாநிரத்தும்
 கோலினும் கண்டுயிற் வாயழ கரபள்ளிகொண்டவனே.

வாடுகிருள் நின்மாலையால் வக்கக் குயிலொன்று
 தேடுகிருள் அருந்தி பாகரே நாடிபே
 அனங்கன் அம்பு சொரிவித்த அனங்கன்

கொண்டு விசிற வெம்பி மனது
 நொந்து கலையிழந்த மான்கொங்கையிற் பதித்த
 சிலககக் குறியும் கொங்கைவாய்ப் பதித்த
 பற்குறி யுங்குர லினிற்ற லுக்கும்
 செங்கையின் செண்டி னுலடித் ததுவும்
 சுறுவிச் சிணுங்கியே மடிபிடித் ததுவும்
 தேவரீர் இதனுக்கு இணங்கிய வகையும்
 சேடியர் சொல்ல அறிந்தேன் காணீர்
 பங்கயத் தன்ன தியாக பூபன்
 பாலனே கருட கேதனனே
 பச்சைமால் பதத்தில் இச்சையா னவனே
 பங்கலை தெரியும் மல்லல் வளவனே
 இங்கிதக் குணனே சங்கீதப் பிரியனே
 இரவ லர்க்கருள் சுருண நிதியே
 எண்தரும் முருந்தச் செண்டலங் கார
 இராசை அருத பதிவரோ தயனே.

ஊரும் உலகமும் கொண்டாடத் தண்டமி

[தோர்க்குதவும்]

சீரும் கொடையும் செகத்தி லுண்டோசெழு நீர்திரண்ட
 காரும் பதுமமும் நேர்காரி பாரியுங் காசினியில்
 ஆரும் இணையிலாச் செண்டலங்கார னென்னை
 [யனுக்கே,

துவாராசன் ராசையில் செண்டலங்காரன் தூர்

[தான்மால்]

பாராசர் கப்பயிடும் பாதன் தியாகப்பன் பாலன்விஞ்சும்
 உவாராசர் தங்கட் குதவும்பி ரானென்ன லார்கள்கிங்கம்
 வாராசை மன்னர் பதம்பணி வோன்புகழ் வாழ்த்துதுமே.

செஞ்சிலையே னெங்கள் தியாகன் குமாரன் செழுங்கமல
 வஞ்சியர் மேகனன் செண்டலங் காரனை வாழ்த்தியன்பு
 செஞ்சினில் சுண்ணி மதார புரிக்கச்சி நெல்லைநிலை
 எஞ்சிய காசி இராமேச் சாத்திலும் வேண்டுமே.

சேவினில் ஏறும் பிரான்சடைத் திங்களும்

[தென்றலுத்தன்

மரவினில் கூவும் குயிலும் குழலும் வருத்தவன்னை

நாவினிற் சொல்லும் வசைக்கும் நேர்ந்தேனென்று

நான்மலர்ப்பூங்

காவினில் வண்டினங் காள்சொலும் செண்டலங்

[காணுக்கே.

வாளைக்கு வாளை எதிர்க்கின்ற ராசை வளம்பதியான்

காளைக்கு நேர்நடைச் செண்டலங் காள்சொல்

[கற்றவர்க்கு

காளைக்குப் பிள்ளைக்கென் றெண்ணான் பொருளை

[நாளுமுற்ற

வேளைக்கு வாரித் தருவானென்னையன் விதானமே.

சோமனை ராசை வளம்பதி பாளைத் தூர்த்தனை

வாமனை நியாகப்பன் மைந்தனை வாச மருவுமுல்லைத்

தாமனை மன்னர் தலைவனைத் தாணி வாழ்மயிற்கே

ஏமனை எண்ணாத நான்கள் எவையும் பயனிலவே.

விண்ணப்பம்

கந்தனே முருகா கடம்பனே குமார

கச்சின முலைக்குற வள்ளி

கணவனே பழநிக் கடவுளே ஏரகம்

கதிர்காமம் வாழ நின்றவனே

செந்தனே செந்திற் கிறைவனே வேளூர்

செழிக்க வந்தருள் வேளே

ஆய்யனே மயூர முத்தையா அடிபேன்

செப்புவிண் ணப்பம் ஒன்றுளதால்

பைத்தமிழ் கவைத்துதவு நியாகபூபதி செல்வ

பாலனை வாழ்சிவகளை

பசித்தவர்க் கன்னம் பகிர வந்தவனைப்

பாராசர் கோளரியை

உத்தனைக் கனவினுப் மறத்திடா தனை

உயர்புகழ்ச் செண்டலங் காளை

உடற்பிணி தவிர்த்து வயது நூறிருக்க

உளத்தரு ளாகத்துகாத் தருளே.

ஏகம் பழி வேங்கு ரொடுகச்சி
 எண்கண் மாபூரம் ஐயாறும்
 இடைமரு தூரும் திருப்பரங்குன்றம்
 எட்டியனார் திருத்தணியும்
 பாரகம் புகழும் செந்தில் வேதவனம்
 பாரவுசெங் கோட்டிலும் மேவிப்
 பழைமை யாகவே வாரும் முத்தையா
 பகரும் விண்ணப்பம் ஒன்றுளதால்
 நீரகம் பொருந்தும் தாமரையே நிறம்
 நிகழ்த்திய மலர் முகத்தினனை
 நின்னையே தெய்வம் என்றுநினைப் பவனை
 நின்கதை கேட்கும் இங்ஙனனை
 ஊரகம் ராசை எனஇருந் தவனை
 உயர்புகழ்ச் செண்டலங்காரனை
 உடற்பிணி தவிர்ந்து வயதுநூ றிருக்க
 உளத்தரு ளுகந்துகாத் தருளே.

பச்சைமால் மருகா பச்சைமான் மதலாய்
 பச்சைமா மயில் வரும் வீரா
 பச்சைமால் வரையின் வள்ளி பங்காளா
 பச்சையேன் தனக்கு மைத்துனனே
 செச்சைமா மலரும் கார்த்தனும் கடம்பும்
 திண்புயத் தணிந்த சேவகனே
 செவ்வனே வேளூர் முத்தையா அடியேன்
 செப்புவிண் ணப்பம் ஒன்றுளதால்
 வச்சிர தேகன் கருடகே தனத்தான்
 வள்ளலாந் தியாகபூ பாலன்
 மைத்தனை ராசைவள நகருடை யானை
 மருவும் முல்லைத் தொடையானை
 உச்சித நந்தகோ பாலவன் கிசனை
 உயர்புகழ்ச் செண்டலங் காரனை
 உடற்பிணி தவிர்ந்து வயது நூறிருக்க
 உளத்தரு ளுகந்துகாத் தருளே.

சரவண பவனே குரவணி புபனே
 தண்டையார் சரணபங் கயனே
 சன்முகத் தவனே ஞானதே சிகனே
 சங்கரன் உகந்தருள் மகனே
 மருவு தெய்வானை ப்ராணநா யகனே
 வள்ளி பங்கானனே குகனே
 வழுத்தும் விண்ணப்ப மொன்றுளதால்
 தருவும் மேகமும் ஒப்புறு தளிர்க்காணை
 சந்ததம் உண்கிணைப் பவனை
 தன்னுயிர் போல மன்னுயிர்க் கிரங்கும்
 தருமனை ஒருசொல்வா சகனை
 உருவிலி காண ஒங்கு மன்மதனை
 ஒங்கிய செண்டலங் காணை
 உடற்பிணி தவிர்த்து வயது நூறிருக்க
 உளத்தருள் உகந்துகாத் தருளே.

கும்பமா முனிக்கு முத்தமி முரைத்த
 குமரனே அமரர் காயகனே
 குரிசிலே அருண கிரிதமி முகந்த
 கொண்டலே மண்டலீ சுரனே
 எம்பிரான் வேளூர் வைத்திப காதன்
 சுன்றருள் மதலையா னவனே
 என்னையாள் பானே முத்துவே வவனே
 எளியேன் விண்ணப்பம் ஒன்றுளதால்
 அம்புராசி இருகண் வளர்ந்த மாலைப்போல்
 அன்புள சும்பியா னவனை
 அஞ்செழுத் தீனையும் ஆறெழுத் தீனையும்
 ஆய்ந்து தத்துவம் அறியும்
 உம்பர் கொண்டாடும் ராசையா நிபனை
 உச்சிதன் செண்டலங் காணை
 உடற்பிணி தவிர்த்து வயது நூறிருக்க
 உளத்தரு ளுகந்துகாத் தருளே.

அம்மாளை

இந்த உலகினில் செண்டலங் காரன்

சந்தாஞ்சேர் ஐந்தருவாய்த் தோன்றினன்காண்

[அம்மாளை

சந்தாஞ்சேர் ஐந்தருவாய்த் தோன்றினனென் றுலிவனைச்

செந்தமிழோர் தியாகினைச் செப்புவரோ அம்மாளை

தியாகன் மகனென்றால் செப்பாரோ அம்மாளை

தொடுக்கிக்கொண்டு மிதியடிமேல் நடப்பார்கள்

தமிழர்க் கருளத் துணிந்தால் கையை

எடுக்கிக்கொண்டு கொடுப்பார்கள் வேசிவருக்கே

கொடுக்கவே வைப்பார் கண்டிர்

அடுக்கிக்கொண்ட செந்தமி முக்கருள் தியாகன்

செண்டலங் காரன்போல் ஊரெல்லாம்

எடுக்கிக்கொண்டு திரிந்தாலும் புலவருக்கு

நல்லஉணவு எய்தி டாதே.

கலவையேர் மணிப்புயத்தான் செண்டலங்கா

ரணைப்போலக் கற்றோர்க் கீயார்

இலவையே கினிகாத் படியிருக்க

வைப்பவருக் கிசையுண் டாமோ

கலவையேய் கைவிசச் செஞ்சந்தனப்

பூச்சென்று சார்வ தென்பின்

குலவையே பெணக்கோறல்நீ எனக்கும்பிடெனும்

வம்பர்குணம் கூறுங் காலே.

பாமனர்க்குந் தருங்குரிசில் செண்டலங்கா

ரப்பெருமாள் புகந்து முாய்ப்பூங்

காமனுக்கு நிகர்தியாகப் பன்பாலற்கு

நிகரெவரைச் சாற்று வோம்காண்

காமனுக்கு நிகரென்றால் காமனுக்கே

அருவதேகம் கருதாநின்ற

சோமனுக்கு நிகரென்றால் இனமல்லார்

புறங்கொடுக்கத் துணிந்திடானே.

ஐந்தருவும் சொரிமுதிலும் பாரியுங்கா
ரியுங்குமணன் வானவர்தம்
சந்திரனும் காமனுந்தே வேந்திரனும்
அகத்தியனும் தருமன் தானும்
புந்தியுக்கன் னனுக்கூடிச் செண்டலங்கா
ரன்னெனவே பொருந்தி ஒன்றாய்ச்
செந்தமிழார் மிடிதவிர்க்குந் திபாகனிடை
மாய்வந்து செனித்தா ரன்றே

வேலைதனில் துயில்மறந்தே இராசையில்வாழ்
கோபாலன்மெய்த் தாளாளன் பரமசீனை
அன்னந்தரு தியாகன் செண்டலங் காரன்தனது
செய்கைபாரீர். பாலைமன் னுங்களியை
அருந்தாது இரங்குவோர்க் கிரங்கான்
பரிவோடு சேலைமுனம் வளர்த்தது போல்
இவன்மாலை இன்னமின்னம் வளர்க்கின்றானே.

நான்முன்றி லொருராசி கொடிய தாக
நாகம்வளை சாகரமே பேரி யாகக்
குயில்காணம் ஊதக்காமன் வளைத்துப்
பொரும் வகைக்கு இரங்கா வாரே சொல்லாய்
பார்மேவு தென்றாசைத் திபாகன் நீள
பயத்திற்கு நீயெனப் பகரும் கீர்த்தி
தேமாவின் கனிரசம்போல் பொழியுஞ் சோலைச்
செண்டலங் காரனே சிறந்த மாலே.

வேரி தங்கும் ஓடை வாழ்கர்வீதி பெண்கள்
வீதி மாமேடை கோபு ரங்கள்
சேரிராசை மேலுவிற்பன காரிபாரி வலாரி
ஐந்தருவான செண்டலங்கார பூபன்
கேரிவா யுலாவி நின்ற கன்னியர்கை வேணுநாள்
ஓசைசிற்த இசை கலுங்கி பாடவே
பூரை பூரையது மேலும் மேலும் சாயினனவே
போகலிடை மேவு லிடைப்பெண்கள் கோடிக்கோடியே

ராசை மேவுதுரை ராச பூஷணன் ராசசந்திரன்
 சுருமார்கள் மெச்சிய விதேயன்
 மான அத்திரவிழி மாதர் இச்சைபுனை மார்பினுன்
 சேதுபர்பந்தம் இசையுலவு சங்கலிதி
 செண்டலங்கா பூபதி தமிழ் குலாவிவளர்
 கனகமால் வரையில் ராமா
 சிவேத இருவாழை மீதிலொரு சிங்கம் நின்ற
 தினுசின்மேல் மத்த வாரணம்
 இரண்டு நின்றது சீர்த்திறன் என் முதுகுமேல்
 வீசியே கவரி தாளணிந்த தொருகந்து
 கந்தினில் மலர்ந்த தோர் மெல்லிதழ்க்
 கமலம் உற்பலம் ஒரு குமிழின் மீது
 உலாம்பரி சிருந்ததே,
 பூபாலர் வாழ்த்திப் புகழும் நெறிநீதிக்
 கோபாலன் தன்பெருமை கூறவே-மாபாரின்
 வண்ண மதிசூடும் மாதேவன் நெற்றிக்
 கண்ணன் களிற்றுமுகன் காப்பு.
 மட்டார் பிரமரத்தார் அச்சுதா
 மைக்கோலப் புயலான மேனியா
 மத்தகரிக் கிடரைத்தவிர்ப்பதொரு
 சக்கரக் கரத்தாய் சண்பகம் பேரல்
 வைத்த ரசத்துளவத் தாழைப்புனைவித்த
 ராசை நகரக் கொற்றவா ஆரக்கன்
 தலைபத்தும் வீழக்கணை கவிபத் தொடுக்கும்
 காணே சங்கிராம ராமா
 மைப்ப ரந்த கண்மடப் பாவைத்
 திருவைச் சேரப் பெற்ற வர்னவா
 வற்கலை கட்டி வனத்தில் நடப்பவா
 மெய்த்துவரைப் பதிவந்த சிங்கரா
 உன்பத மலரை மனதில் கிளைக்குமவன்
 மற்றோ ரைப்புரி வடுகர் பட்டுவிழக்
 காலும் நெற்றியும் வாயும் மார்பமும்
 புயவெற் பும்அற
 குதிரை, படைத்தகரி சஞ்சலங் காண

மெய்ச்சோ ரிப்புன லைப்பேய் மொய்த்து
 மண்டும்லுரி திரள நாயு மேயுண
 வெட்டிய பொற்றலை அலகைக்கு உணவிட
 கொடித்திரள் வரன்பறத் தேற
 வைத்தகோல் ஒடிந்து விடததா னைத்திரள்
 கெட்டோடக் கணையே தொடுத்திட்ட
 வச்சிர மன்தனை ஒத்தவன்; வித்தகன்
 அரசர் மனத்தில் இடிபோலும் புங்கவன்
 சடைவாசமாலை புனையும் செடியமால்
 நடடார் நட்பினன் கற்றோர் மற்றோர்
 கொட்டாரத்தில் வேண்டிய தாங்கொளக்
 பரந்த மடக்கொடி ஒக்கும் மாதர்கள்
 இச்சை யாரும் சாரப் புறஞ்சுழ
 முத்தா லத்தி இரத்தின ஆலத்தி
 பகல் தீவட்டிகொள் மாத ரார்கிலர்
 முச்சகம் மெச்சிய பச்சைப் புரவிகேர்
 பரிகொட்ப மதகரி யும்புறம் சூழ
 காணவிதத் தொடை யல்பால் ஒளிசூலவ
 சேறற் கிசையவே மணிமொய்த்த சிவிகை
 தனில்வரும் சித்தசன் மதுரசஞ் சீவி
 திபாக பூபன் உதவு குமாவேன்
 அச்சூர் கடகரி ஒப்பவர் தீவிப
 மிடற்றி னூத்தொனி ஓசை வீதியும்
 மட்டுவாம் புட்பம் மலர்ந்த பொழில்களும்
 ஓடைக் கரிகளும் சேனைத் திரள்களும்
 கற்றோ ருக்கிசை கீதியேசொல்
 வித்தையும் வித்தைய ருக்கருள் கருணையும்
 முச்சகம் மெச்சிய செண்டலன் காரர்
 வாமும் மாங்குரை யில்வரு வனிதையார்

மகளிர் வனப்பும் கரண விசேடமும்
 கட்டாணித் தாளத்தொடை பெனும்பல்
 கற்பூரக் கனிவாழிஞன்
 மதியை ஒத்த முகத்தினள் சர்க்கரை
 முக்கனி நன்னயம் பேணும் பார்வை

பொற்றோ ஸத்தளி ஸாச்சேர் மெத்தை
 வைத்தாள் புட்ப கல்வா சம்பெற
 வெட்டுக் களிப்பின் பிளவு தருவித்து
 விதித்திடு சந்தனம் கூடுகற் பூரத்தை
 உடல்பூசிக் குழற்பூவைப் பரிவுடன் சூடுவாள்
 கற்றகல விக்கலை வைச்சொலி அதாம்
 முருக்கு நுதற்குறி திங்கள் என்றோத
 வீறுதூரி யங்கொ டெழுதி மகிழ்வாள்
 வைத்தாளத்தை நிகர்த்தே உச்சியில் வைத்தாள்
 பற்பல ஓசை பேபெற முற்றும்
 நகக்குறி வைப்பள் கழுத்தை வளைப்பள்
 இத்தனை மென்று தின்றே என்னை
 மெய்ப்பால் கட்டி அணைப்பள் சற்று
 நகைப்பாள் புட்ஞாள் கூவுவாள் கலைசற்று
 நெகிழ்ப்பாள் அகல விழிப்பாள் நெருக்குவாள்
 கைகடை பத்தொணி மிஞ்சிடும் போது
 கக்கோ விட்டுவிழிப் பார்வைக் குள்ளெனை
 தேர்விப்பாள் குலவிபே
 கடிதில் கரணத்தை நினைப்பள் நடத்துவள்
 கொச்சை மொழிக்குயில் இங்கிதம் பேசி
 மேலும் மேலென மொழிவள் பழகிப்
 பட்டாடைக்கலை மெய்க்காம சலதிக்கே தலைதோயவே
 சருவிச் சருவித் தொடைமெத்த நெருக்குவள்
 சாசனியில் நெகிழ்ப்பாள் இயங்களும்
 பேசி விரககாம மயலைப் போகக்
 கலவிக் கேயுற் றனைபாம் படஇனி
 உச்சிதம் எத்தனை உற்பனம் எத்தனை
 கொசிதம் எத்தனை அன்புறம்போது
 இன்பம்படச் சாதிக்க உனக்கார் ஒப்பவர்
 இச்சா பத்தியம் ஆகுமேஇது
 வச்சிரம் விட்டொளிர் கச்சிள வட்ட
 முலைத்தட மும்பதிக் தேற வேணுமோ
 உபரி செய்மொழி கேட்பது பத்தாது
 இப்படி எத்தரகச் செய்வது இப்பாள்

இப்படிப் போடுபோடென இச்சை உரைப்பான்
 சமர்த்தன் என்னச் சொல்லி எத்துவான்
 மனம் தத்துவான்; அன்றிலும் போல
 ஒத்தன ஏற்புற விட்டான் மெத்தை
 நனைத்தான் பற்குறி காண நானுவான்
 பொற்சரி கைத்துகி லைக்கை யிடுக்கினன்
 மைக்குழ லைச்சொருகு கின்ற பண்பொடு
 பச்சோலைச் சுருளைக் காதி விட்டனள்
 மெய்த்தர பத்தினை ஆற்றவே மணிமுற்றம்
 அதில்திரியச் சுகம்பெற் றளித்த பட்சம்என்
 அன்புறு தோகைதேனாயே விடுகடிது சிலதனை.

வாழ்த்து

இளம்பிறை நேர்நுதல் செங்கமல முகம்வாழி
 ராசை மன்னன் திருவடித் தாமரை
 உளம்பெறுநால் வேதிபர்கள் வாழி வாழி
 உயர்முல்லை நிலம்வாழி உறவும் வாழி
 குளம்பெறுசொல் மடமாதர் வாழிவாழி
 குவலைமுல்லைத் தொடைவாழி கொழிக்குங் கீர்த்தி
 வளம்பெறு செண்டலங் காரன் புவியின்மீது
 மைத்தர் பதினாறு பேரும் வாழி.

பிற்சேர்க்கை.

இவ் வண்ணங்களில் வருணிக்கப்படும் கடவுள்பற்றிய புராண இதிகாச வரலாறுகளுள் இன்றியமையாதன சிலவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகள் இதன்கண் காணப்பெறும்.

சுடையப்பன் வண்ணம்

மன்மதனை எரித்தமை

தக்கன் மகளாகத் தோன்றிய பராசக்தி தக்கன் செய்த யாகத்தில் பரிபவப்பட்டு இறந்தாளாகப் பின் சிவபெருமான் கயிலைமலையில் தவத்தில் இருந்தபோது பராசக்தி இமவா னுடைய மகளாகத் தோன்றிச் சிவபெருமானை அடைதற் பொருட்டுத் தவஞ் செய்வாளாயினள்

இதற்கிடையே ரூபன்மன் முதலிய அரக்கர்தம் கொடுஞ் செயல் மிகுந்ததாகச் சிவபெருமான் இமவான் மகளான பார்வதியை மணந்தபின் பிறக்கும் புதல்வனான முருகனால் தான் தமக்கு உய்வு ஏற்படும் என்பதைப் பிரமன் வாயிலாக உணர்ந்த இந்திரன் மன்மதனை வரவழைத்து அவனைப் பெரிதும் புகழ்ந்து பார்வதியின் திருமணம் விரைவில் நிகழ் தல் வேண்டும் என்பதற்காகச் சிவபெருமானுடைய தவத் தைக் கலைத்தல் வேண்டும் என்று காரணங்களோடு விளக்கி மன்மதனைக் கயிலைமலைக்கு அனுப்பிவைத்தான்.

மன்மதனும் தன் தகுதி ஓராது, இந்திரனுடைய புக முரையால் மதியிழந்து கயிலைமலையை அடைந்து சிவபெரு மான் மீது தன் கரும்பு வில்லிலிருந்து மலர்க்களை விடுக்க ஒருப்பட்டானாகத் தம் தவங் குலைவதனை உட்கொண்ட சிவ பெருமான் தம் முக்கண்களையும் திறந்து நோக்கினாராக, அவர்தம் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து புறப்பட்ட தீப்பிழம்பிற்கு இரையாகி மன்மதன் சாம்பராயினன். அவன் மனைவியாகிய இரதி என்ற கற்பரசி பலவாறு புலம்பி இறைவனை வேண்டி னாளாக அவள் ஒருத்திக்கு மட்டும் உருவங்காட்டி உலகிற்கு அங்கமில்லாதவனாக மன்மதன் நடமாடுகிறான் என்பது.

வேங்கடேசுவர் வண்ணம்

காளியன்மீது நடமிடல்

ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவில் ஒருத்தி மகனாகி ஒளித்து வளர்ந்த கண்ணன் இடைக்குலச் சிறுவரோடு ஆனிரைகளைக் கானகத்திற்கு ஒட்டிச் சென்று அவற்றைப் புலத்தலைப் புல்லார்த்தி அலைத்தலை நீருட்டிப் பேணி வருவா னாயினான். கோகுலத்தை யடுத்து யமுனையாறு ஓடியது. அவ் வாற்றின் மடு ஒன்றில் காளியன் என்ற கொடிய நாகம் தன் கிளையோடு வாழ்வதாயிற்று. அம்மடுவினை நெருங்கிய உயிர்கள் யாவும் மடிந்தன. இச் செய்தி அறிந்த கண்ணன் மடுவினை ஒட்டி இருந்த மரம் ஒன்றில் ஏறி மடுவில் குதித்து நீரைக் கலக்கினானாக, அதனைப் பொருது வெகுண்ட காளியன் கண்ணன் உடலினைச் சுற்றிக்கொண்டதாகக் கண்ணன் தன் ஆற்றலால் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு காளியன் படங் களில் அடிவைத்துக் கூத்தாடி அதன் செருக்கினை அடக்கிப் பின் கருணையால் அதனைக் கொல்லாது வேற்றிடம் சென்று உயிர் பிழைக்குமாறு விடுத்தான் என்பது.

திருமால் கவுத்துவம் பெற்றமை

அம்மையப்பருக்குச் சாத்தப்பட்ட பூ ஒன்றினைப் பெற்று வந்த துருவாசர் என்ற முனிவர் யானைமீது இவர்ந்து சுற்றுலா வந்த இந்திரனுக்கு அதை வழங்கினாராக, இந்தி ரன் அதன் அருமை உணராது தான் ஏறிவந்த யானையின் பிடரியில் அதனை வைத்தானாக, யானை அதனை எடுத்துக் கீழே எறிந்து காலால் துகைத்ததாக, அதுகண்டு வெகுண்ட துருவாசர் இட்ட சாபத்தால் இந்திரன் செல்வங்கள் யாவும் பாற்கடலில் புக்கு ஒடுங்கின. இந்திரன் தன் தவற்றுக்கு வருந்தித் திருமாலை வழிபட்டு வேண்டினானாக, அவர் பாற் கடலைக் கடையும் வழியினை அறிவுறுத்தினார்; பாற்கடலைக் கடைந்தால் அமுதமும் கிடைக்கும் என்பதையும் குறிப் பிட்டார். அமுதம் கிடைக்கும் என்ற செய்தியறிந்து அசுரர் களும் பங்கு கொள்ள வந்தனர். மந்தர மலையை மத்தாக வும் வாசுகி என்ற பாம்பினை நாணுகவும் கொண்டு பாற்

கடலைக் கடைய முற்படுகையில் தேவர்கள் வாசுகியின் வால் புறமும் அரக்கர்கள் தலைப்புறமும் நிற்பாராயினர். மந்தரம் கடலில் அழுந்தவே, திருமால் ஆமை வடிவெடுத்து அம் மலையைத் தம் முதுகில் தாங்கி அஃது அழுந்தாது காத்தார். எல்லோரும் பாற்கடலைக் கடைந்தாராக, அதிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஆலகால விடம் உலகையே மயக்கத் தொடங்கச் சிவபெருமான் அதனை உட்கொண்டு தம் கழுத்தளவிலேயே அதனை இருத்தி நீலகண்டர் ஆயினார்.

பாற்கடலிலிருந்து வெளிவந்த திருமகளை மணந்த திருமால் அதிலிருந்தே வெளிப்பட்ட கவுத்துவ மணியைத் தம் மார்பிலணிந்தார். இத்திரன் பாற்கடலிலிருந்து வெளிப்பட்ட பல அரும் பொருள்களோடு திருமாலின் திருவருளால் அமுதத்தையும் பெற்றான் என்பது.

இராமநாதசுவாமி பேரில் வான்னம்

மயிடனை வதைத்தமை

எருமைத் தலையை உடைய அரக்கனான மயிடன் என்பான் பலருக்கும் துயரம் விளைத்தானாக, எல்லோரும் பராசக்தியின் திருவடிகளில் விழுந்து கண்ணீர் வடித்தாராகப் பராசக்தி ஆளி வாகனத்து ஏறி வான் ஏந்தி மயிடனோடு பொருது அவனை வெட்டி வீழ்த்தி உலகிற்கு இடர்களைந்தான். இச் செய்தி,

‘முனிலை நெடுவேல் ஆதி வானவன்
இடமருங்கு ஒளிக்கும் இமயக் கிழவி
தனிக்கண் வினங்கும் நுதற்பிறை மேலோர்
மிகைப்பிறை கதுப்பிற் சூடி வளைக்கையின்
வாள்பிடித்து ஆளி யேறித் தானவன்
மாளக் கடும்போர் கடந்த குமரி
முவா மெல்லடித் திருநிழல்

வாழி காக்கஇம் மலர்தலை உலகே’ என்ற பழம் பாடலானும் அறியப்படும்.

காலனைக் காய்ந்தமை

மிருகண்டு என்ற பெருந்தவ முனிவர் சிவபெருமானை வேண்டிப் பதினாறுண்டு என்று வாழ்நாள் வரையறுக்கப் பெற்ற மகனைப் பெற்றாராக, மார்க்கண்டேயன் என்னும் பெயரிய அம்மகனும் தன் வயதினை உணர்ந்து சிவபெருமானை வழிபடுவதில் ஈடுபட்டவனாய்ச் சிவத்தலங்கள் பலவும் சென்று வழிபட்டு வந்தானாகத் தன் வாழ்நாள் முடியுமன்று திருக் கடவுளில் இறைவன் சந்நிதியிலிருந்த அவனுயிரை அழைத் தேகக் காலன் வரவே, தன் தவ வலிமையால் காலன் வரவுணர்ந்து அஞ்சி இறைவனைத் தழுவிக்கொள்ளவே, சிவ பெருமானோடு சேர்த்துக் கால பாசத்தை இட்டு எமன் மார்க் கண்டேயனை இழுக்கவே, சிவபெருமான் கோபங்கொண்டு தம் இடக்காலால் எமனை உந்தி எறித்து மார்க்கண்டே யனுக்கு அழியாவரம் அருளிப்பின் தவற்றை உணர்ந்து வழி பட்ட எமனுக்கும் புத்துயிர் அளித்து அவனைச் செயற்பட விடுத்தார் என்பது.

தீர்ப்பும் அழித்தமை

வித்யுன்மாலி, கமலாட்சன், தாரகாட்சன் என்ற அரக்கர் மூவர் கடுத்தவம் புரிந்து அதன் பயனாகப் பேராற்றல் பெற்றுப் பொன், வெள்ளி, இரும்பு இவற்றாலாய் முன்று கோட்டை களை அமைத்துக்கொண்டு வானவெளியில் போத்து பலருக் கும் இடர் விளைத்தாராக, அத்துயரம் பொருத தேவர் இருடி யர் முதலாயினார் சிவபெருமானிடம் வேண்டினாராகச் சிவ பெருமான் அத்திரிபுர அரக்கர்களையும் அழிப்பதற்கு ஆயத்த மானார்.

பூமியைத் தோரகவும், சூரிய சந்திரரைத் தேர் உருளை களாகவும், நான்கு வேதங்களையும் குதிரைகளாகவும், பிரமனைத் தேர்ப்பாகனாகவும், மேருமலையை வில்லாகவும், வாசுகி என்ற பாம்பை வில் நாணாகவும், திருமலை அம்பாக வும், அக்நியை அம்பின் நுனியாகவும், தேவர்கள் ஏனை யோரை உபகரணங்களாகவும் கொண்டாராக, தம்மாலல் லரோ இவர் போரிடும் ஆற்றல் பெற்றுள்ளார் என்று தேவர் நினைத்தாராக, அவர் நினைப்பின் அறியாமையை உணர்ந்த

சிவபெருமான் புன்முறுவல் செய்ய, அம்முறுவலினின்றும்
தோன்றிய தீப்பிழம்பு திரிபுரத்தை அரக்கரோடு எரித்து
உலகைக் காத்தது என்பது. இச்செய்தி பரிபாடல் என்ற
பழந்தமிழ் நூலில்,

‘ஆதி அந்தணன் அறிந்து பரிகொளுவ
வேதம் மாபூண் வையத் தேருர்ந்து
நாகம் நாண மலைவில் லாக
முவகை ஆரெயில் ஓரழல் அம்பின் முளிய
மாதிரம் அழல எய்து’

என்ற பகுதியில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

இராமலிங்க சுவாமி வண்ணம்

திருமால் ஆலிலையில் துயிலுதல்

உலகங்கள் யாவற்றையும் காத்தற்றொழில் பூண்ட
திருமால் ஊழியிறுதியில் உயிர்களுக்கு நலிவு வாராத வகை
யில் உலகங்கள் யாவற்றையும் விழுங்கிச் சிறிய வடிவு
கொண்டு பச்சிளம் பாலகனாக ஓர் ஆலிலையில் துயில் கொள்ளு
கிறார் என்பது.

‘பள்ளி யாலிலை ஏழுலகும் கொள்ளும்
வள்ளல் வல்வயிற்றுப் பெருமான்
உள்ளான் ஆரறிவார் அவன்றன்
கள்ளமாய மனக்கருத்தே’ என்ற திருவாய் மொழியை
நோக்குக.

அடியவர் அறுபத்து நால்வர்

சிவனடியார்கள் நாயன்மார் எனப்படுவர். திருதொண்டத்
தொகையில் தனியடியார் அறுபத்து மூவரும் தொகையடி
யார் ஒன்பதின்மரும் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். அதன்கண்
மணிவாசகர் பெயர் இடம் பெறவில்லை. அதன் காரணம்
அவர் திருத்தொண்டத்தொகை பாடிய சுந்தரருக்குப் பிற்பட்
டவர் ஆவர் என்பது. அவரையும் உடன் சேர்க்க அடியவர்
தொகை 64 ஆயிற்று. இவ்வண்ணத்தில் மாணிக்க வாச
கரையும் சேர்த்து நாயன்மார் தொகை அறுபத்து நான்காகச்
சுட்டப்பட்டுள்ளது என்பது.

தேவநாதர் பேரில் வண்ணம்

கண்ணப்பர் எச்சில் மிசைந்தமை

காளத்தி மலையில் கள்ளி வேட்டைக்குச் சென்ற தின்னாரர் பன்றி ஒன்றைத் தூத்திச்சென்று அதனை வாளால் வெட்டி வீழ்த்தியாசின், நீர் வேட்கையுற்று நானன் என்பா னுடன் பொன்முகலியாற்றுக்குச் சென்று அண்மையில் கண்ட காளத்தி மலையீது ஏறி ஆண்டு மலைமருந்தாய் இலங் கிய குடுமித் தேவரைக்கண்டு, அவரிடம் தம்மையும் மறந்து காதல் கூர்ந்து, அவர் உண்பதற்காகத் தாம்வெட்டி வீழ்த்திய பன்றியிறைச்சியைப் பக்குவப்படுத்தித் தம் நானினால் சுவைத்து நல்ல பகுதிகளைத் தொகுத்து அவருக்கு அர்ப்பணித்தாராக அன்பு வேண்டும் சிவபெருமான் அவர் தமக்கு உணவு அருத்திய ஐந்து நான்களும் அவர் சுவை பார்த்து அளித்த எச்சிலாகிய இறைச்சியைத் தூய உணவாகக் கொண்டு உட்கொண்டார் என்பது.

‘வெய்யகனால் பதங்கொள்ள வெந்துளதோ எனுமன்பால்
தையுமனத் தினிமையினில் தையமிக மென்றிடலால்
செய்யுமறை வேன்வியோர் முன்புதருந் திருந்தவியில்
எய்யும்வரிச் சிலையவன்தான் இட்டணன் எனக்கினிய’

என்று சிவகோசரியார் என்ற முனிவர் கனலில் சிவபெருமான் உரைத்தாராகச் சேக்கிழார் பெருமான் அருளிச் செய்தமை நோக்குக.

சிவபெருமான் மான் தரித்தமை

தாருக வனத்து இருடியர் தம் தவத்தால் செருக்கிக் கருமங்களே பயந்தாவல்லன எனவும், இறைவன் அருள் வேண்டா எனவும் உட்கொண்டு பெருவேள்வி யொன்றைத் தொடங்கினர். அப்பொழுது சிவபெருமான் பிச்சையேற் றுண்ணும் இனையவன் வடிவில் அவர்தம் இலைக் குடில்களை அணுகிராக அவர்தம் மனைவிமார் அவர் வடிவழகில் மயங்கி அவர்ரின் உணவுதரும் காரணங்காட்டிப் போதுவாராயினர். முனிவரர் வேள்விக் கூடத்தைத் திருமால் அழகிய நங்கை வடிவில் அணுகிராக, முனிவரர் அந்நங்கை அழகில் மயங்கி

தம் வேள்வியை விடுத்து அந் நங்கையைத் தொடர்வாரா யினர். அக்கானகத்தின் ஒரு பகுதியில் ஆடவனாக வந்த சிவபெருமான் முனிவர் மனைவிமார் தம்மைச் சூழவும், பெண்ணாக வந்த திருமால் முனிவரர் தம்மைச் சூழவும் சந்தித்த அளவில் கடவுளர் இருவரும் மறைய முனிவரரும் அவர்தம் மனைவிமாரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் நிலை ஏற்பட, முனிவரர் தம் மனத்தைக் குலைத்த திருமாலிடம் வெகுளி கொள்ளாது, தம் மனைவிமார் மனங்கவர்ந்த சிவபெருமானை வெகுண்டு அவரை அழிப்பதற்காக அபிசார வேள்வியொன்று நிகழ்த்தினாராக, அதனின்றும் புறப்பட்டு தம்மை அழிக்க வந்த மானினைச் சிவபெருமான் கரத்தில் ஏற்றார்; வெகுண்டு வந்த பாம்புகளை அணிகலன்களாகப் பூண்டார்; மழுவினைக் கையில் ஏற்றார்; யானையைக்கொன்று அதன் தோலை பேலா டையாகப் பூண்டார்; புலியினைக் கொன்று அதன் தோலை இடையில் ஆடையாக அணிந்தார் என்பது

காளி ஆடலில் தேற்றம்

ஆடவரினும் மகளிரே ஆடலில் வல்லவர் என்ற பொது நோக்கத்தான் காளி தகுதியை மிகுதியாகக் கருதிச் செருக்கி யிருந்தாளாக, ‘ஆருடு சடை முடியோடும் அனலாடு மலர்க் கரத்தோடும் இமயப் பாவை கூருடு திருவருவோடும் உத் தாடும் குணமுடைய’ சிவபெருமான் அக்காளியோடு நடன மாடலை மேற்கொண்டு அவள் வெட்கித் தோற்று நிற்குமாறு ஊர்த்துவ நடனமாடினார் என்பது.

காளியாடக் கனலுமிழ் கண்ணுதல்

மீளியாடுதல் பாருமே

மீளியாடல் வியந்தவள் தோற்றெனக்

கூளிபாடிக் குனிப்பதும் பாருமே — என்ற குமரகுரு பர அடிகளார் பாடலை நோக்குக.

திங்கள் சூடுதல்

சந்திரன் தக்கனுடைய மகளிர் இருபத்தொருவரை மணந்தான்; அவர் எல்லாரிடமும் ஒப்பப் பரிவுகாட்டாது உரோகினியிடம் கழிபெருங் காதலனாக இருக்கவே, மற்ற மனைவிமார் தம் தந்தையிடம் முறையிட்டாராக, அவனும்

சந்திரன் கலை குறைந்து ஒளி மழுங்கி யிறுமாறு சபித்தான். தன் கலைகள் குறைந்து வந்தமை உணர்ந்து தன் சாபத்தின் குயரம் நீங்குமாறு இரட்டைக் கலையளவு தான் குறைந்து வந்த நிலையில் சந்திரன் சிவபெருமான் திருவடியில் விழுந்து ஆபயம் வேண்டச் சிவபெருமான் இரட்டைக் கலையுடைய சந்திரனைத் தம் தலைமீது தாங்கிக் காத்துப் பெருமைப்படுத்தினார் என்பது.

பிறை நுதல் வண்ண மாகின்று அப்பிறை
பதினெண் கணமும் ஏத்தவும் படுமே'—என்ற புற
நானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியை நோக்குக.

சூமர சாம்புவன் வண்ணம்

சிவபெருமான் கங்கை குடுதல்

சகான் என்ற சூரிய குல மன்னனின் புதல்வர் தம் தந்தையார் செய்த பரிவேள்விக் குதிரை பாதல உலகத்துக் கபிலமுனிவர்தம் தவக்குடிலின் அருகில் கட்டப்பட்டிருந்தது கருதி, அதனை அவர் செயலாகக் கொண்டு அவரை வெகுண்டு அவர் கோபத்திற்கு ஆளாகிச் சாம்பராரினாராக, அவர்தம் ஆன்மா உய்வதற்கு அம்மரபில் தோன்றிய பகீர தன் என்ற மன்னன், அவர்தம் சாம்பரைக் கங்கை நீரில் கரைத்து அவருக்கு உய்தியளிக்கக் கங்கையைக் குறித்து வேண்டித்தவம் செய்தானாகக் கடுவிகையில் வெளிப்பட்ட ஆகாய கங்கை உலகத்தை அழித்து விடாதவாறு சிவபெரு மான் அதனைத் தம் சடையில் ஏற்றுத் தாங்கிச் சிறிதளவின தாக இவ்வுலகிற்குப் பயன்தரும் வகையில் வெளிவிட்டார் என்பது.

சிவபெருமான் மங்கைபாகர் ஆயினமை

சிவபெருமான் பார்வதியுடன் கயிலைமலையில் வீற்றிருந் தாராக, அவரை வழிபட வந்த பிருங்கி என்ற முனிவர் பெண் ணாகிய பார்வதியை வணங்க மனமின்றி வண்டின் வடி வெடுத்து இருவருக்கும் இடைப்பட்ட வெளிவழிப் போர்த்து சிவபெருமானை மாத்திரம் வலம் செய்ததால், அம்மையின்

அருளை இழந்த அவர் கடிதில் வலிமையற்று வண்டுருவாய்த் தரையில் கிடந்தாராகச் சிவபெருமான் அவர் தவற்றை மன்னித்துப் பார்வதிக்குத் தம் உடலின் இதயம் இருக்கும் சிறப்பினதாகிய இடப்பாகம் முழுவதையும் வழங்கி, நம்மனோருக்கு அம்மையப்பராய் ஒருருவினராய் அருள்செய்து வருகிறார் என்பது.

தியாகராசர் வண்ணம்

சிவபெருமான் சோமாசிமாறனுக்கு அருளியமை

அம்பர் என்ற ஊரினரான மாறனார் என்ற அந்தணர் சோமயாகம் பல செய்தவர் ஆதலின் சோமயாஜி என்று சிறப்பிக்கப்பட்டவராவர். அவர் தமிழில் சோமாசிமாறனார் என்று வழங்கப்படுவாராவர் அவர் வன்ஞெண்டர் என்ற சிறப்புப் பெயருடைய சுந்தரருடைய நண்பர்; சிவனடியார் யாவராயினும் வழிபட்டு உபசரிப்பவர் யாகங்கள் பல செய்யும் அந்தணராயினும் சாதி, குலம், பிறப்பென்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறாத அன்புள்ளம் படைத்த அவருக்குச் சிவபெருமான் பேரின்பளிடு அருளினார் என்பது திருத்தொண்டர்புராணச் செய்தி.

அவர் யாகஞ்செய்து கொண்டிருந்தபோது சிவபெருமான் தாம் குறவர் வேடத்திலும், பார்வதியார் குறத்தி வேடத்திலும், முருகப் பெருமானும் விநாயகரும் குறச்சிறுவர் வேடத்திலும், வேதங்கள் வேட்டை நாய்கள் வேடத்திலுமாக வர, உண்மையுணர்ந்த சோமாசிமாறனார் ஆண்டிருந்த அந்தணர் பலருடைய எண்ணத்திற்கு மாறாக அக்குறக் குடும்பத்தாரை உபசரித்து இறைவன் திருவருளுக்கு இலக்காகி நாயன்மாருள் ஒருவரெனப்படும் சிறப்புற்றார் என்பது நடைமுறையில் வழங்கப்படும் வரலாறு.

சிவபெருமான் சுந்தரர்க்கு ஆடல்முறந்தமை

சிவபெருமானுடைய நிழலுருவாய் கயிலையில் அணுகத்தொண்டு செய்து வந்த ஆலாலசுந்தரர் இவ்வுலகிற்குத் திருத்தொண்டத்தொகை அருள் செய்யத் திருநாவலூரில்

அவதரித்தாராகச் சிவபெருமான் அவரைத் தடுத்தாட் கொண்டார்.

சுந்தரர் சிவத்தல யாத்திரை தொடங்கித் தில்லையம்பதி அடைந்து சிவபெருமானை வழிபட்டபோது

ஐந்து பேரறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பருங் கரணங்கள் தான்கும்
சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றும்
திருந்துசாத் துவிசேமே யாக
இந்துவாழ் சடைபான் ஆடமா னந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்த பேரின்ப வெள்ளத்துட் டினைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்.

அத்தகைய சுந்தரரைச் சேரமான் பெருமான் நாயனருக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார் சிவபெருமான். சேரமான் சிவபெருமான் அருளானை ஏற்று அரசு செலுத்தி வந்தார். அவர் நான்தோறும் தம் பூசனையின்போது சிவபெருமானுடைய பாதச் சிலம்போசையினைக் கேட்கும் பேறு பெற்றவர். ஒருநாள் அவ்வோசை கேளாது போ. வே, சேரமான் தாம் பெருந்தவறு செய்துவிட்டாராகக் கருதி உடை வாளினை உருவி உயிர்துறக்கப் புகுகையில் சிவபெருமானுடைய சிலம்போசை கேட்க அமைதியுற்றார். சிவபெருமான் சேரமானுக்கு அசரீரியாகச் சொல்லியதைச் சேக்கிழார் பெருமான்,

‘என்ற பொழுதில் இறைவர்தாம்
எதிர்நின் றருளா தெழும்ஒலியால்
மன்றி னிடைநங் கூத்தாடல்
வந்து வணங்கி வன்றெண்டன்
ஒன்றும் உணர்வால் நமைப்போற்றி
உரைசேர் பதிகம் பாடுதலால்
நின்று கேட்டு வரத்தாழ்த்தோம்
என்றார் அவரை நினைப்பிப்பார்’

என்று அருளுவதால், சுந்தரர்காகச் சிவபெருமான் ஆடல் மறந்தாராகக் கூறும் திறம் உணரப்பட்டவாறு.

சிவபெருமான் தியாகப்பெருமான் ஆவது

உலகம் முழுவதையும் திருமாலுக்கும், செல்வத்தைக் குபோனுக்கும், வீட்டுலகத்தை அடியாருக்கும், உடலில் பாதியைப் பராசக்திக்கும் வழங்கியதால் சிவபெருமான் தியாகப் பெருமான் ஆயினார்.

வையம் முழுவதும் உழுதுண்ண

வல்லாற் களித்து நவநிதியும்

கையி லொருவற் களித்தெமக்கே

கதினீ டளித்தோர் கன்னிகைக்கு

மெய்யில் ஒருகூ றளித்தனரால்

விமலர் கமலத் தியாகரென்பது

ஐயர் இவர்க்கே தகு முகமன்

அன்று புகழும் அன்றாமே—என்ற குமரகுருபரர் பாடலை நோக்குக.

சீரங்கநாதர் விண்ணம்

இராமாவதாரச் செய்தி

தசரதன் வசித்தரிடம் 'பிறிதொரு குறையிலை எற்பின் வையகம் — மறுகுறும் என்பதோர் மறுக்கம் உண்டு' என்று தனக்குப் பின் நாட்டினைச் செவ்வனே ஆள்வார் ஒருவர் இல்லாமல் போவாரே என்று வருந்தினானாக, வசித்தர் கூறிய வாறு பரி வேள்வியும் பின் மகப்பெறு வேள்வியும் செய்ய அம்மனத் தூயவனுக்கு மக்கள் நால்வர் தோன்றினர்.

இராவணன் முதலிய அரக்கர்களால் வருத்திய தேவர் முதலாயினோர் பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளும் பரமன் திரு முன்னர்ச் சென்று கண்ணீர் வடித்தாராக, அவர் துயரம் நீக்குவதற்கு ஒருப்பட்ட திருமால்

மசரதம் அனையவர் வரமும் வாழ்வுமோர்

நிசரதக் கணைகளால் நீறு செய்ய யாம்

கசரதத் துரகமாக் கடலன் காவலன்

தசரதன் மதலையாய் வருதும் தாரணி

வனையொடு திகிரியும் வடவை தீதற
வினாதரு கடுவுடை விரிகொள் பாயலும்
இனையர்கள் என்றடி பரவ ஏகியாம்
வனமதில் அயோத்தியன் வருதும் என்றான்

என்று கம்பர் அருளிச் செய்ததை ஒட்டிப் பாஞ்ச சன்னியத்
தின் அம்சமாகச் சத்ருக்கனும், சுதர்சனத்தின் அம்சமாகப்
பரதனும், ஆதிசேடனின் அம்சமாக இலக்குவனும் அவதரித்
தனர் என்பது.

எல்லையில் தானம் எய்தி யாவர்க்கும் நகைவந் தெய்தப்
புல்லிய பழிவினோடும் இத்திரன் போய பின்றை
மெல்லிய லாணை நோக்கி விலைமக ளனைய நீயும்
கல்லிய லாதி யென்றான் கருங்கலாய் மருங்கு வீழ்வான்
பிழைத்தன பொறுத்த லென்றும் பெரியவர் கடனே என்ப
அழற்றரு கடவு ளன்னாய் முடிவிதற் கருளு கென்னத்
தழைத்துவண் டியிருந் தண்டார்த் தசரத ராம னென்பான்
கழற்றுடன் கதுவ இந்தக் கல்லுருத் தவிர்தி என்னுள்
என்பதனை ஒட்டி அகலிகை கல்லாகிப்பின் இராமன் திருவடி
பட்ட அளவில் கல்லுருத் தவிர்த்தான் என்றும் கூறியவாறு.

திருப்பெருந்துறையான் வண்ணம்

சிவபெருமான் திருமலை இடபமாகக் கொள்ளுதல்

‘பொருதிரைத் தடங் கடலிடத்துறங்கிய திடத் தொடுங்
கொலை ஏறுடையார்’ என்பது அவ்வண்ணப் பாடலின் அடி.

‘கடகரியும் பரிமாவும் தேரும்உகந் தேருதே
இடபம்உகந் தேறியவாறு எனக்கறிய இயம்பேடி
தடமதில்கள் அவை மூன்றும் தழலெரித்த அந்நாளில்
இடபமாய்த் தாங்கினான் திருமால்கான் சாழலோ’

என்ற திருவாசகப் பாடலை நோக்கத் திரிபுர சங்கரத்தை
ஒட்டித்திருமால் சிவபெருமானுக்கு அறமே வடிவாக உடைய
காணை வாகனமாக அமைந்த செய்தி உணரப்படுவதால், பாற்
கடலில் யோக நித்திரை செய்யும் திருமாலே சிவபெருமானுக்

குரிய வாகனமாகிய காளை ஆயின செய்தி இவ்வண்ணத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

சிவபெருமான் நீறணிதல்

பல சங்கரங்களும் செய்து போர் வெற்றியில் சிறந்து, இறந்தோர் சாம்பலைப் பூசிச் சிவபெருமான் பண்டரங்கக் கூத் தினை ஆடிய செய்தி,

‘மண்டமர் பலகடந்து மதுகையால் நீறணிந்து பண்டரங்கம் ஆடுங்கால் பணையெழில் அணைமென்றோள் வண்டரற்றுங் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாளோ’

என்ற கலித்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாள் அறியப் படும் என்பது.

நரி பரியாதல்

குதிரை வாங்கி வருவதற்காகப் பாண்டியனிடம் பொன் பெற்றுச் சென்ற தென்னவன் பிரமராயராம் வாதவூரர் அச் செல்வத்தைத் திருப்பெருந்துறைத் திருக்கோயில் திருப்பணிக்குச் செலவிட்டு, வறிதே பாண்டியனை அணுகி, இறைவன் உள்ளிருந்து ஊக்கவே, ஆவணி மூலத்தன்று குதிரைகள் வரும் என்று கூறினாராக, இறைவன் அன்று கானகத்து நரிகளை யெல்லாம் குதிரைகளாக்கி அரசனிடம் ஒப்படைத்துச் சென்ற செய்தி,

‘நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்துப் பெரிய தென்னன் மதுரையெலாம் பிச்சேற்றும் பெருந் [துறையான்’ - எனவும்,

‘அரியொடு பிரமற் கறிவறி யொண்ணான் நரியைக் குதிரை யாக்கிய நன்மையும்’ எனவும் வரும் திருவாசகப் பகுதிகளை நோக்கி அறியப்படும்.

ரகுநாத நாயக்கன் வண்ணம்

இராம தோஷம் தவிர்த்தமை

பிறன் மனைவியை விரும்பி அவளை வலியச் சிறைசெய்த கொடுங் குற்றத்திற்காக இராவணனை இராமன் அழித்தமை நேரிய செயல் எனினும், அந்தணனாகிய அவனைக் கொன்ற

தனால் பிரமகத்தி தோஷம் ஏற்படக்கூடும் என்று கருதிய இராமன் இராமேசுவரத்தை அடைந்து சிவலிங்கம் ஒன்றினைப் பிரதிட்டை செய்து பூசித்துக் கழுவாய் தேடினான் என்பது ; இராமனால் பிரதிட்டை செய்யப்பட்ட இறைவன் இராமநாதன் என்ற பெயரோடு வழிபடப்படுகிறான் என்பதும் உளங் கொளத் தக்கன

சோழநாத கவரி வண்ணம்

விநாயகன் ஒற்றை மருப்பினன் ஆதல்

உலகிலுள்ளோருக்குச் சொல்லொணாத் தீங்கு பல செய்து வந்தவனும், பெருங் தவ வலிமை உடையவனும், பாணத்தலை உடையவனும் ஆகிய கயமுகாசுரனை அணுகி அவனோடு போர் செய்ய முற்பட்ட விநாயகப் பெருமான் தன் மருப்புகளுள் ஒன்றினை ஒடித்து அவனோடு போரிட்டு அவனை அழித்தான் என்பது. அம்மருப்பினையே விநாயகப்பெருமான் எழுத்தாணியாகக் கொண்டு மேரு மலையில் பாரதம் எழுதினான் என்ற வரலாறு,

நீடாழி உலகத்து மறை நாலொடு ஐந்தென்று நிலை நிற்கவே வாடாத தவவாய்மை முனி சாசராசன் மாபாரதஞ் சொன்ன நாள்
ஏடாக வடமேரு வெற்பாக அங்குரெழுத்தாணி தன் கோடாக எழுதும் பிராணைப் பணிந்தன்பு கூருவாமரோ—
என்ற பாடலான் அறியப்படும்.

சிவபெருமான் வெள்ளியம்பலத்து ஆடுதல்

கயிலையில் வீற்றிருந்த சிவபெருமான் சுந்தரபாண்டியனாய்த் தடாதகைப் பிராட்டியை மணந்து பாண்டிய நாட்டை ஆண்டபின், பாண்டியன் ஒருவன் தம்மை வேண்டிக் கொள்ளவே, தில்லையில் பொன்னம்பலத்தில் நடனம் ஆடியதுபோல மதுரையிலுள்ள வெள்ளியம்பலத்திலும் நடனமாட மனங்கொண்டு, தில்லையில் இடக்காலைத் தூக்கி ஆடியது போலாது மதுரையில் கலக்காலைத் தூக்கி ஆடிய வரலாறு, திருவிளையாடற் புராணத்துக் கால்மாறி ஆடிய படலத்தால் அறியப்படும் என்பது.

வாக்நீர் சிங்ஹாயன் வண்ணம்

முருகப் பெருமான் தூணை வதைத்தமை

ஞாபதுமனும் 'அவன் இனத்தவரான அசுரர் பலரும் கடுந்தவம் புரிந்து அதன் பயனாகப் போற்றலும் பெருவரங் களும் பெற்றுத் தேவர் பலரையும் சிறை செய்து முவுலகங் களையும் அடிப்படுத்திப் பெரு வாழ்வு நடத்தினாராக, அசுரர் செய்த துயர் பொருத தேவர் முதலியோர் சிவபெருமானை வேண்ட அவர் அருளால் அவதரித்த முருகப் பெருமான் அவுணர் செய்த மாயங்களை எல்லாம் அழித்து அவர் களோடு போர்செய்து அவர்களையும் அவர் தலைவனான ஞாபது மனையும் அழித்து அவர்களை நற்கதி அடையச் செய்தான் என்பது கந்தபுராணச் செய்தி.

விராகவ முதலியார் வண்ணம்

இராவணன் கயிலைமலையைப் பெயர்த்தமை

தவத்தான் மேம்பட்டுப் பெருவரமும் பெருவாழ்வும் படைத்த இராவணன் திக்குவீசயம் செய்யத் தொடங்கி னானாக, வடப்புறத்தில் இடையூருகக் குறுக்கே இருந்த கயிலை மலையை அடியோடு பெயர்த்தெடுப்பதற்கு முற்படவே, அதனை அறிந்த சிவபெருமான் சேவடிக்கொழுந்தால் அம்மலை யினை அழுத்த, மலைக்கு அடியில் சிக்குண்ட இராவணன் பேரோலமிட்டுத் தன் இசைவன்மையால் சாமவேதத்தைப் பாடிச் சிவபெருமானை மகிழ்வித்து அவர் அருளால் சந்திர காசம் என்ற மந்திரவான் பெற்று அன்று முதல் சிறந்த சிவனடியாரான் ஒருவனாயினான் என்பது.

இராவணன் கயிலையைப் பெயர்த்த செய்தி,

'இமயவில் வாக்நீர் ஈர்ஞ்சடை அந்தனன்
உமையமர்த் துயர்மலை இருந்தன னாக
ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
தொடிபொலி தடக்கையின் கீழ்ப்புகுள் தம்மலை
எடுக்கல் செல்லாது உழப்பவன் போல'

என்ற கவித்தொகைப் பகுதியானும் உணரப்படும்.

அருஞ்சொற் பொருள்.

— (1) —

அகரம்	பார்ப்பனச்சேர்
அகலத்தி	கனங்கமற்ற வடிவுடையவள், நுண்ணுடலுடையவள்
அசலம்	அசைவில்லாதது மலை
அடப்பம்	வெற்றிலைப்பை
அடவி	காடு
அடையவர்	பகைவர்
அண்டகடாகம்	உலக வட்டம்
அதாம்	உதடு
அதன்	தோல்
அதவர்	ஒப்பில்லாதவர்
அபிமானம்	செருக்கு, விருப்பம்
அபிஷேகம்	கிரீடம்
அமலை	கனங்கமற்றவள்
அபிரை	ஒரு வகை மீன்
அரவம்	ஒசை, பாம்பு
அரவு	பாம்பு, பதஞ்சலிமுனி இலக்கு வன்
அரி	வண்டு, சிங்கம், திருமால், கூறு செய், பகை
அருளை	அண்ணாமலை என்ற ஊர்
அருத்தி	விருப்பம்
அருவதேகம்	வடிவில்லாத உடல்
அலகை	பேய்
அலம்பிய	ஒலித்த
அவசம்	தன்னினை மறத்தல்
அவ்வியம்	வஞ்சகம்
அனகபாரம்	பெண்கள் கூந்தல்
அறத்தி	தரும வடிவானவள்
அறுகு	ஒரு வகைப்புல்
அற்போகை	சிறிய கோடு
அனங்கன்	மன்மதன்

அனர்தன்
 ஆடகம்
 ஆதவன்
 ஆதாரம்
 ஆபி
 ஆலவட்டம்
 ஆழி
 ஆனிரை
 இகல்
 இங்கிதம்
 இரசதம்
 இரட்சகன்
 இரவி
 இருடியர்
 இரவி குலாதிபன்
 இலஞ்சி
 ஈழம்
 உச்சிதம்
 உடுக்கள்
 உத்தரம்
 உபரி
 உப்பரிகை
 உம்பர்
 உரி
 உரிவை
 உரகம்
 உரகநாணி
 உலுத்தர்
 உழை
 உற்பலம்
 உற்பனம்
 எத்து
 எரிப்பு
 ஏமன்

பாம்பு, ஆதிசேடன்
 பொன்
 சூரியன்
 வருத்தம்
 தாய்
 விசிறி
 கடல், சங்கு (சத்ருக்கள்)
 பசுக்கூட்டம்
 மாறுபாடு
 குறிப்பு
 வெள்ளி
 காப்பாற்றுபவன்
 சூரியன்
 முனிவர்
 சூரிய குலத்தோன்றல்
 குளம்
 சிங்களத்தீவு
 மேம்பட்டது
 வின் மீன்கள்
 விடை, பிறகு
 மிகுதிபானது
 மேல்மாடி
 தேவர், மேல்
 தோலைக்கீக்கு
 தோல்
 பாம்பு
 பாம்பு ஆகிய வில்லாண்(வாசகி)
 பேராசைக்காரர்
 பக்கம், மான்
 குவளைமலர்
 உண்மை, மேம்பாடு, கல்வி
 ஏமாற்றுதல்
 எரிச்சல்
 பாதுகாவல் தருபவன்

ஐங்கலை

ஒயில்

ஒதம்

ஒதிமம்

கக்கோல்

கங்கு

கஞ்சகம்

கடம்

கடுக்கை

கதலி

கதழ்வு

கதிரேசர்

கந்தாம்

கந்து

கபடு

கபரலி

கமலை

கமை

கயிலாசு

கரசரோருகன்

கரடம்

கருதலார்

கல்லாரம்

கல்லோலம்

கழுக்காணி

கறுவி

கனகவனா

கனரொக்கம்

காரி

காவி

காளவேடன்

கிஞ்சகம்

மன்மதனுடைய ஐந்து வகை
மலரம்பு

அழகு, அவன்காரம்

வெள்ளப்பெருக்கு

அன்னப்பறவை.

ஒலிக்குறிப்பு

பக்கம்

சட்டை

யானைக்கதுப்பு

கொன்றைப்பூ

வாரை

விரைவு

சூரியனுக்குத் தலைவனாகிய
இறைவன்

கழுத்து

கட்டுத்தறி

வஞ்சகம்

மண்டையோட்டை ஏந்தியவன்

திருவாரூர்

பொறுமை

கையைப்பிடித்துத் துக்குதல்

கைகளாகிய தாமரையுடை
பவன்

மதம்

பகைவர்

குவளைப்பூ

அலை

உலக்கை, சோம்பேறி

கோபித்து

மேருமலை

மிக்கசெவ்வம்

ஒருவன்னல், கரிக்குருவி

குவளைப்பூ

கரிபவேடன் (கண்ணப்பன்)

இலவு

கிருபாலினி	கருணை செய்பவள்
குணபால்	கீழ்ப்புறம்
குந்தளம்	கூந்தல்
குரத்தி	தலைவி
குரம்பு	செய்கரை
குரமா	குளம்புகளையிடைய குதிரை
குரோதனம்	கோபம்
குலோதயன்	குலத்தில் உதித்தவன்
குளம்	வெல்லம், நீர் நிலை
குளித்தல்	மூழ்குதல், உள்பாய்தல்
குறங்கு	துடை
குறுமுனி	அகத்தியன்
கூணும்மதி	வளைந்த பிறைச்சந்திரன்
கேதனம்	கொடி
கொசிதம்	உச்சிதம்
கொட்டாரம்	தானியக் களஞ்சியம்
கொட்ப	சுழல்
கொடிக் கோல்	வளைந்தகோல்
கொடித்திரன்	காக்கைக்கூட்டம்
கொடுங்கை	வீட்டின் வெளிப்பக்கம்
கோணிலா	வளைந்தபிறை
கோடல்	வெள்ளைசெட்டி, வெண்கார்தன்
கோமளம்	அழகு
கோல்	செங்கோல்
கோனரி	கொல்லும் சிங்கம்
சக்கரத்தலம்	வட்டமான உலகம்
சகலத்து	பட்டாடை
சகளத்தி	மாயாவடிவமுடையவள்
சங்கிராமம்	சண்டை
சங்கீதலோலன்	இசையில் ஈடுபடுபவன்
சங்கை	ஐயம்
சடுதி	விரைவு
சண்டப்ராசண்டன்	மிருவேகமுடையவன்
சண்டமாகுதம்	புயற்காற்று

சதானந்தி

சம்பிரமம்

சம்பேரகி

சமராரி

சமன்

சபனம்

சருப்பம்

சரசகுணலோலன்

சருவி

சரோருகம்

சலதி

சலாம்

சலாரி

சலிதர்

சன்னதம்

சன்னை

சன்மரனம்

சாகவதம்

சானு

சாயல்

சாளரம்

சினுங்கி

சிந்து

சிம்புள்

சிவிகை

சிவேதம்

சுதாகரன்

சுமுகன்

சுரதலாகிரி

சுரபி

சுருள்

சுரோசர்

எப்பொழுதும் மகிழ்வாயிருப்
பவன்

உடல் அசைத்தல்

அனுபவிப்பவன்

போரில் அழிப்பவன்

இயமன்

படுக்கை

பாம்பு

எல்லோரிடமும் எளிமையாய்ப்
பழகுபவன்

நெருங்கி

தாமரை

கடல்

வழிபாடு

வெருமதித்து

பிரகாசம் உடையவர்

கோபம், விருப்பு, ஆவேசம்

ஏனெனச்சொல்

பரிசில்

நிலையானது

முழங்கால்

ஐம்பொறியானும் நுகரும்
மென்மை

சன்னல்

சிறுகோபம்கொண்டு

கடல், ஒருவகைப்பாட்டு

ஒரு பெரும்பறகை

பல்லக்கு

வெள்ளை

கருடன், சுந்திரன்

இன்முகன்

இன்பமயக்கம்

பசு - கரமதேனு

வெற்றிலை

தேவர்களுக்குத் தலைவர்

சுலாஸி	கழுன்று, சுற்றிவந்து
சூலதாரி	சூலம் ஏந்தியவன்
செப்படி	மாயவித்தை
சேது	அணை
சேமணி	மாட்டின் கழுத்துமணி
சேய்	முருகன்
சேவகம்	வீரம்
சோபனம்	மகிழ்ச்சிதரும் செயல்
சோமன்	சந்திரன்
சைபேரகம்	கூட்டம்
தஞ்சம்	பற்றுக்கோடு
தண்டனை	சோலை
தத்தை	இனி
தமனியம்	பொன்
தமி	தனியாய்
தரியலர்	பகைவர்
தலுக்கு	மாயச்செயல்
தவளம்	வெண்மை
தவனம்	ஆசை, வெப்பம்
தனுக்கோல்	அம்பு
தாகம்	வேட்கை
தாடனம்	தட்டுதல்
தாதகி	ஆத்திரம்
தாதர்	வேலைக்காரர்
தாபம்	வேட்கை
தாரு	கற்பகமரம்
தாலம்	நாக்கு
திகிரி	சக்கரம், பாதன்
திட்டந்தரி	உறுதியானவன்
திமிர்தல்	தேய்த்துக்கொள்ளுதல்
திமிவருமிலம்	ஒலிக்குறிப்பு
திமிரி	ஒருவகை இசைக்கருவி
திரிசூலம்	முத்தலைச்சூலம்
திரிபனத்தி	முன்று கண்களை உடையவள்

திரிபுரா
 திரியம்பிகை
 திருக்கு
 திருசுகம்
 திவாகரன்
 துங்கம்
 துண்டம்
 துப்பட்டா
 தாரந்தான்
 துரியம்
 தேசினன்
 தேவை
 தெரடை
 தெரடையலான்
 கடைய
 கம்பு
 கவிரி
 கன்னலார்
 காகம்
 கார்த்தகம்
 காவிரி
 காவகஞர்
 காளிகேரம்
 கானம்
 கிருதர்
 கீபதலம்
 பக்கிராது
 பங்கயம்
 பச்சிமம்
 பைரம்
 பணவிடை
 பனாமுடி
 பதனம்
 பத்மாசனம்

பார்வதி
 மூன்றுகண்களை உடையவன்
 கண், மாறுபாடு
 மூன்று உலகம்
 சூரியன்
 தூய்மை, வெற்றி
 மூக்கு
 பட்டாடை
 ஆற்றலுடையவன்
 சுத்தநிலை, சுமத்தல்
 ஒளியுடையவன்
 இராமேசுவரம்
 மரலை
 மரலையை அணிந்தவன்
 செலுத்திய
 விரும்பு
 ஒருஇசைக்கருவி
 கண்ணலார் - பகைவர்
 மலை, பாம்பு
 வரன்
 கஸ்தூரிமான், புழுக்குப்பூனை
 காவிரி உடையவர்
 தேங்காய்
 கஸ்தூரி
 அரக்கர், அரசர்
 காரணமான இடம்
 பிளவுபட்டிராது
 தாமரை
 மேற்குத்திசை
 சத்தனம்
 சிறுநிறுத்தலளவு
 படங்களை உடையதலை
 பத்திரம், ஜாக்கிரதை
 தாமரையாகிய இருப்பிடம்

பதாக்கை	கொடி
பதுமம்	தாமரை
பயில்	பழகு
பர்பந்தம்	எல்லைவரை
பரரசர்	வேற்றரசர்
பரிமர்	குதிரைச்சேவகர்
பரிவட்டம்	ஆடை - தலையில் அணிவது
பலிதம்	பயன்படுதல்
பனகவரை	பரம்பை உடுத்தியஇடை
பாகசாதனன்	பக்குவம் பெற்றவன்
பாணிதம்	கற்கண்டு
பாலம்	நெற்றி
பாலரோகை	நெற்றியிலுள்ள கோடு
பாலலோசனன்	நெற்றிக்கண்ணன்
பாவகம்	இயல்பு, தாய்மை
பானல்	குவளைப்பு
பிரசண்டன்	வீரமுடையவன்
பிரதாபம்	சீர்த்தி
பிரதானம்	இன்றியமைபாத பெருள்
பிரபுடிகம்	பிரபுத்தன்மை
பிரபை	ஒளி
பிரமாம்	வண்டு
பிரமை	மயக்கம்
பிரயாசம்	உழைப்பு
பிரவுடம்	இளமை
பிறங்குதல்	விளங்குதல்
பிள்ளுதான்	பின்னிடாதவன்
புகளி	சீர்காழி என்ற ஊர்
புங்கவன்	தூயவன்
புயரசலன்	தோள்களாகிய மலையை உடை
	யவன்
புலி	வியாக்கிரபாத முனி
புனிற்று	சுன்றணிமையுடைய பசு
பூககர்	பூமியில் சுற்றுவோர்

பூகம்	பாக்கு
பூஷணம்	ஆபாணம்
பைரவி	அம்பிகை
பொலங்குடை	பொன்னொவாகிய குடை
பெளரிகன்	குபேரன்
மகரம்	முதலை
மடல்	கடிதம், இதழ்
மடைச்சன்னாசி	நீர்மடையிலுள்ள ஒருவகைமீன்
மத்தம்	ஊமத்தம் பூ
மதங்கனி	ஆடல் வல்லவன்
மதங்கி	கரளி
மதுரபாஷிதன்	இன்சொல் பேசுபவன்
மந்தகாசம்	புள்கிரிப்பு
மயல்	மயக்கம்
மயூரம்	மயில்
மறி	ஆடு, மான் இவற்றின் குட்டி
மல்லல்	வளம்
மன்றல்	வாசனை, திருமணம்
மரகணம்	பாம்பு
மரடை	பொன்
மரதரு	கற்பகமரம்
மரதிரம்	திசை
மரதுரியம்	மென்மை
மரபுரம்	திரிபுரம்
மரபி	துர்க்கை
மரான்	மன்மதன்
மரலினி	மரையை அணிந்தவன்
மரவுத்தன்	பாணப்பாகன்
மரறன்	பாண்டியன்
மானம்	பெருமை
மானாபிராமன்	மானத்தால் அழகுடையவன்
மானி	பெருமை உடையவன்
மித்துரவு	சப்பு
மிருகமதம்	கஸ்தூரி, புனுகு, சவ்வாது

மீசைம்
முகமுரித்தல்
முகுத்தன்
முகண்டர்
முண்டகம்
முந்தி
முராரி
முருகுசோபை

முறுவல்
முகிய
முரல்
மைத்துனன்
மோகனம்
மௌலி
ரவுத்தர்
லகு
லாகிரி
வங்கம்
வச்சிரமன்
வட்டுவம்
வடதரு
வண்டு
வயிற்றுத்தலைவன்
வரம்
வருக்கை
வல்லி
வழுத்துதல்
வழுமனம்
வலை
வற்கலை
வனசம்
வாரி
வாகுதி

மேம்படுதல்
வெறுக்கச்செய்தல்
திருமால்
கீழ்மக்கள்
தாமரை, கழிமுள்ளி
முற்பட்டு
திருமால்
முன்முருங்கைப்பூவின் செந்நிற
அழகு
சிரிப்பு, பல்
மொய்த்த
சிரிப்பு
வினையாடுதற்குரியவன்
கவர்ச்சி
கூர்டம்
ஆற்றலுடைய வீரர்
எளிமை, நொய்யம்மை
மயக்கம்
படிப்பினை
வச்சிரம் வந்திய இந்திரன்
ஒரு சிறுவகைப் பை
கல்வாலமரம்
தேனீ, வலையல்
கவந்தன் என்ற அரக்கன்
மேம்பாடு
சிறுத்தபனா
ஆற்றலுடையவன்
வழிபடுதல்
திமையில் ஈடுபட்ட மனம்
சங்கு - சத்குக்கன்
மரவுரி
தாமரை
கடல்
கடல்

வாவி

வானதி

விகடம்

விகழித

விசிறுதல்

விச்சுவம்

விண்டு

விதணம்

விதனம்

விபாடம்

விபாமோகம்

விருத்தர்

விவாசர்

விற்பனன்

விபார்

விறும்

வேறு

ஞளம்

ஆகாச நங்கை

வேடிக்கை

வேடிக்கை செய்யும்

விகுதல், சொரிதல்

உலகம்

திருமால்

அழகு

மனத்துயர்

அம்பு, பிளத்தல்

மிக வருத்ததல்

மேம்பட்டவர்

வினையாட்டுடையவர்

ஆற்றலுடையவன்

பகைவர்

வேறுபடும், பெருமையுறும்

ஒத்தடம்

